

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hawke_Simon-Casovalky_2-Spiknuti_spravcu_casu.pdb

PDB Name: Hawke-Casovalky2-Spiknuti sprav

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 6.12.2008

Modification Date: 6.12.2008

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

SIMON HAWKE
Spiknutí Správců času

Dokud se Lucas nesetkal s Hunterem, neměl ani potuchy o existenci časového podzemí, tajné síti dezertérů z Temporálního sboru. Většina z nich si zvolila život v časovém období, do kterého se uchýlila, ale někteří -jako například Hunter - vlastnili ukradené chronopláty s odpojeným lokalizačním obvodem. Ti dosáhli absolutní svobody.

Veškerý čas jim ležel u nohou.

Lucas by rád věděl, kolik lidí v minulosti vlastně pocházelo z budoucnosti. Pomyšlení na to, jak křehký doopravdy je časový proud, bylo děsivé.

Simon Hawke
ve vydavatelství POLARIS
Připravujeme:
PŘÍPAD BEDRNÍK (ČASOVÁLKY, kniha III.)

Spiknutí Správců času
SIMON HAWKE

POLARIS

SIMON HAWKE
SPIKNUTÍ SPRÁVCŮ ČASU
ČASOVÁLKY, kniha II.
(The Timekeeper Conspiracy,
Time Wars Book Two)

Poznámka vydavatele:

V knize byl použity reálie a pasáže z románu Alexandra Dumase: Tři mušketýři. Do českého jazyka byly převedeny podle českého vydání nakladatelství Albatros z roku 1974, přeloženého Jaroslavem Janů.

Copyright © 1984 by Simon Hawke All rights reserved

Translation © 2002 by Josef Hořejší Cover Art © 1984 by Mark Harrison

ISBN 80 - 7332 - 011 - 8

Earlovi a Marian Woolleyovým,
v jejichž domě byla tato kniha napsána,
s díky a uznáním.

PROLOG

Z Garvina unikal život na tuctu různých míst. Nikdy by nevěřil, že člověk může ztratit tolik krve a ještě žít. Na druhé straně věděl, že mu zbývají už jen okamžiky, možná ještě méně.

Poblíž trojklaného nervu za pravým uchem měl mikro-obvod, který by - pokud by ho aktivoval - odeslal kódovaný signál informační službě. Ta by signál lokalizovala a tak by ho našli, ale stejně už by to nestihli včas. Za chvíli bude mrtvý a pak dojde k vyslání jiného signálu -posledního, ze kterého se jeho kolegové dozvědí, že agent Richard Garvin, krycím jménem Fretka, to koupil.

Pěkně to zpackal. Ani teď vlastně ještě netušil, jak ho mohli odhalit. Už se nejspíš nikdy nedozví, jak prokoukli jeho utajení, ale na tom teď nezáleželo. Důležité bylo, že nedokončili svůj úkol.

Odešli v domnění, že je mrtvý, jenomže on ještě nebyl. Teď už jen musel vydržet ještě tak dlouho, aby stačil odeslat informace. Pokud by se mu to podařilo, nezahynul by nadarmo. Umřel by pro něco, na čem záleželo. A navíc by se jim pomstil, i když jen ze záhrobní.

Už ho nic nebolelo. Jediné, co cítil, byl hluboký, ochromující chlad. Dech mu chrčivě bublal v hrdle a třásl se

zimou, přestože byl teplý jarní den. Jaro v Paříži, pomyslel si. Skvělý čas na umírání. Něco ho zašimralo v hrdle a začal kašlat krev.

Sáhl si za levé ucho a zjistil, že tu stranu obličej má rozsekanou na kaši. Tolik pokud šlo o vysílač. Podkožní implantáty jsou velice křehké věcičky. Dobře věděli, kam ho mají seknout. S cerebrálním implantátem se vůbec nezdržovali. Bylo jim jasné, že se k němu žádný z kolegů včas nedostane. A čas utíkal. Musí je varovat, musí jim zanechat zprávu.

Pomaloučku se vlekl po podlaze a za sebou nechával širokou krvavou stopu. Jeho vlastní střeva se za ním táhla jako nějaké lano. Nezdržoval se pokusy nacpat šije zpátky. K čemu by to bylo? Už na tom nezáleželo. Stejně byl prakticky mrtvý. Nezáleželo na ničem, jen na tom, co se dozvěděl.

Po chvíli, která mu připadala jako celá věčnost, se doplazil k bílé stěně malého bytu na ulici U Seiny. Čas. Kdyby jen měl dost času... Začal vidět rozmazaně. Cítil se neuvěřitelně zesláblý.

Nikdy by ho nenapadlo, že to bude takové. Samozřejmě si vždycky uvědomoval, že může zemřít a že jeho smrt patrně nebude příjemná. Tohle věděl každý agent a většinou se s tím dokázali smířit. Jenže Garvin netušil, že jeho konec bude tak zatraceně nedůstojný. Najdou ho vykuchaného v louži vlastní krve na podlaze, vnitřnosti vyvržené, jako by se stal obětí nějakého augura. Vyčtete budoucnost z mých vnitřností. Nebo, v tomto případě, minulost.

Namočil si prst do vlastní krve. Všude kolem jím bylo dost. Prosím Tě, Bože, pomyslel si, nech mě žít ještě chvíli. Jen tak dlouho, abych si stačil napsat epitaf.

Zavřel oči a zhluboka se nadechl. Okamžitě ho roztrásl další záchvat kašle. Vzepřel se temnotě, která ho

hrozila pohltit, a s vypětím veškeré vůle a zbývající síly se pokusil ovládnout vlastní prst. Pak začal krví psát svá poslední slova.

Čas. Na čas to vždycky ztroskotá. A Garvinův čas už vypršel. Našli ho skrčeného u zdi, nevidoucí oči vytřeštěné.

Venku bylo ráno a ptáci zpívali písňě jara.

1

Co je člověku souzeno, tomu neunikne, pomyslel si Lucas Priest. Jeho život se změnil v sérii opakujících se zážitků. Pozemní kyvadlovka klouzala na vzduchovém polštáři rozlehlým náměstím, které tvořilo střed gigantického atria, výjezdové stanice Pendletonovy základny. Lucas pumpnul řidiče o cigaretu. Škrtnutím o bok krabičky ji zapálil, zhluboka nasál kouř a pohodlně se opřel o polstrované opěradlo.

Administrativní budovy, které se nad ním tyčily, obklopovaly prostranství ze všech stran. Kosmotaxíky a nákladní raketoplány svištěly vzduchem nad jejich hlavami po pravidelných dopravních trasách a jen tak tak se vyhýbaly můstkům pro pěší spojujícím jednotlivé budovy.

Minuli skupinu vojáků, kteří se okamžitě postavili do pozoru a zasalutovali jím. Lucas si byl víceméně jistý, že pozdrav patřil spíš posádce než jeho maličkosti. Viděl muže a ženy oděné ve stříbrných uniformách Pásových komand hromadících se před prodejními automaty. Zastavili se tu na malou svačinku, cigaretu nebo kávu. Vojáci Konfедераční kavalerie J.E.B. Stuarta konverzovali vzrušenými hlasy s perskými Nesmrtnými o válčení pod Xerxovým velením. Rytíři v brnění křížáků seděli s nohama zkříženými na zemi u své výstroje, což mohli jen díky

tomu, že jejich plátová zbroj byla vyrobena z pružné nyoceli, o které se skutečným křížákům ani nezdálo. Viděl spartské válečníky s bronzovými prsními pláty a v rudých pláštích, jak hrají karty s černě oděnými členy německých pancéřových sborů. Smíšená skupina britských červeno-kabátníků, bačkoráků z první světové války a japonských samurajů si vyměňovala zážitky z bitev, přitom si dokola posílali láhev a jedním uchem poslouchali počítačem generovaný hlas oznamující čísla výjezdů a souřadnice cílů. Všechny výjezdové stanice vypadaly víceméně stejně a ruch na náměstí Lucasovi připomínal Quantico, kde to pro něj všechno začalo.

Tehdy to bylo jiné. Nevěděl, co má očekávat. Nechal práce u Západní antisenilitní a dal se naverbovat do Temporálního sboru, protože se nudil. Uvěřil náborovým žvástům, a když nastupoval, byl plný romantiky a snů o velkých dobrodružstvích. Toho prvního dne, kdy poprvé spatřil temporální výjezdovou stanici, to vypadalo stejně jako teď - až na to, že nyní už mu srdce divoce nebušilo v hrudi a netajil dech při pohledu na vojáky v uniformách nejrůznějších časových období, kteří tu čekali na další úkol. Nyní už to pro něj byla stará vesta. Znal to tu.

Se smutným pobavením si připomněl, jak neuvěřitelně krátce trvalo jeho nadšení novou kariérou. Zbavil se ho hned při první misi a zároveň poprvé v životě poznal, co je to mít strach.

Velice nepříjemným způsobem se dobral k zjištění, že minulost nebyla ani zdaleka tak skvělá nebo romantická, jak si představoval. Pochodoval se Scipiovými římskými legiemi při jeho tažení do Kartága. Drancoval a plenil spolu s Attilou a jeho Huny a zúčastnil se vzdušného útoku s 'létajícím cirkusem' barona Manfreda von Richthofena. Viděl špinu, nemoci, smrt a zkázu. Naučil se, že život v Temporálním sboru je značně primitivnější a surovější,

než si vůbec dokázal představit. A také mnohem pomíjivější. Od té doby žil jen pro jedinou věc - vyžrát nad neúprosnou pravděpodobností a přežít, odsloužit si, k čemu se upsal, a vypadnout. To se mu povedlo, ale mezitím se v něm něco změnilo.

Vrátil se do civilního života, k laboratorní práci, při níž ho obklopovalo příjemné, sterilní a především bezpečné prostředí. Všechno bylo jako dřív. Alespoň mu to zprvu tak připadalo. Skoro se mu tenkrát zdálo, jako by nikdy neodešel, jako by jeho zkušenosti ze služby ve Sboru byly jen součástí nějakého mimořádně živého snu. Jenomže se ho už nikdy docela nezbavil. Jako straší člověka po probuzení ještě

nějaký čas noční můry z jeho zlých snů, vzpomínky na přestálé bitvy mu uvízly v paměti, poznamenaly ho. Netrvalo mu dlouho pochopit pravdu o vojácích časoválek: nechávali kousky sebe roztroušené v čase. Už nikdy se nemohli doopravdy vrátit domů.

Stal se obětí neklidu, nudy a pocitu vykořenění. Hluboko ve svém nitru stále bojoval, přestože všechny války pro něj už skončily. Stal se válečným psem nepřizpůsobitelným domáckému životu.

Znervózňovalo ho, jak civilisté reagovali na fakt, že je veteránem časoválek. Zajímali se, jaké to bylo, ale on jim to nedokázal popsat. Snažil se, ale co jim říkal, nikdy nebylo to, co očekávali. Pokoušel se jim to vysvětlit, ale oni to ve skutečnosti nechtěli slyšet. On už nebyl voják, ale oni pro něj stále byli civilové. Rozhodnutí nechat se znovu odvést nepatřilo k nejsnazším v jeho životě. Bylo to jako stát na velice vysokém skákacím můstku nad bazénem plným ledově studené vody. Sebrat odvahu ke skoku si vyžádalo obrovské vypětí vůle, ale jakmile se odrazil, veškeré napětí bylo rázem to tam. Všechno se vrátilo do starých kolejí, až na to, že teď to v něm vzbuzovalo trochu jiné emoce.

Měl teď příjemný pocit důvěrné známosti. Vždycky si myslel, že vojenský život nenávidí, a proto pro něho bylo menším šokem zjištění, jak snadno do něj zapadl.

Přijali ho v hodnosti kapitána. Na tomto povýšení měl zásluhu jeho poslední úkol, úprava dějin, kterou provedl v Anglii 12. století. Když to měl tehdy za sebou, zapřisahal se, že něco takového udělá naposledy v životě.

Nebyla to standardní mise. Nebylo to jako vmísit se do řad vojáků minulosti, bojovat s nimi bok po boku a podílet se tak na výsledku války, která byla vybojovaná na papíře v 27. století. Při této úpravě bylo narušeno časové kontinuum. Vzniklo to, co doktor Albrecht Mensinger označoval jako 'vlny', a hrozila vážná temporální kontaminace. Tok času byl ohrožen a vyvstalo nebezpečí rozštěpení časového proudu, největší temporální katastrofy, které bylo nutné zabránit za každou cenu.

Rozštěpení časového proudu, Mensingerovo řešení dědečkovského paradoxu, bylo ústředním tématem rozhovorů Temporální SALT v roce 2515, při kterých bylo dohodnuto, že časoválky jednotlivých národů budou zastaveny a veškerá moc přejde do rukou nadnárodního Arbitrážního sboru, který bude působit jako koordinátor a nejvyšší soudce ve všech temporálních konfliktech.

Minulost byla absolutní. Co se stalo, co lidé jednou prožili, se už nedalo změnit. Před dohodou se obecně věřilo, že setrvačnost časového proudu zabrání všem temporálním poruchám s výjimkou těch naprosto bezvýznamných. Doktor Mensinger však dokázal opak a jako model použil dědečkovský paradox.

Ten se zabýval otázkou, co by se stalo, kdyby člověk odcestoval zpět do vlastní minulosti, do doby před tím, než jeho dědeček počal syna. Kdyby pak tento cestovatel v čase svého dědečka zabil, jeho otec by se nenarodil, tudíž by se nemohl narodit ani on, V tom právě spočíval

ten paradox. Pokud by se cestovatel v čase nikdy nenarodil, jak by mohl cestovat do minulosti a zabít tam svého dědečka?

Mensinger vysvětlil, jak může setrvačnost časového proudu podobný paradox vykompenzovat. V okamžiku dědečkovy odchodu na onen svět by se časový proud rozštěpil a vznikly by dvě časové linie pokračující dál paralelně. V jedné z těchto linií by byla absolutní minulost cestovatele v čase zachována. V druhé by jeho čin vedl k důsledkům. Jelikož by takto měl absolutní minulost, v níž kontinuitu času neporušil, mohl by dál existovat v druhé časové linii, vytvořené jeho činem.

Rozštěpení by vedlo k univerzální duplikaci hmoty. Všechno, co existovalo v minulosti před rozštěpením, by nyní existovalo i v druhé časové linii. Události v ní by pokračovaly, ovlivněné činem cestovatele v čase. Mensinger tvrdil, že s rozštěpením času by bylo možné se vypořádat tak, že by se vyslal jiný cestovatel v čase do okamžiku před rozštěpením. Teoreticky by tam prvnímu cestovateli mohl zabránit v zabíjení jeho dědečka. Aby však bylo možné rozštěpení zabránit, muselo by k němu nejdříve dojít. Kdokoliv by se vrátil do minulosti, aby cestovateli v čase zabránil zabít jeho dědečka, musel pocházet z budoucnosti, kde už tento dědeček byl zavražděn svým vnukem.

Mensinger ke svému velkému zármutku zjistil, že rozštěpené časové linie se nakonec spojí. Pokud by už byly spojené v okamžiku, kdy do minulosti odcestoval ten, který má předejít vraždě dědečka, pozbyla by jeho akce preventivní charakter. Jednalo by se spíše o změnění něčeho, co už se přihodilo předtím,

než se to přihodilo. Tím se zvýšila pravděpodobnost dalšího rozštěpení. Pokud by k němu nedošlo, znamenalo by to vyhlazení celé časové linie, což by vedlo k děsivým důsledkům. Znamenalo by

to genocidu všech, kdo existovali v časové linii vytvořené dědečkovým vrahem. Nejenže by tak došlo k masové vraždě v nestvůrných měřítkách, znamenalo by to i strašlivé následky pro budoucnost, v níž by se události odehrávaly pod diktátem toho, co se děje v jiné časové linii.

Mensingera byl za svoje výzkumy odměněn prestižní Benfordovou cenou, ale sám se natolik vyděsil, že v experimentech dál nepokračoval. Začal volat po okamžitém ukončení časoválek a požadoval přísnou kontrolu nad cestováním v čase. Tvrdil, že nebezpečí obsažená v systému dalece převažují nad pochybnou výhodou vedení válek v rámci konfliktů minulosti, aby se před nimi uchránila přítomnost. Nikdo se s ním nepřel, ale časoválky pokračovaly dál. Aby se temporální konflikty doopravdy staly minulostí, někdo by s nimi musel přestat jako první. A žádný národ se nemínil cestování v čase vzdát ze strachu, že v tom ostatní budou pokračovat a čas proti nim použijí jako zbraň.

Úprava, ke které byl Lucas Priest přidělen, představovala snad největší nebezpečí rozštěpení časového proudu v historii časoválek. Nakonec byl úkol splněn zdárně a kontinuita času zůstala zachována, ale polovina členů Priestovy jednotky za to zaplatila cenu nejvyšší. Živí se vrátili jen Lucas Priest a Finn Delaney, a ani oni by nepřežili, nebýt zásahu dezertéra z Temporálního sboru, Reese Huntera.

Lucas o Reesu Hunterovi od té doby často přemýšlel. Dokud se s ním nesešel, neměl ani potuchy o existenci časového podzemí, volně organizované tajné síti dezertérů z Temporálního sboru. Byli to muži a ženy, kterým cerebrální implantáty buď selhaly, nebo si je sami odstranili, takže je nebylo možno lokalizovat. Většina z nich splynula s časovým obdobím, do kterého se uchýlila, ale někteří - jako například Hunter - vlastnili ukradené chronopláty s odpojeným lokalizačním obvodem. Ti dosáhli absolutní svobody. Veškerý čas jim ležel u nohou.

Týkalo se jich jen jediné omezení. Rozštěpení nebo jen drobná porucha mohly mít osudový vliv na jejich existenci, a proto se i jako dezertéři stále řídili obecnými předpisy, jež určovaly, jak se má voják Temporálního sboru chovat v minusovém čase.

Lucas by rád věděl, kolik lidí v minulosti vlastně pocházelo z budoucnosti. Pomyšlení na to, jak zranitelný je vlastně časový proud, bylo děsivé. Kdyby měl obyčejný řádový občan tušení, jak křehká je to rovnováha a jak málo stačí k jejímu narušení, nevyhnul by se těžké paranoie. A přesto s ním Lucas musel pracovat, v systému, do kterého se navíc dobrovolně vrátil.

Což ho nevyhnutelně vedlo k úvahám o vlastní stabilitě. V takových chvílích si vůbec nebyl jistý, jestli měl vůbec na výběr.

Vzhledem k úspěchu poslední mise ho podle očekávání zařadili k temporální zásahové jednotce. Dostal se do první divize majora Forrestera, do elitního útvaru určeného k boji proti všem vážnějším ohrožením časového kontinua. To, že byl důstojníkem první divize, mu zaručovalo jisté výhody, jako například bezplatnou dopravu kamkoliv v plus čase a luxusní byt v důstojnické svobodárně na velitelství KTA. Jenže ruku v ruce s mimořádnými privilegii šlo i mimořádné riziko. Plat měl sice vysoký, ale stejně stoupla i pravděpodobnost, že vůbec nebude mít příležitost si jej vybrat. Dříve ho standardní mise dokázaly vyděsit k smrti a teď mohl skoro jistě počítat s tím, že ho čekají ty speciální, mnohem nebezpečnější.

"Tak proč se netřesu jako osika?" zamumlal Lucas.

"Pane?" Šofér se k němu tázavě otočil.

"Nic, desátníku. Jen jsem uvažoval nahlas." Lucas dokouřil cigaretu a odhodil nedopalek. Pak se pohodlně

opřel v sedadle, povzdechl si a zavřel oči. No co, pomyslel si. Alespoň se nebudu nudit.

Vůz zastavil před budovou velitelství Komand tempo-rální armády. Zatímco ho potrubní výtah vyvážel nahoru, pozoroval rušný život na náměstí pod sebou. Neměl žádná zavazadla, žádné osobní věci. Těch několik kousků hmotného majetku, jež nashromáždil ve svém krátkém civilním životě, nechal v bytě, který opustil, příštímu nájemníkovi. Jeho život se bude nadále řídit jednotlivými asignacemi a rozkazy. Paradoxně to v něm vzbuzovalo pocit báječné svobody.

Když na chodbě salutoval, připadal si zvláště. Jako příslušník nebojové jednotky Lucas nikdy netrval na vojenském protokolu neboli na „mikymauzování“, jak to nazývala většina vojáků. Byl to výraz z hlubin historie a zdálo se, že nikdo doopravdy neví, co znamená. Lucas to jednou hledal v databance, ale zjistil, že informace, kterou žádá, je tajná.

Společenská místnost první divize byl malý bar a nyní byl skoro prázdný, takže Lucas uviděl Delaneyho okamžitě. Seděl sám u stolu u okna, shrbený nad svým pitím. Shodil pár kil a svoje husté zrzavé vlasy si nechal ostříhat, ale když k němu Lucas přistoupil, spatřil přinejmenším jednu věc, která se nezměnila.

Delaney stále ještě nepovýšil.

"Takže ti ta propůjčená důstojnická hodnost moc dlouho nevydržela, co?" konstatoval Lucas, když se podíval na Finnův nárameník honosící se jediným svobodnickým prýmkem.

"Priešte! Dobrý bože!"

Lucas se zašklebil. "Pro tebe jsem kapitán Priest, svobodníku."

Delaney vyskočil ze židle a nadšeně si spolu potřásli rukama, pak se objali a poplácali se navzájem po zádech.

Finn si ho přidržel na délku paže, prohlédl si ho a stiskl Lucasovi biceps.

"Vypadáš dobře, chlapče," řekl. "Ale myslel jsem, že jsi z armády odešel."

"Odešel. A pak jsem se nechal znovu nalít."

"Copak se stalo s tou tvou touhou po báječném životě civila?" zeptal se Finn s úsměvem.

Lucas pokrčil rameny. "Nejspíš mě to přešlo."

Finn se uchechtl. "Mohlo mě napadnout, že venku zkazíš, na co sáhneš."

"Alespoň jsem si udržel frčky," odsekl Lucas s významným pohledem na stříbrné hodnostní označení na svém rameni. "Vypadá to, že ty jsi o ty svoje přišel."

"Čert aby to všechno vzal," zavrčel Finn. "Možná jsi teď lampasák, ale v srdci pořád zůstaneš bačkorákem. Tak to chodí, když k tomu člověk přijde tím těžším způsobem. Jsem po čertech rád, že tě vidím, Lucasi. Vítej zpátky."

"I já jsem rád, že tě vidím, Finne. Co piješ?"

"Co jiného?"

"Irskou whiskey? Dobře, já platím. Vidím, že už máš pěkný náskok. Poslyš, mám se hlásit až v šest nula nula. Jestli nemáš na práci nic lepšího než tu sedět a pít, co bys řekl tomu, kdybychom si jich dali pár na cestu a pak vyrazili do města?"

Finn se zašklebil. "Strašně rád bych šel, brácho, ale nejde to. Mám domácí vězení."

"Cože? Za co?"

"Za napadení nadřízeného důstojníka," odpověděl Finn.

"Už zase? Kolikrát už jsi to udělal? Čtyřikrát?"

"Šestkrát," řekl Finn suše. "Soudkyně mi to nezapomněla připomenout."

"Oni tě za tohle hnali před soudce?" podívil se Lucas. "Koho jsi to vlastně uhodil? Generála?"

"Pouhého plukovníka," opáčil Finn.

"Skoro se bojím zeptat, ale proč?"

"Protože to byl nafoukaný militantní hajzlík, proto," odtušil Finn. "Ten všivý štábní byrokrat mě načapal v důstojnickém klubu v rozepnuté blůze a začal mě za to sjíždět. Řekl jsem mu, ať se jde vycpat, načež mi přistrčil ten svůj blbý ksicht skoro až k nosu a začal na mě ječet a prskat. Tak jsem mu jednu ubalil."

"A oni tě za to hnali před soudce?"

"Ale ne. Tak to nebylo. To až po té rvačce s empíky."

"Po jaké rvačce?"

"Ale, vždyť víš, jak to chodí. Kladení odporu při zatýkání, neuposlechnutí rozkazu, napadení důstojníků při výkonu služby, poškození státního majetku a ještě pár dalších blbin, které si už ani nepamatuju."

"Aha."

"Jo. Takže se až na další nesmím vzdálit z oddílu. Soudkyně nakonec nebyla tak zlá, takže můžu alespoň sedět tady, ale k výtahům se nesmím ani přiblížit. Už skoro týden si tu válim šunký a čekám na vyjádření

odvolací komise. Většinu té doby jsem strávil tady ve společenské místnosti a pokouším se prochlastat žold. Vzpomínáš na staré časy, kdy jsme mezi jednotlivými úkoly neměli skoro žádný čas pro sebe? Ted', když jsem v 'elitní' jednotce, je to buď hrozný kvalt, nebo čekání."

"Říkal jsi, že tě soudkyně odkázala na odvolací komisi?" zeptal se Lucas. "Co jim doporučila?"

Finn si znechuceně odfrkl. "Je to pěkná mrcha. Pěkně mi to vytmavila ohledně všech mých 'předchozích prohrůšků', co mám v záznamu. Myslím, že to řekla nějak takhle: Možná byste se cítil lépe v netemporální jednotce. Někde, kde ty vaše vylomeniny nebudou mít tak rozvratný vliv. Víš, co to znamená, že?"

"Pásová komanda?"

"Vsadil bych na to osm ku jedné," přikývl Finn. "Kdybych se dostal k plátu, kdo ví, asi bych se ztratil do podzemí."

"Ne tak nahlas, příteli," varoval ho Lucas. "Někdo by tě mohl zaslechnout."

"Koho to zajímá? Do většího maléru, než v jakém jsem, se už stejně dostat nemůžu."

"Vždycky si můžeš pohoršit," odpověděl Lucas. "Dostat se odsud není tak snadné. Možná se ještě dá něco dělat."

"Co třeba?"

"To já nevím. Ale alespoň tě ještě nepřeřadili."

Finn se poškrábal na hlavě. "Zatraceně. Proč jenom jsem musel toho kreténa praštit. Tu čelist mu už určitě sdrátovali a teď si někde razítkuje ty svoje papíry, zatímco já zkejsnu na pásu asteroidů a budu bránit potrhkým těžařům, aby se nepovraždili navzájem. Víš, od života jsem toho nikdy hodně nečekal, ale stejně jsem si nemyslel, že skončím jako policajt."

Zadíval se do obrovského okna, které tvořilo vnější stěnu společenské místnosti první divize. Venku byla tma a všechny budovy svítily, takže se náměstíčko mezi nimi koupalo v pestrobarevném světle.

Kosmotaxíky kličující v bludišti budov měnily noc v moře rudých a jantarově žlutých míhajících se světél. Okno nepropouštělo zvenčí žádné zvuky, takže to, co se dělo venku, připomínalo tichý balet světla a oceli.

"Vypadá to skoro neskutečně, nezdá se ti?" prohodil Finn s pohledem stále upřeným do okna. "Ve skutečnosti to tady nenávidím, víš to? V tomhle čase jsem se narodil a stejně sem nepatřím."

Lucas se usmál. "Jsi romantik, Finne."

Finn si odfrkl. "Jsem voják, brácho, nic míň a nic víc."

"Podívej, nic ještě není rozhodnuto, ne? Odvolací komise se ještě nevyjádřila."

"Kdy naposledy rozhodla odvolací komise proti doporučení soudce?" opáčil Finn.

"Všechno je jednou poprvé."

"Nenamáhej se."

"Jestli tě pošlou do pásu, půjdu s tebou, abys měl společnost. Požádám o převelení."

"Nebud' hlupák."

"Proč ne? Jak zlé to tam může být? Služba je tam míň nebezpečná a určitě je to lepší než práce v laboratoři, co jsem měl, než jsem se nechal podruhé nalít. Kromě toho, už to spolu táhneme dlouho. Přesněji řečeno od roku 1194."

Finn se usmál; vzpomněl si na úpravu v Anglii dvanáctého století. Přikývl. "Jo, to byla zatracená mise, že? Skoro jsme se z toho nedostali."

"Ale dostali jsme se z toho," řekl Lucas. "A byli jsme v horší kaši než ty teď."

"Možná. Hooker se ale odtamtud nevrátil. A Johnson to koupil taky." Odstrčil svou sklenici whiskey. "K čertu, nejspíš už stárnu. Stává se ze mě nostalgický ochlasta."

Lucas odsunul židli a vstal. Finn se na něho podíval, pak se otočil a uviděl, že se k jejich stolu blíží major Forrester. Nevyžadovalo se od něj, aby vstával pokaždé, když do společenské místnosti vstoupí vyšší důstojník, ale stejně předvedl pokus to udělat. Zvedl se ze židle asi tak napůl, když Forrester řekl:

"Pohov, pánové. Jak se vám daří?"

Lucas se posadil.

"Omlouvám se, pane," řekl Finn. "Snaha byla, ale vypadá to, že mi neslouží nohy."

"Ve vašem stavu není divu, Delaney," odpověděl Forrester.

Starý voják se vůbec nezměnil. Antisenilitní drogy prakticky znemožňovaly odhadnout věk člověka, ale Forrester vypadal starší než Metuzalém. Měl vrásky i na vráskách.

Přesto stál zpříma jako topol a byl v lepší kondici než většina mužů, jimž velel a kteří byli šestkrát mladší než on. Byl jejich bojový instruktor a Lucas dobře věděl, jak 'starý' je starý voják doopravdy. Major se podíval na Lucase.

"Zrovna jste dorazil, Prieste?"

"Před malou chvilkou, pane. Hlásit se mám až ráno."

Forrester přikývl. "Věděl jsem, že se vrátíte. Pro rozeného vojáka civil není." Posadil se a objednal si pití. Finn i Lucas byli rádi, že už začali s irskou whiskey. Měli alespoň výmluvu, proč si s majorem nedají jeho oblíbený mok. Forrester si z nějakého tajemného důvodu oblíbil Rudé oko. Ze všech svinstev, které byl na svých cestách v čase Lucas nucen ochutnat, nenáviděl ten starozápadácký bolehlav asi nejvíc. Bud'to měli tehdejší pistolníci železné zdraví, nebo byli sebevrazi. Z toho dryáku by jeden klidně oslepl.

"Doufám, že jste nám nezměkl, Prieste," řekl Forrester. "Zrovna jsem dostal úkol a musím narychlo sestavit schopný tým, tak doufám, že jste v civilu neztratil jiskru."

"Jsem připraven, pane," odpověděl Lucas. "Ale co Delaney? Vyprávěl mi, co se stalo, a když dovolíte, abych řekl svůj názor, poslat někoho s jeho zkušenostmi do pásu je mrhání s talenty."

"Díky, brácho," řekl Delaney, "ale kvůli mně nemusíš-"

"Souhlasím s vámi," skočil mu do řeči Forrester. Finn vytřeštil překvapeně oči. "Je nedisciplinovaný, ale je zatraceně dobrý voják."

"Děkuji vám, pane," zakoktal Finn, kterého ta lichotka úplně vyvedla z míry.

"Není třeba děkovat. Jen konstatuji fakt. Jste dobrý voják v boji, ale mezi jednotlivými úkoly máte emoční stabilitu desetiletého kluka. Znáám váš disciplinární rejstřík

až příliš dobře. No, teď jste pod mým velením, a pokud se nebudete ovládat, ztratím trpělivost já. Máte temperament nováčka, Delaney, a jestli se z téhle mise vrátíte živý, vytluču ho z vás, když bude třeba."

Finn na něho vytřeštil oči. "Chcete říct-"

"Chci říct, že jste dočasně omilostněn," řekl Forrester. "Oba jste v minulosti dokázali, za co stojíte."

Nechtěl bych rozdělit tak dobrý tým. Jestli to přežijete, pořád ještě vás čeká odvolací komise, ale mluvil jsem s důstojníky, kteří v ní sedí, a dal jsem jim najevo, že pokud si povedete dobře, měli by být velkorysí. Takže teď je na vás, abyste si vytáhl svůj horký brambor z ohně. Ale jestli to zvoráte, osobně vás přivážu k plátu a odešlu vás do paleolitu. Hodil byste se tam. Se svými soukmenovci neandertálci byste se mohl rvát podle libosti."

"Pochopil jsem, pane," řekl Delaney. "A děkuji."

"Odved'te tu práci dobře, Delaney. To mi jako poděkování úplně postačí."

"Naznačíte nám, o co se jedná, pane?" zeptal se Lucas.

"Nemám tušení," odpověděl Forrester. "Ale má to nejvyšší prioritu. Nemůžu říct, že bych byl způsobem provedení zrovna nadšený. Pro tuhle akci budete zapůjčeni informační službě."

"TIS?" zeptal se Lucas. "To je poněkud nezvyklé, ne, pane? Normálně externisty nepoužívají."

"Ne, nepoužívají," přikývl Forrester. "Podle toho vím, že je to skutečně vážné. Když dospěje Temperární informační služba k názoru, že potřebuje pomoc, musí to být hodně zlé."

"Nejsem blázen, abych pracoval pod nějakými zatracenými špióny," prohlásil Finn. "Jestli chcete slyšet můj názor, ti chlapi jsou banda psychopatů."

"Váš názor mě nezajímá," odsekl Forrester. "A jen tak pro informaci - právě těm psychopatům můžete děkovat

za svou záchranu. Vyžádali si speciálně tým, který prováděl úpravu v roce 1194. Nebo to, co z něj zůstalo. A to jste vy dva."

"Předpokládám, že bych se měl cítit polichocen," řekl Finn. Pozvedl sklenku a připil Lucasovi. "Vítej

zpátky do aktivní služby, brácho. Vypadá to, že sis to načasoval dokonale."

"Když už je o tom řeč," řekl Forrester, "dnes bych to moc nenatahoval, být vámi. Brífink bude v 7.00, tak si raději odpočíte. Ráno vstáváte brzy." Odstrčil židli a vstal. "Ať vám chutná pití, pánové."

Lucas se zašklebil. "Hej, Finne," řekl. "Co jsi to povídal o tom kvalitě a čekání?"

Delaney si dolil sklenici. "Nevím," odpověděl. "Ale neříkal jsi, že to vždycky může být horší?"

Lucas mu pokynul sklenicí. "Na zdraví."

Finn pozvedl svou vlastní sklenici. "A mor na Francouze."

2

Brífink se konal v zóně se zvláštním režimem zabezpečení na dvašedesátém podlaží velitelství KTA. Za normálních okolností to bylo patro obsazené administrativními pracovníky podléhajícími přímo místnímu úředníkovi Arbitrážního sboru, ale toho rána byli všichni převeleni do jiných kanceláří v jiných podlažích. Nikdo, kdo nebyl důkladně prověřen TIS, neměl do dvašedesátého přístup. Předchozího dne v noci zabrali všechny kanceláře a v době, kdy Lucas s Finnem popíjeli ve společenské místnosti, je zabezpečovali proti odposlechu.

Finn s Lucasem byli u výtahů zkontrolováni agenty a nyní spolu kráčeli prázdnou chodbou.

"Z těch chlápků mi naskakuje husí kůže," přiznal se Finn.

"Raději by sis na to měl zvyknout," poradil mu Lucas. "Tohle bude celé v jejich režii."

"No jo, zvyknu si," zabručel Finn, "ale líbit se mi to nebude."

Vešli do brífinkové místnosti, kde je znovu prohledali, zkontrolovali jim doklady a prověřili jejich identifikaci podle oční sítnice.

"Je to banda paranoidních parchantů," zamumlal Finn.

Forrester na ně čekal uvnitř spolu s arbitrážem, jedním dalším mužem a ženou, která seděla u klávesnice terminálu.

"Posaďte se, prosím, pánové," řekl arbitráž. Počkal, až zaujmou místa, a pak až jim jeden z agentů čekajících venku přinesl kávu.

"To je od nich milé," poznamenal Lucas.

"Já se napiju, až ji ochutnáš jako první," odpověděl Finn.

"Takže," řekl arbitráž, "co kdybychom začali?"

"Pane?" ozval se Lucas.

"Kapitáne?"

"Nechybí tady někdo? Například zbytek našeho týmu?"

"Ne, kapitáne, nechybí."

"Chcete říct, že celý tým jsme my dva?"

"Ne tak docela, kapitáne. Nevím, kolik vám toho major Forrester řekl, ale tohle má na starosti TIS. Vy jste byli informační službě jen zapůjčeni na dobu určitou. Čeká nás úprava dějin, nebo je alespoň vysoce pravděpodobné, že bude nutné ji provést. Jedná se o bezprecedentní situaci, při jejímž řešení se překrývají kompetence TIS a Sboru. Po pravdě řečeno, jsou způsobilější se s tím vypořádat než my, ale vzhledem k možnosti úpravy si vyžádali součinnost zásahové jednotky. Vaše úloha v celé misi vám bude vysvětlena průběžně, ale jaká bude, o tom bude rozhodovat informační služba. Proto nyní předávám řízení brífinku panu Darrowovi z TIS."

Arbitrážní důstojník se obrátil k muži z informační služby a kývl hlavou. Darrow byl štíhlý, šedivějící muž. Oblečený byl v nevýrazném přiléhavém obleku. Byl průměrné výšky a průměrné váhy. Člověk, který by

nijak nevyčnival z davu.

"Vsadím se, že to ani není jeho skutečné jméno," řekl Finn tiše.

"Ne, není," odpověděl muž zvaný Darrow. Rty se mu zkrivily do neveselého úsměvu. "Mám velice dobrý sluch, pane Delaney. A vaše káva je mimochodem naprosto v pořádku. Můžete ji pít bez obav. Máte-li ještě nějaké vtipné připomínky, řekněte je hned, abychom pak mohli pokračovat."

Finn si odkašlal a rozpačitě zavrtěl hlavou. Lucas se zašklebil.

"Tak tedy dobrá," řekl Darrow. "Víte, pánové, něco o skupině lidí, která si říká Správci času?"

"Teroristická organizace," řekl Lucas.

"Správně, kapitáne. Přesněji řečeno, jedná se o teroristickou frakci Ligy na ochranu času."

"Mensingеровská skupina?" Finn se zamračil. "Nevěděl jsem, že jsou nějak propojeni."

"Navenek nejsou," odpověděl Darrow. "Liga se od Správců času oficiálně distancovala, odsoudila jejich činy a prohlásila je za fanatiky. Jsou sice jedni za osmnáct a druzí bez dvou za dvacet, ale dejme tomu. Jsme ovšem přesvědčeni, že Liga Strážce času neustále zásobuje peníze a podporuje je i jiným způsobem."

"Nechápu, co ti mají společného s Mensingerovými cíli," poznamenal Finn.

"Ano, ale Mensinger je přece mrtvý, že?" odpověděl Darrow. "A politici, zejména ti extremističtí, mívají nejpodivnější kamarádíčky. Liga pracuje otevřeně, lobuje a agituje, je dokonale legální a průhledná. Strážci času dávají přednost extremističtějším formám přesvědčování, ale obě organizace mají v podstatě stejný cíl. Ukončit časoválky a zakázat cestování v čase. To druhé sice poněkud překračuje rámec Mensingerových záměrů, ale pořád je to zhruba v souladu s jeho myšlenkami, nemyslíte, pane Delaney? Vy jste odborník."

"No dobře, takže jste si zjistili, že jsem Mensingerovy výzkumy studoval," řekl Finn. "Nejspíš víte, i kdy jsem

jako malej harant začal odmítovat a kdy jsem si poprvé utřel zadek. Mensinger měl ale do fanatika daleko. Přejděte k věci."

"Delaney, sklapněte zobák!" ozval se Forrester.

"To je v pořádku, majore," řekl Darrow. "Jsem si naprosto vědom skutečnosti, že vojín Delaney má o informační službě velice nízké mínění. Pokud to nebude mít negativní vliv na plnění úkolů mise, není to důležité."

"Nebude," řekl Finn.

"Ano, já vím," přikývl Darrow a znovu se nevesele usmál. "Vaše záznamy jsou opravdu impozantní. Mě vaše disciplinární problémy nijak zvlášť nezajímají. Někteří z našich nejlepších agentů dokonce strávili nějaký čas ve vojenské věznici, čehož vy jste byl ušetřen. Zatím. Ale chtěl jste, abych přešel k věci. Ligu se nám podařilo úspěšně infiltrovat už před několika lety. Mezi Správce jsme ale pronikli teprve nedávno. Z toho, jak v poslední době vystupňovali svou teroristickou kampaň, jsme pochopili, že chystají něco velkého. Vlastně by se dalo říct, že jsme je podcenili."

Jsou mnohem chytrější, než jsme si mysleli. Podařilo se jim odhalit našeho agenta a zlikvidovat ho. Před svou smrtí nám ale zanechal zprávu. Bohužel nežil dost dlouho na to, aby ji dokončil. Škoda. Takže celý rozsah jejich plánů neznáme. A z toho, co víme, moc šťastní nejsme."

Náš agent nám už dříve hlásil, že Správci času kontaktovali někoho z podzemí. Jeden z vašich bývalých kolegů zběhl. Vzhledem k tomu, že ke kontaktu došlo v plusovém čase, dalo se logicky předpokládat, že má jeden ze ztracených chronoplátů." Krátce pohlédl na arbitrážního důstojníka. "Dělá nám starosti, jak snadno se tyhle věci ztrácejí. Tak či tak, měli jsme za to, že k setkání došlo v plusovém čase proto, aby mohli po teroristickém aktu uprchnout do minusového času, ale ukázalo se, že jim šlo o něco ambicióznějšího."

Logika obvykle nepatří k silným stránkám teroristů. Jako svůj cíl vidí svržení stávajícího systému a s tím, co bude pak, si většinou hlavu nelámou. Až doposud se jejich aktivity omezovaly na víceméně tradiční metody. Bombové atentáty, únosy, vraždy a tak podobně. Zvlášť rádi berou rukojmí, které pak

používají jako páku k vynucení svých požadavků. No, tentokrát se skutečně překonali. Jako rukojmí si chtějí vzít čas.

Nějak získali chronoplát a používají ho k vydírání Arbitrážního sboru. Požadují, aby byla celá mašinerie pro vedení časové lek zrušena, Arbitrážní a Pozorovací sbor rozpuštěny stejně jako naše informační služba, a cesty v čase zakázány. Jinak způsobí rozštěpení časového proudu."

"Blufují," řekl Delaney. "Hrozba rozštěpení časového proudu je přece hlavní důvod, proč Liga vůbec vznikla. Podle vás teď vyhrožují právě tím, čemu se ze všech sil snaží zabránit."

"Pane Delaney, jestli jsme se při své snaze vypořádat se se Správcí času něčemu naučili, pak tomu, že nikdy neblufují. Už jsem říkal, že jsou to fanatici. Fanatici nejsou rozumné lidské bytosti. Nemají důvod blufovat; mají v rukou prostředky k rozpoutání pekla. V minulosti už byly teroristické organizace, jež měly za svůj cíl nastolení míru, a přesto nikdy neváhaly použít k jeho dosažení násilí. V terorismu není logika, jen velmi nepříjemná realita jeho existence."

"Ježíši, to je přesně jako posledně," zaúpěl Finn. "Zastavit někoho s chronoplátem bude vyložené peklo."

"Nikoliv nutně," odpověděl Darrow. "Nezapomínejte, že oni netuší, že se našemu agentovi podařilo zpravit nás o jejich plánech. Budou v akci pokračovat s představou, že nemáme ani tušení, kdy k ní dojde a jak chtějí v případě, že nepřistoupíme na jejich požadavky, způsobit rozštěpení."

Samozřejmě je vám jasné, že přistoupit na ně je vyloučeno. Vlastně nevíme přesně, co a jak mají v plánu udělat, ale zato víme, kdy k tomu dojde. Takže pokud na poslední chvíli plány nezmění, máme slušnou šanci je zastavit.

Víme, že termín akce stanovili na duben roku 1625. Víme také, že k ní dojde v Paříži, ve Francii. A víme, že se jedná o mimořádně labilní dobu. Mohl bych požádat o krátké uvedení do situace?"

Žena, která seděla před terminálem, začala číst monotónním hlasem:

"Francie v období 1610 až 1643, vláda Ludvíka XIII., regentství jeho matky, Marie Medicejské, 1573 - 1642. Král byl prohlášen za plnoletého roku 1614, v roce svolání generálních stavů. Královna-matka byla v roce 1617 poslána do vyhnanství v Blois a král se ocitl pod vlivem vévody de Luynes. 1619, Armand Jean du Plessis, kardinál vévoda Richelieu, zprostředkoval dohodu mezi královnou-matkou a vévodou Luynesem. Občanská válka. Marie Medicejská a Richelieu přebírají kontrolu po Luynesově smrti v roce 1621. Od 1624 do 1642 spravuje stát kardinál Richelieu, který se stává mužem za francouzským trůnem. 1625, propuká vzpoura hugenotů pod vedením vévodů Rohana a Soubise. Následuje obléhání La Rochelle v letech 1627 a 1628. Anglie posílá na pomoc hugenotům tři flotily, ale město se 28. října 1628 po čtrnáctiměsíčním odporu vzdává. Válka v Itálii se Španělskem, Richelieu velí armádě. Smlouva z Cherasca v roce 1631, začátek zapojení Francie do třicetileté války. Založení Academie Francaise v-"

"Děkuji," řekl Darrow. "To stačí. Jak vidíte, pánové, byly to bouřlivé časy plné intrik, konspirací, válek a dohod. Nemohli si pro svou akci vybrat lepší dobu. A my bychom stěží našli horší pro časovou úpravu, pokud k ní budeme muset přistoupit."

"Takže vy myslíte, že jejich cílem je Richelieu?" řekl Lucas.

"Nevíme nic jistě, kapitáne. Náš agent zemřel dřív, než stačil dokončit vzkaz. Ale předpokládáme, že kardinál Richelieu v tom nějak figurovat bude, ať už přímo, nebo nepřímo. V té době to byl bezpochyby nejvlivnější muž Francie a je klíčovou postavou historie. Ale naše výzkumné oddělení objevilo ještě jeden faktor, který považujeme za velice významný.

Duben 1625 byl měsíc, kdy do Paříže přijel mladík jménem d'Artagnan.

Od doby, kdy posledně navštívila Francii, uplynulo skoro pět set let. Tehdy se nejmenovala André de La Croix. Nebylo to její skutečné jméno, ale její skutečné jméno už pro ni nemělo žádný význam. Nosila ho dávno, v jiném životě.

Do Anglie dvanáctého století už nepatřila o nic víc než do Francie století sedmnáctého. Narodila se v západních Pyrenejích, v Baskicku, ale připadalo jí, že nepatří do žádného času ani místa. Pocit, že je jiná, že nemá nikde kořeny, se s ní táhl tak dlouho, jak si dokázala vzpomenout.

Začalo to, když její rodiče zemřeli a nechali ji, aby se starala o svého malého bratra. Sama tehdy byla

pouhé dítě. Netrvalo dlouho a poznala, jak zranitelná je mladá dívka, takže se rozhodla hrát raději roli mladého chlapce. Ten klam zapříčinil první velkou změnu v jejím životě.

Když zjistila, že být mužem jí skýtá mnohem větší možnosti než být ženou, pokračovala v tom divadle až do dospělosti. Nadra měla malá, a i když to nebylo právě pohodlné, dokázala je snadno skrýt, a tvrdý život 'mladého jinocha' dodal jejímu tělu patřičnou hubenost a sílu.

Po několika letech, v nichž střídavě žebrali a kradli, se ona a její bratr stali panoši potulného rytíře, který to vinou 'četných zranění neměl v hlavě tak docela v pořádku. Starý rytíř nikdy neodhalil její tajemství a vycvičil ji v umění boje a rytířství. To byla druhá zásadní změna jejího života.

Naučila se žít svobodně v době, v níž svoboda byla vzácným zbožím dostupným pouze silným a nezávislým. Tvrdě pracovala a postupně přeměnila svoje tělo v účinný stroj na zabíjení. Byla vyšší než většina žen v její době, ramena měla širší, paže a nohy delší. To spolu s její vitalitou jí poskytovalo tělesnou kondici, jakou se ženy začaly pyšnit až o několik set let později. Silou se vyrovnala většině mužů a pokud šlo o vytrvalost a rychlost, dokonce je překonala. Po smrti jejich mentora si vzala svého vlastního bratra jako panoše a stala se nájemným rytířem, 'svobodným společníkem' pod vymyšleným jménem André de La Croix. Jako erb si zvolila bílý liliový kříž v rudém štítu. Své tajemství střežila jako svůj život - tím by totiž zaplatila, kdyby odhalili, že je žena - a vstoupila do služeb Jana z Anjou. Krátce nato se setkala s mužem, který se ukázal být čarodějem, a ten znamenal třetí velkou změnu v jejím životě. Jmenoval se Reese Hunter a také nezapadal do své doby. Den, kdy se spolu setkali, předcházela jeho vlastnímu narození o čtrnáct set let. Byl dezertér z Temporálního sboru a vlastnil zařízení nazývané chronoplát, stroj pro cestování v čase.

Řekl jí, že není čaroděj, ale to, co nazýval 'vědou', jí připadalo stejně zázračné jako magie. Přestože odhalil její tajemství, byl jediný muž, s nímž se setkala, který se ženou nejednal jako s podřadnou bytostí, jako se svým majetkem. Vyprávěl jí o tom, že jednou přijde čas, kdy se nebude muset uchýlovat ke klamu, aby mohla žít život

podle vlastních představ. Ta doba nenastane ještě mnoho set let, ale on by ji tam mohl dopravit hned. Vyprávěl jí o životě, který vedl, o časech a místech, jež navštívil, a to, co jí říkal, ji naplňovalo úžasem a strachem zároveň. Kdyby ji nenechal, aby se o zázracích vědy přesvědčila na vlastní oči, nevěřila by mu a nejspíš by ho považovala za šílence. Pak jí řekl, že v ní vidí spřízněnou duši, člověka, který také nezapadá do svého času. Nabídl jí rovnocenné partnerství, podle podmínek, které si sama stanoví. Zrádcův meč připravil André o bratra a Hunter jí pomohl dosáhnout pomsty. Jakmile ji vykonala, neexistoval už žádný důvod, proč by měla dál zůstat v Anglii roku 1194. Spolu s Hunterem ji opustila stejně jako čas, v němž žila. Přidala se k podzemí.

Antoinette de La Croix také nebylo její skutečné jméno. Připadalo jí ještě cizejší než její předešlé mužské alias. Právě dorazili do sedmnáctého století a Hunterovi chvíli trvalo, než nakoupil, co nazýval 'nezbytnostmi'. Zahrnovalo to i jejich šaty, koně, vůz a sluhy v livrejích. Nyní mířili do Paříže a na noc se zastavili v hostinci u cesty.

André se svlékla do prádla. Nelíbilo se jí, ale bylo alespoň pohodlnější než zbytek jejích šatů. Všechno to hedvábí a plisování, naškrobené krajky a titěrné střevíčky byly strašně nepraktické a co hůř, nepohodlné. Vzpomněla si na brnění, které také nenosila nijak zvlášť ráda, ale to alespoň mělo svůj účel. Nechápal, jaký význam má všechna ta paráda a neopomněla Hunterovi připomenout, že jak je vidno, ani v tomto století se role ženy nezměnila. Pořád se oblékaly jako panenky na hraní pro muže, jen bohatěji. Se šaty se nakonec smířila, ale nechat si 'upravit' vlasy rozhodně odmítla. Místo toho nosila paruku, kterou jí Hunter koupil, paruku, jejíž světlé lokny ladily s jejími vlastními nakrátko sestřiženými vlasy. Strhla si ji z hlavy hned, jak vešli do místnosti, a teď přecházela sem a tam

jako zvíře v kleci a rozmrzele se drbala ve vlasech. Dala by přednost oděvu mužů, i když i ten jí připadal nesmyslně fintivý.

Pomyslela si, že Hunter vypadá ve svém šarlatovém kabátci s bohatě zdobeným bandalírem a v dlouhém sametovém plášti temně vínové barvy směšně. V čaroděj-nických šatech, které měl na sobě, když se

poprvé setkali v Sherwoodském hvozdě, vypadal mnohem přirozeněji. Jeho vysoké boty se zdály být praktické pro jízdu na koni, ale okruží, manžety a holínky zdobené krajkou mu vůbec neseděly, stejně jako široká černá šerpa, kterou nosil kolem pasu. Nejvíc ji ale mátl Hunterův rapír.

Když vešli do místnosti, odložil jej na postel, a André ho teď zvedla a zkusmo potěžkala.

"Tohle že je meč?" řekla pochybovačně. Chtěla se na to zeptat už od rána, ale nezdálo se jí vhodné zahrnovat svého učitele příliš mnoha otázkami.

"Nazývá se rapír," odpověděl Hunter. "A ano, je to meč."

Několikrát jím švihla; přitom ho držela opatrně, jako by se bála, že se každou chvíli zlomí.

"Je moc lehký," řekla. "A čepel je příliš úzká. Brněním by nikdy nepronikl a jediný úder opravdového meče by jej okamžitě přerazil." Znechuceně ho odhodila zpátky na postel.

Hunter jej zvedl. "Tak pro začátek, proti rytířům v brnění se nepoužívá. A široké meče už nikdo nenosí. V této době se bojuje jinak. Tobě tahle zbraň připadá spíš jako ozdoba, že?"

Udělal rapírem několik cvičných výpadů, aby jí předvedl práci zápěstí, pak vystříhl ripostu proti imaginárnímu nepříteli a zaútočil na něj.

"Používá se především k bodání, ale můžeš jím i sekat," vysvětlil Hunter. "Nazývá se to šerm."

André se zamračila. "To je něco jako šarm? Mně to mávání příliš šarmantní nepřipadá. Nechápu, jak to spolu souvisí."

"Nijak."

"Tak proč se tomu tak říká?"

"Já nevím, proč se tomu říká zrovna takhle. Prostě se tomu tak říká a dost."

"Je to hloupé. I tyhle šaty jsou hloupé. Je to hloupá doba. Nelíbí se mi tady. Vůbec to tu není takové, jak jsi mi říkal."

"Dej mi šanci, André. Vždyť jsi tu teprve jeden den."

"Nechápu, proč musím nosit tyhle hloupé šaty. Viděla jsem venku lidi, kteří takhle oblečení nechodí."

"To byli prostí vesničané," vysvětlil jí Hunter trpělivě. "Takhle se tu oblékají lidé, kteří jsou na tom poměrně dobře. Budeme tady muset nějaký čas zůstat, než navážu kontakt se svými přáteli z podzemí. Už jsem ti to vysvětloval. Jestli chceme odcestovat do doby, o níž jsem ti vyprávěl, budeš potřebovat implantát, a ne lecjaký implantát, ale takový, který se nedá identifikovat. Je to jediný způsob jak získat znalosti, které by jinak vyžadovaly celoživotní vzdělávání. Bez nich bys nepřežila. A je to velice komplikovaná procedura."

"Proč nemůžeme cestovat přímo do časů, o kterých jsi mluvil, a sehnat ten implantát tam?"

"Protože by to bylo příliš nebezpečné. Kromě toho, musí být implantován chirurgicky a-"

"Co že musí být?"

"Implantován. Implantát musí být chirurgicky implantován."

"To nechápu. Myslela jsem, že je to nějaké zařízení."

"Ale to je zařízení."

"Co potom znamená to ,implantování'?"

"Druh činnosti. Implantát je prostě třeba implantovat."

"Stejně to pořád nechápu. A co to znamená chirurgicky?"

"To je příliš složité, než abych ti to teď vysvětloval," odpověděl Hunter. Dobře věděl, jak by žena vychovaná v dvanáctém století reagovala na představu drobné mozkové operace. "Podstatné je, že se musím spojit s jistou osobou, která to dokáže provést, a ta osoba si za svůj hlavní stan vybrala Paříž v tomto časovém období. Všechno pro nás bude snazší, když budeme vystupovat jako lidé s určitým společenským postavením."

"Proč nemůžu nosit mužské šaty?" zeptala se. "Určitě bych se v nich cítila pohodlněji než v téhle róbě a v tom absurdním prádle."

"Nejspíš ano," připustil Hunter, "ale to je teď vedlejší. Jde o to, že jsi žena a vlastně ses ještě nikdy neměla příležitost jako žena chovat. Nikdy nevíš, kdy se ti to může hodit."

"Nevidím nejmenší důvod, proč bych se měla učit flirtovat, usmívat se na muže a používat svoje pohlaví k

získávání osobních výhod."

"Myslím, že být ženou znamená něco víc," opáčil Hunter.

"Jestli ano, zatím jsem si toho nevšimla."

"No, i kdyby ne," odpověděl Hunter, "faktem je, že využívání pohlaví k získávání osobních výhod čas od času funguje, a podle mého názoru by se člověk neměl zříkat ničeho, co je mu k užítku."

"Proč tedy používáš tenhle dětinský meč?"

"Tak tobě připadá dětinský?" Hunter jí hodil rapír, pak vybalil jiný, který měl zavinutý v příkrývce.

Příkrývku i prázdnou pochvu odhodil na postel. "Uvidíme, jestli je to skutečně taková hračka pro děti, jak si myslíš," řekl. "Zaútoč na mě."

Nemotorně se rozmáchla mečem. Hunter snadno paríroval, přičemž použil florentský styl - rapír v jedné ruce,

dýku v druhé. Odrážení jejích neumělých výpadů mu nedalo příliš mnoho práce. Zbraň pro ni byla naprosto nová a neuměla s ní zacházet.

"Tohle není široký meč," upozornil ji Hunter. "Je navržený pro rychlost. Dívej se."

Tentokrát útočil on a André musela zdvojnásobit úsilí, aby se mu ubránila. Snažila se napodobit jeho styl, ale příliš se jí to nedařilo. V několika vteřinách ji odzbrojil - zahákl její meč košem a lehce jí poklepal na zápěstí, aby jí předvedl, jak by ji přinutil zbraň pustit a současně jí způsobil těžké zranění.

André se nevěřícně podívala na rapír, který ležel na podlaze, a pak ho zvedla. Chvilí stála tiše a prohlížela si ho.

"Podcenila jsem tu zbraň," řekla. "To ode mne bylo nemoudré. Zjevně je třeba ji správně používat. Naučím se to."

"Šerm není něco, co si člověk osvojí přes noc," namítl Hunter. "Nejsi sice zrovna začátečník, ale-"

"Ne, do začátečníka mám daleko. Po většinu svého života jsem se živila mečem," řekla. "Tohle je sice jiný typ, ale pořád je to meč. Naučím se s ním zacházet rychle. Už mě."

"To by k ničemu nebylo," namítl Hunter.

"Proč?"

"Protože v Paříži ženy rapíry nenosí," vysvětlil jí. "Někdy mají dýky, ale většinou nosí jen vějíře a kapesníčky." Zašklebil se na ni.

"Opravdu mocné zbraně," opáčila sarkasticky.

"Záleží na tom, jak je použiješ. No dobře. Budu tě učit. Nejspíš mi to skutečně nezabere mnoho času. Se širokým mečem jsi hotový démon. Jsi silná a máš skvělé reflexy. Jediné, co ti schází, je správná technika. Řekl bych, že to asi bude snazší než tě naučit správně používat vějíř."

"Aha. Teď mi chceš naznačit, že jsi kvalifikovaný k tomu, abys mne učil, jak být ženou, co?" opáčila jízlivě.

"To ne," odpověděl Hunter. "Jsi ženštější, než si kterýkoliv muž může přát. Trik je v tom, nedat to před muži najevo. To by nemělo být příliš těžké. Většina z nás není příliš chytrá, když jde o ženy."

"A předpokládám, že ty patříš k těm výjimkám."

"Bohužel ne - patřím k těm hlupákům," zasmál se Hunter. "Ale právě proto jsem se leccos naučil."

"Tak dobře," řekla André. "Dlužím ti to. Naučím se hrát roli vznešené dámy, když myslíš, že to něčemu po může."

"Můžeš mi říkat profesor Higgins."

"Kdo je profesor Higgins?"

"Jen další hloupý muž," odpověděl Hunter. "Ale na tom nesejde. Pro začátek se pokusíme udělat něco s tvou chůzí. Nosíš sice ženské šaty, ale pořád se při chůzi kolébáš jako voják. Takže si vezmi tuhle knihu..."

Charlotte Backsonová, hraběnka de La Fere, mylady de Winter, už svedla víc mužů, než dokázala spočítat. Ještě se nesetkala se žádným, který by jí dokázal odolat. Až teď. Muž, který se jmenoval Taylor, byl vůči ní dokonale imunní.

"Zbytečně se namáháte, mylady," řekl jí, když se na něho poprvé pokusila zapůsobit svým kouzlem. "Nemáte nic, co mě zajímá."

"Jste si tím jist?" opáčila a zkusila to z jiného konce. Do svého hlasu vložila přesně odměřenou dávku tiché pokory. "Koneckonců, jsem váš vězeň. Vaši muži mne sem odvedli proti mé vůli. Zabili jste mi kočího i mé zbrojnoše a přivedli jste mě sem se zavázanýma očima, takže musí existovat něco, co ode mne chcete. Předpokládám, že vám jde o výkupné. Buďte ujistěn, že bude zapláceno. Ale mám strach o svou osobní bezpečnost. Jsem zcela ve vaší moci. Kdybyste mne mohl ujistit, že odsud odejdu živá, udělala bych pro to cokoliv." Na okamžik se odmlčela a upřela na něj pohled svých očí. "Cokoliv," zopakovala tiše.

Muž, který se nazýval Taylor, se rozesmál. "Bojím se, že maříte čas, mylady. Na mě určitě. Ženy mne vůbec nezajímají. Chápete?"

"Aha. Ano, bojím se, že chápu."

"No vidíte. Někdo, kdo nemá mou sexuální orientaci, by vašemu kouzlu bezpochyby snadno podlehl, proto jsem také jediný, kdo s vámi během vašeho pobytu tady přijde do styku." Taylor se usmál. "Vaše pověst vás předchází, mylady. Víme velice dobře, co jste zač."

"Pak jste tedy přede mnou ve výhodě, pane," odpověděla o poznání chladněji. "Nechápu, co máte na mysli, když mluvíte o mé pověsti. Bezpochyby jste zaslechl zlovolné pomluvy, které-"

"Nehrajte si na naivku," přerušil ji Taylor. "Myslím tohle." Jediným pohybem, tak rychlým, že se vůbec nestačila bránit, jí strhl šaty z ramene. Okamžitě si rameno přikryla rukou.

"Nemá smysl to schovávat," řekl Taylor. "Jestli chcete slyšet můj názor, tohle je na vás to nejlepší. Cejch děvky. Liliový květ. Se ženami jako vy jsem se setkával celý život. Jste kurva, má milá."

"Kdo jste?" vykřikla zuřivě. "Co ode mne chcete?"

"Vaši milou společnost, samozřejmě. Nic víc."

"Jaká je výše výkupného za mou svobodu? Kolik je třeba zaplatit, abyste mě propustili?"

Taylor pozvedl obočí. "Nechceme od vás vůbec nic, mylady. Pouze výsadu moci vás chvíli bavit. Možná týden, ne víc."

"A potom?"

"Potom už nás nikdy neuvidíte," odpověděl Taylor.

Nyní bylo o týden později. Byl to šílený týden. Muž, který se nazýval Taylor, za ní každý den přicházel. Nosil jí jídlo a rozmlouval s ní. Hovořili spolu o těch nejobyčejnějších věcech, o počasí, o módě, která se nosila u dvora, o jejích oblíbených jídlech, co měla ráda, co nenáviděla, s kým se stýkala...

Zdálo se, že Taylor toho o ní ví víc, než o sobě věděla sama. To ji děsilo. Odkud mohl znát všechny ty intimní podrobnosti z jejího soukromého života? Jak mohl vědět,

že kdysi byla jeptiška a že v klášteře templářských benediktýnek svedla kněze? Jak věděl o potupném znamení, které jí vypálil kat z Lilie? Kdo byl ten muž, který ji znal skoro stejně dobře, jako ona znala sebe?

Nedokázala o něm zjistit vůbec nic. Několikrát k ní přišel s o málo starším mužem, pro ni dalším cizincem. Ten muž se na ni chvíli zvláštním způsobem díval a pak k ní přistoupil blíž. Znovu si ji prohlédl. Občas se dotkl jejího obličeje, přejel jí prsty po tváři, sáhl jí na nos, na koutky očí nebo na rty. Jednou ho přitom lehce políbila na konečky prstů, olízla mu je špičkou jazyka. Ruce se mu okamžitě začaly viditelně třást.

"Myslíte, že to dokážete, doktore?" zeptal se ho Taylor při jedné takové příležitosti.

"Ano... ano, dokážu."

"Raději byste si měl být jistý," opáčil Taylor.

"Vždyť víte, že vás nezklamu, Adriane."

"Nejde jen o mě, doktore. Dobře víte, co všechno na tom závisí."

"Ano, vím," odpověděl muž nazývaný doktor. "Vím to až příliš dobře." Znělo to vystrašeně.

Myklady ničemu z toho nerozuměla. Věděla však, že dříve, nebo později ji budou muset do svých plánů zasvětit. Zatím ubíjela čas, jak se dalo, a čekala.

Minul týden a ještě dva dny, když dostala nového návštěvníka. Tentokrát to byla dáma. Dveře její komnaty se otevřely a dovnitř vešel muž nazývaný doktor spolu s nějakou ženou a dvěma jinými muži. Žena ukrývala svou tvář za vějířem. Myklady si byla jista, že teď se dozví důvod svého únosu a co vězí za touto intrikou. Vstala a povýšeně si své věznitele změřila.

"Takže," řekla. "Vypadá to, že se konečně-"

Vtom dáma složila vějíř a myklady uvízla další slova v hrdle. Byla to její vlastní tvář. Myklady civěla na svůj vlastní živý obraz, ochromená úžasem.

"Tak vidíte," ozvala se žena myladyiným hlasem. "Říkal jsem, že vás nebudeme zdržovat o mnoho déle než týden."

Myklady začala od ženy, která byla v každém ohledu jejím dvojčetem, vyděšeně couvat. Měla její obličej, její hlas, její postoj...

"Kdo... kdo jste?" zašeptala.

Její dvojnice se zasmála stejným způsobem, jakým se smávala ona. Pak promluvila naprosto odlišným hlasem.

Hlasem, který myklady znala až příliš dobře. "Ale myklady, copak mne nepoznáváte?"

"Taylor! Bože, jak je to možné? Jak-"

"Co kdybyste se raději zeptala Jeho osobně, až se s Ním setkáte?" opáčil Taylor. Pak na ni ukázal jakousi trubičkou. Z jejího konce vyšlehl tenký, oslnivý paprsek a Taylorovo zápěstí zakmitalo.

Mykladyina hlava čistě uťatá laserem spadla na podlahu a odkutálela se do rohu místnosti.

Muž, kterého nazývali doktorem, se spěšně odvrátil a vydal ze sebe žalostné zakňučení. "Ježíši, Taylore!" Zavrával a opřel se o dvevní zárubeň.

"Slabý žaludek, doktore?"

"Nemusel jste ji zabít," odpověděl doktor roztřeseným hlasem.

"Ale samozřejmě že musel. Hrajeme o vysokou sázku, můj drahý příteli. Přece byste nechtěl, aby se nám tady potulovaly dvě myklady de Winter, že ne? Kromě toho, prokázal jsem jí službu. Zachránil jsem ji před katovou sekerou."

"Tím, že jste ji sťal sám," řekl doktor trpce. "Neřekl jste mi, že se ji chystáte zabít."

"Ona by se mnou udělala totéž, doktore - s kýmkoliv z nás. Byla to velice zkažená žena. A jestli chcete ulevit svému svědomí, myslíte na všechny ty ostatní životy, které budou zachráněny, když se nám podaří zastavit časoválky."

"Souhlasím s vámi, že časoválky je třeba zastavit," odpověděl doktor, "ale nevěřím, že účel ospravedlňuje vaše prostředky."

"Šel jste do toho dobrovolně, doktore," namítl Taylor. "Teď už je trochu pozdě si to rozmyslet, nemyslíte?"

"Ano, bojím se, že je." Zhluboka se nadechl, pohledem se stále vyhýbaje bezhlavému tělu na zemi. "No, udělal jsem všechno, co jste po mně chtěli. Už mě nepotřebujete. Mohu jít, nebo mne zabijete stejně jako ji?"

"Ale doktore," řekl Taylor a něžně se rukou dotkl tváře druhého muže. "Proč říkáte takové věci?" Jeho hlas byl dokonalou napodobeninou hlasu mrtvé hraběnky. Doktor ucukl.

"Nechtě ho odejít," přikázal Taylor.

Muž vyšel ven.

"Myslíte, že bude dělat problémy?" zeptal se jeden ze zbývajících.

"Pochybují," odpověděl Taylor. "Máme jeho chronoplát. Jak by nám mohl uškodit? Ale stejně by nebylo od věci trochu na něj dohlédnout." Došel k zrcadle na stěně a prohlédl si svůj odraz. Usmál se myladyiným úsměvem. "Odvedl zatraceně dobrou práci, co říkáte? To je úžasné, co dokáže kosmetická chirurgie. Zatraceně, jen se na mě podívejte. Jsem nádherná."

Ostatní muži si rozpačitě odkašlali.

Taylor se zašklebil. "Bere vás to, co? Tak co, Jimmy? Myslíš, že kardinál Richelieu pozná rozdíl?"

Taylor zvrátil hlavu a vyrazil ze sebe afektovaný ženský smích. Jimmy spěšně opustil místnost.

Podle instrukcí měli jet do hostince v Meungu a odtamtud pokračovat do Paříže. Někde cestou je měla kontaktovat spojka s krycím jménem 'Mungo'.

"To se všichni jmenují podle zvířat?" zeptal se Finn Darrowa.

"Ano, proč se ptáte?"

"Ale, jen mě napadlo, jestli existuje i nějaký agent Šakal nebo agent Pavián, víte. Čistě ze zvědavosti." Darrow Finnův smysl pro humor neocenil.

"Co proti těm lidem vlastně máš?" zeptal se ho Lucas, když na hřbetech svých koní ujížděli po cestě k Meungu.

"Jsou prohnaní," odpověděl Finn. "Nemám rád prohnané lidi. Pořád se kolem tebe plíží jako lasička - zajímalo by mě, jestli se některý z nich jmenuje Lasička - a jsou naprosto nedůvěryhodní. Raději pracuji s lidmi, na které se můžu spolehnout. K agentovi TIS bych se neotočil zády ani na okamžik."

"Ale nemyslíš si, že bychom si s tím museli dělat starosti, že ne?" zeptal se ho Lucas.

"Kdo ví, brácho? Kdo ví, o co v téhle misi jde doopravdy. Říkali sice, že jsou za tím Správcí času, ale podle toho, co vím, by to klidně mohly být třeba Dcery americké revoluce. Oni si neříkají všechno ani mezi sebou navzájem."

Hovořili ve francouzštině, v jazyce, kterým díky implantovanému programu mluvili stejně dobře jako anglicky. Každý, kdo by je na cestě zahlédl, by je nejspíš považoval za to, čím se zdáli být - za kavaleristy, vojáky štěstěny, druhy ve zbraní. Finnova jinak rezavá hříva teď měla temně hnědý odstín, zatímco Lucasova byla kaštanová. Oba měli vlasy až po ramena, tak jak je nosili kavalíři té doby. Lucas měl pod nosem důkladně navoskovaný knír, Finn knír i koží bradku, jaké se v jiné době říkalo vandykovská. Oba měli vysoké boty a kožené bandalíry, oba byli vyzbrojeni dýkou a rapírem. Jejich zjev nevzbuzoval dojem luxusu ani přehnané elegance. Pláště měli hnědé a řádně

obnošené. Finnův kabátec byl žlutý, střížený z laciné látky, Lucas nosil hnědý. Ani jeden z nich neměl nikde žádné krajky; oba měli prosté šerpy ze zeleného hedvábí a bílé košile, které už zoufale potřebovaly vyprat. Klobouky sice měli ozdobené pštrosími péry, ale bylo na nich vidět, že už zažily lepší časy.

"Já nemám tu politiku pláště a dýky rád," prohlásil Finn, pak si uvědomil, že teď skutečně mají pláště a dýky a zasmál se. "Nelíbí se mi představa, že nevíme, jak má naše spojka vypadat. Vlastně si ani nejsem jistý, co se od nás doopravdy chce."

"Na mě to dělá dojem, že máme krýt záda chlápům z TIS," řekl Lucas. "To by nemuselo být zase tak zlé. Třeba nás ani nebudou potřebovat. Nakonec se z toho může vyklubat dovolená v minus čase."

"Ale vsadit si na to nějakou menší sumičku bys asi nechtěl, co?" opáčil Finn.

"Ani ne. Raději ne."

"Myslel jsem si to."

"Co si myslíš o teorii, že se se Správcí času spolčil někdo z podzemí?" zeptal se Lucas.

"Nevím. Ale počkej - ty mluvíš o Hunterovi!"

"Jak jsi to uhodl?"

"Nebylo to těžké."

"Nějak mi to nehraje. Nevěřím, že by se někdo jako Hunter přidal k takovým šílencům. Nikdo nechápe nebezpečí rozštěpení časového proudu lépe než voják, i když dezertoval. Proč by někdo, kdo si dal tolik

práce, aby se dostal za kopečky a ukradl chronoplát, pracoval pro teroristy? To nedává smysl. Co by mu mohli nabídnout?"

"Nemohou mít nic, o co by Hunter stál," odpověděl Finn. "Ale všichni dezertéři nejsou jako on. Představ si, co může chlapa přimět, aby dezertoval. Člověk, o kterém tady mluvíme, to už buď déle nevydržel, nebo je to nějaké

asociální individuum, které nedokáže žít v plusovém čase. Také by to mohl být fanatik, který si představuje, že jejich organizaci rozloží zevnitř, kdo ví? Ale ať už je to kdokoliv, musí být stejně šílený jako Správci času. Nikdo se zdravým rozumem přece nemůže chtít způsobit rozštěpení."

"Nemyslím, že by někdo chtěl skutečně zajít tak daleko," řekl Lucas.

"V tomhle má Darrow pravdu," pokračoval Finn. "Mohou doufat, že to nebudou muset udělat, ale jestli na ně přitlačí, jestli je obviní z blufování, nebudou mít na výběr. Nikdo neví, jaké bude mít rozštěpení následky. Třeba si myslí, že právě tohle nasype písek do soukolí válečné mašinérie. Možné to je. Ale stejně možné je, že se nikdy nedozvíme, co rozštěpení způsobilo. Pouhý výzkum té věci udělal z Mensingera uzlíček nervů. A pokud jde o moje nervy, tahle mise jim rozhodně neprospívá."

Do hostince v Meungu dorazili, aniž se s někým setkali. Zaplatili si pokoj a objednali oběd ve výčepu. Víno bylo ucházející a po dlouhé cestě je osvěžilo. Hostinský, který se k nim zprvu pro jejich ošuntělý a drsný vzhled choval dost rezervovaně, rychle roztál, když zjistil, že získal dva zákazníky, kteří platili tak rychle, jak je stačil obsluhovat. Byl už tolikrát zpražen vyfintěnými kavalíry, že kolem Finna a Lucase běhal jako kvočna kolem kuřat, a jeho neustálé vyptávání, jestli jim chutná, už je začínalo obtěžovat. Finn měl druhé pečené kuře a Lucas si vychutnával hostinského nejlepší víno, dobré bordeauxské, když do místnosti vešel mladík pokrytý od hlavy až k patě prachem. Sotva překročil práh, začal si čistit šaty tak vehementně, že byl v krátké chvíli úplně obklopen oblakem prachu.

"Ještě víno, pánové?" zeptal se hostinský, který přispěchal k jejich stolu s další lahví v ruce.

"S radostí," odpověděl Finn. "A sklenku tady pro mladého Lochinvara. Vypadá, že by nějaké to občerstvení potřeboval."

Na to mladík vzhlédl. Byl to ještě chlapec, možná osmnáctiletý. Měl hustou hřívu nepoddajných světlých vlasů a jeho šaty vypadaly jako přešité.

"Prosím za prominutí, pane," řekl. "Mluvil jste snad o mně?"

"A vidíš tady kromě sebe ještě někoho jiného?" opáčil Finn s úsměvem.

"Bojím se, že mne za někoho jiného považujete, pane," řekl mladý muž. "Já se nejmenuji Lochinvar."

Fin se zachechtal. "To bylo jen přirovnání, chlapče. Lochinvar je hrdina jedné balady, kterou jsem kdysi slyšel."

Mladík se zamračil. "Chcete se mi vysmívat, pane?"

"Není třeba se hned ježít, synku," řekl Finn. "Jen ti nabízím pití. Připadá mi, že by ti malé občerstvení prospělo."

"A co - smím-li se zeptat - v mém zjevu ve vás vzbudilo dojem, že potřebuji vaši dobročinnost?" zeptal se mladík.

"Poslyš, smažme to a zkusme to znovu," řekl Finn. "Také máme za sebou dlouhou cestu, můj přítel a já. Pak přijdeš ty, celý zaprášený a odraný, tak jsem si myslel."

Mladík ztuhl. "Moje šaty nejsou možná tak kvalitní jako vaše, monsieur, ale nesvědčí o dobrých způsobech gentlemana na takové rozdílky poukazovat."

"Nech ho na pokoji, Finne," řekl Lucas.

"Zapomeň na to, chlapče," povzdechl si Finn. "Kup si to svoje zatracené víno sám." Znechuceně potřásl hlavou a znovu se zakousl do kuřete. "To mám z toho, že se snažím být společenský," řekl Lucasovi.

"Monsieur," řekl mladík.

"No, co zase?"

"Nejsem zvyklý na tak povýšené jednání."

Finn pozvedl obočí. "Je mi líto," řekl. "Já jsem zvyklý jednat s lidmi tak, jak si zaslouží."

"Finne-" začal Lucas.

Hostinský se spěšně vzdálil od jejich stolu.

"Zdá se, že vás tedy budu muset přinutit, abyste svoje zvyky změnil, monsieur. D'Artagnan se nenechá od nikoho urážet." Tasil rapír. "Do střehu, monsieur!"

"Ach, Ježíši," zasténal Finn. Hostinský zmizel pod stolem.

"Pane d'Artagnane," ozval se Lucas. "Dovolte mi, abych-"

"Hned se vám budu věnovat, monsieur," odsekl d'Artagnan. "Jen co se vypořádám s vaším nevychovaným přítelem. Tedy pokud se k němu nechcete přidat. Nemám nic proti tomu zkrřížit meče s vámi oběma najednou." Několikrát švihl rapírem ve vzduchu.

"Dej to pryč," řekl Finn znechuceně. "Ten krám je skoro větší než ty."

"Velikost mého kordu mi nicméně nijak nebrání v jeho použití," opáčil d'Artagnan. "Do střehu!"

"Ale, posad' se," zabručel Finn.

"Vstaňte, monsieur, a taste svůj meč!"

"Zůstanu sedět, příteli, a dojím svůj oběd. A od tebe by bylo moudré udělat totéž."

D'Artagnanův meč se mihl vzduchem a nabodl kuře na Finnově talíři. Pohybem zápěstí pak mladík odhodil nedojedeného ptáka do koutu místnosti. "Zdá se, že jste už dojedl, monsieur."

"Vypadá to tak," řekl Finn. "Teď ti seberu to párátka a nařežu ti s ním na zadek." Začal vstávat.

Lucas ho chytil za ruku. "Finne, zůstaň sedět! Nechovej se jako idiot."

Delaney vstal. "Podívej se," řekl d'Artagnanovi, "co kdybychom na celou tu věc prostě zapomněli? Jsem ochoten zamhouřit nad tím kuřetem oko, ale-"

"Já však nejsem ochoten zamhouřit oko nad vašimi urážkami, pane," skočil mu do řeči d'Artagnan.

"Jakými urážkami?"

"Váš kord, monsieur!"

"Ne."

"Odmítáte tasit meč?"

"Jo, přesně tak, odmítám."

"Pak jste sprostý zbabělec, a ne gentleman."

"Tak poslyš, ty-"

"Firmě..." řekl Lucas.

Delaney se zhluboka nadechl. "V pořádku. Jsem sprostý zbabělec a nejsem gentleman. Spokojený?"

D'Artagnan se zatvářil zklamaně. "Tedy... v tom případě musím požadovat omluvu."

"Za co?"

"Finne, pro boha živého, co kdyby ses mu omluvil a skončil to?" řekl Lucas.

"Za co, k čertu, se mu mám omlouvat?"

"Na tom nezáleží, prostě se mu omluv, když mu to udělá radost."

"Pane, s tím se nemohu spokojit," řekl d'Artagnan.

"Ty se do toho nepleť," odsekl Lucas. "Finne, řekni mu, že je ti to líto, ano?"

"Dobře, je mi to líto. Omlouvám se."

"Nemyslím, že je vaše omluva myšlena upřímně," opáčil d'Artagnan.

"Prosím, přijměte jeho omluvu, monsieur," řekl Lucas. "Celá záležitost se tím uzavře, což se velice blahodárně projeví na mém trávení."

"Nerozumím tomu," prohlásil d'Artagnan zmateně. "Váš přítel se zjevně omluvit nechce, a přitom se omluvil. A přestože nebyl ve své omluvě upřímný, udělá všechno, co mu řeknete, aby se vyhnul souboji se mnou. Zdá se, že neexistuje žádný způsob, jak bych mohl v této věci

dosáhnout satisfakce. Přivedl jste mne do nanejvýš nepříjemné situace, monsieur."

"Chci se jen vyhnout zbytečnému krveprolévání," řekl Lucas. "Bylo to pouhé nedorozumění, nic víc.

Nikdo vás nemíní urazit."

"A přesto se tak stalo. Nemohu však napadnout muže, který odmítá tasit meč. To by bylo nečestné. Cti však

musí být učiněno zadost."

Hostinský vykoul zpod stolu.

"Bylo by tvé cti učiněno zadost, kdybychom si to rozdali v pěstním zápase?" zeptal se Finn.

"Je to nanejvýš nezvyklé," odpověděl d'Artagnan, "ale nevidím jinou možnost, jak to celé uzavřít."

"Tak platí," prohlásil Finn. "Budeme se bít holýma rukama."

"Ujednáno," řekl d'Artagnan. Začal si odepínat bandalír, když tu ho Finn udeřil pěstí přímo mezi oči.

Síla úderu odmrštila d'Artagnana o několik stop dál a tam se složil k zemi. Hostinský pohotově zmizel zpátky pod stůl. Mladík omámeně potřásl hlavou.

"Na takového smrkáče snáší rány velice dobře," poznamenal Finn. "Úderem, jako byl tenhle, jsem už složil dvakrát tak těžkého chlapa."

"To od vás bylo nanejvýš nesportovní, monsieur," řekl d'Artagnan a vstal.

"Boj není sport, synu," odpověděl Finn. "Alespoň ne tam, odkud pocházím. V boji buď vyhraješ, nebo prohraješ, a já osobně dávám přednost tomu prvnímu."

"Ano, je zřejmé, že nejste gentleman," řekl d'Artagnan. "U nás v Gaskoňsku bychom nikdy neudeřili člověka, když se nedívá."

"Já se dívám," odpověděl Finn. "Ukaž, co umíš."

"Tak se připravte, přáteli. Jste sice dvakrát větší než já, ale brzy vás naučím zdvořilosti."

"Míniš žvanit, nebo bojovat?" opáčil Finn.

Lucas obrátil oči v sloup. "Víš, Forrester měl pravdu," řekl. "Ty jsi desetiletý chlapec."

D'Artagnan se divoce rozehnal proti Finnovi. Ten se ráně snadno vyhnul tím, že se skrčil, a odpověděl na ni tvrdým zvedákem do brady. D'Artagnan šel znovu k zemi.

"A má dost," řekl Finn.

Mladík se zase začal zvedat. Z úst mu tekla krev.

"Myslel jsem, že jsi říkal, že má dost," poznamenal Lucas.

"Tvrdohlavý klučina, co?" řekl Finn.

D'Artagnan se na něj opět vrhl. Finn jeho ránu odrazil a zasadil mu pravý hák. D'Artagnan se svalil na podlahu.

"To by mělo na záchranu jeho cti stačit," konstatoval Finn.

D'Artagnan se začal pomalu zvedat na nohy.

"Myslím, že ztrácíš formu," poznamenal Lucas. "Pořád vstává."

"Však já mu ukážu," zabručel Finn.

Chlapec znovu zaútočil, ale tentokrát to byl předstíraný výpad, na což Finn nebyl připraven. Vzápětí ho zasáhl levý hák a srazil ho na stůl.

"Teď jsi mu to ukázal," odušil Lucas.

"Co je moc, to je moc," zavrčel Finn. Tentokrát, když se na něho d'Artagnan vrhl, použil Finn karate. Nejprve svého protivníka znehybněl kopnutím do prsou, pak ho srazil bočním kopem a rozmáchlým úderem na spánek, obojí jedinou nohou bleskově po sobě.

"To vážně nebylo fěr," poznamenal Lucas.

"Čert vem fair play. Ten kluk je jako mladý volek." Finn se posadil a nalil si pohár vína. "Ale pěstmi se neohání špatně." Zamnul si bradu a zkusmo jí zahýbal.

Lucas mu poklepal na rameno a kývl bradou. D'Artagnan už se zase zvedal.

"Vzpomínám si, že jsme se domluvili na pěstech, ne na kopání," řekl. Jeho hlas zněl rozbředle a kolena se mu podlamovala slabostí.

"Má pravdu," přisvědčil Lucas.

Hostinský už vylezl zpod stolu a nyní s neskryvaným zájmem přihlížel.

Finn vstal. "Neváhej použít, co je libo, mladíku," řekl a pozvedl pěst. D'Artagnan, rychleji než by se zdálo možné, popadl židli a vši silou jí Finna udeřil. Židle se rozpadla na kusy a Finn se skácel v bezvědomí na podlahu.

"Na té jeho metodě boje něco je," řekl d'Artagnan klidně. Pak se obrátil k Lucasovi. "A nyní, monsieur, je řada na vás."

Lucas pozvedl ruce. "Ani nápad. My dva spolu nemáme žádný spor, monsieur. Jestli už máte pocit, že bylo vaší cti učiněno zadost, co kdybyste se se mnou raději napil, než se tady můj přítel probere?"

D'Artagnan se nad jeho návrhem na chvíli zamyslel. "Mé cti bylo skutečně učiněno zadost," souhlasil, "i když nemyslím, že můj otec měl na mysli tohle, když mne nabádal, abych vyhledával souboje. Kromě toho i já vítám příležitost se trochu vzpamatovat. Váš přítel má sílu za deset." Posadil se k Lucasovu stolu.

Lucas mu naplnil pohár vínem a d'Artagnan jej hbitě vyprázdnil.

"Finn má možná sílu za deset," řekl, "ale pokud mě oči neklamou, je to on, kdo teď leží v bezvědomí na podlaze, ne vy. To je poprvé, co vidím, že v boji prohrál."

"Finn? Co je to zájmeno?"

"Irské," odpověděl Lucas.

"Aha. A vy jste také Ir?"

"Ne, já jsem... Gaskoněc."

"To jsem měl vědět! Vždyť jsme krajané! Já jsem také Gaskoněc! Možná jste slyšel o mém otci? Býval známý voják."

"Samozřejmě že jsem o něm slyšel," přikývl Lucas. "Proto jsem svému příteli doporučil, aby se varoval zkržít s vámi meč. Hodně jsme toho prodělali a velice nerad bych ztratil přítele v boji se šermířem, jehož otec byl slavný d'Artagnan. Jestli jste jen z poloviny jako on, můj přítel by proti vám neměl nejmenší šanci. Koneckonců, šlo přece o pouhé nedorozumění."

"Nu, po pravdě řečeno, chtěl jsem ten souboj vyprovokovat," přiznal se d'Artagnan s potutelným úsměvem.

"Protože vám to váš otec doporučil."

"Přesně tak. Říkal, že aby si muž získal respekt a pověst, musí se často bít. Máte mou omluvu, monsieur. Mrzelo by mne, kdybych připravil svého krajana o přítele."

"Chápu," odpověděl Lucas. "Na druhé straně, otcova přání je třeba respektovat."

"Jak zní vaše jméno, monsieur, abych věděl, s kým mám tu čest mluvit?"

Lucas začal rychle přemýšlet. Priest bylo anglické jméno a Anglie byla nepřitelem Francie. "Dumáš," řekl. "Alexandre Dumáš."

"Je mi ctí, že jsem vás poznal, monsieur Dumáš. A doufám, že o mně váš přítel nebude smýšlet zle, až zase nabude vědomí."

Finn zasténal. Pomalu se posadil. Hostinský mu přinesl umyvadlo s vodou a vlhký hadr. D'Artagnan se sklonil, aby mu pomohl na nohy.

"Doufám, že nejste zraněn, pane, a že mezi námi nezůstane zlá vůle. Monsieur Dumáš mi všechno vysvětlil a teď je mi jasné, že to všechno bylo nedorozumění."

"Kdo?" zeptal se Finn.

"Pořád je ještě trochu omámený," řekl Lucas. "Přece si na mne vzpomínáš, příteli - na Alexandra Dumase? Doufám, že se ti po té ráně v hlavě všechno nezpřeházelo. Zdá se, že tady monsieur d'Artagnan a já jsme krajané. Oba jsme se narodili v Gaskoňsku."

"Opravdu? A jak jsi říkal, že se jmenuješ?"

"Dumas."

"Myslel jsem si, že tohle jsem slyšel. Jenom jsem si nebyl jist, že jsem slyšel správně."

"Bojím se, že jsem mu ublížil," řekl d'Artagnan s nelíčeným znepokojením.

"Ale ne, bude v pořádku," ujistil ho Lucas. "Irové mívají tvrdé lebky."

Zatímco d'Artagnan pomáhal Delaneymu na nohy, dveře výčepu se otevřely a dovnitř vešla skupina hlučně se směřících mužů.

"Už jsi někdy viděl takové zvíře?" ptal se jeden z nich, tmavovlasý kavalír s jizvou na tváři, druhého.

"Oranžový kůň! Oř zkrížený s dýní!"

D'Artagnan se prudce narovnal, až se Finn, zbavený opory, znovu svezl na zem.

"Omlouvám se," prohlásil mladík a znovu Delaneyho posadil. "Myslím, že ten muž se směje mému koni."

"Kdo se směje koni, směje se i jeho pánu," prohlásil

Lucas, který si vzpomněl, že jsou ve stejné hospodě, ve které se d'Artagnan poprvé setkal s hrabětem Rochefortem, a uvědomil si, že muž, jenž právě vstoupil, nemůže být nikdo jiný. ; ;

"Myslíte?" zeptal se d'Artagnan.

"Vám to tak nepřipadá?"

"Možná," řekl d'Artagnan. "Ale velice nerad bych způsobil další nedorozumění. Podle mne tím ten muž nic zlého nemyslel."

"Nic?" opáčil Lucas. "Naprosto zjevně se vám vysmíval."

"Opravdu? Nu, možná že máte pravdu. Stejně bych se ale nerad unáhlil. Hled'te, teď tady spolu sedíme jako přátelé a nechybělo mnoho a před chvílí bych s vámi málem zkrřížil meč."

"To je něco úplně jiného," řekl Lucas. "Ten muž je drzý a měl by dostat lekci."

"Možná máte pravdu," připustil d'Artagnan. "Přesto bych nerad dospěl k mylnému názoru. A bojím se, že můj kůň je vskutku zvíře velice zábavného vzezření."

"Nemíním tady jen tak sedět a dívat se, jak je můj krajan beztrestně urážen," prohlásil Lucas. "Hej, pane!

Vy s tou jizvou!"

Rochefort vzhlédl.

"Ano, vy! Řekněte mi, čemu se to smějete?"

"Nepřipadá mi, že by se vás to týkalo, monsieur," odpověděl Rochefort.

"A já si myslím, že ano," řekl Lucas a vstal. "Slyšel jsem, co jste řekl!"

"Nemluvil jsem s vámi, pane."

"Ale já s vámi mluvím! Váš smích se mi nelíbí."

"Já se věru nesměji často, pane," opáčil Rochefort, "ale vyhrazuji si naprosto právo smát se, kdykoliv se mi zachce."

"A já zas," vykřikl Lucas, "nestrpím, aby se kdokoliv smál na účet mého přítele!"

"Prosím, Dumasi," řekl d'Artagnan, "není třeba, abyste se mne zastával; tohle je moje záležitost."

"Až se pánové mezi sebou dohodnete, možná byste mi mohli prozradit, o jakou záležitost se jedná," řekl Rochefort.

"Ten kůň uvázaný venku, kterému jste se tak smál, je můj," odpověděl d'Artagnan. "A nestrpím, aby mne někdo nazýval dýní!"

"Co strpíte a co ne mě vůbec nezajímá, monsieur," odsekl Rochefort. "Mám v hlavě vážnější věci a už jste mne obtěžoval dost."

"Bojím se, že vám budu muset předvést, že dokážu víc než jen obtěžovat, monsieur," opáčil d'Artagnan. Tasil rapír.

"Vy jste se zbláznil," řekl Rochefort a odvrátil se.

"Hled'te se obrátit, pane! Abych vás nenapadl zezadu!"

"To je nesnesitelné," řekl Rochefort svým mužům. "Udělejte něco s tím drzým klukem."

"Tak drzým?" vykřikl d'Artagnan a vrhl se vpřed. Protlačil se kolem jednoho ze strážců a popadl hraběte za rameno. "Ještě s vámi nejsem hotov, monsieur! Já-"

Strážce, kterého odstrčil, popadl židli a úderem, který se zdál být skoro ledabylý, srazil d'Artagnana zezadu. Gaskoněk se svalil na zem. Hostinský hlasitě zaúpěl nad ztrátou už druhé židle za jediné odpoledne.

Strážce se otočil k Lucasovi a Delaneymu. S rukou na jílci meče k nim pomalu přistoupil.

"Vy dva, pánové, k tomu nemáte co dodat, že ne?" řekl; pak tiše zašeptal: "Mungo."

Finn pozvedl obočí. "Ne, nemáme k tomu co dodat," řekl. "Vlastně toho chlapce sotva známe."

"Mám pocit, že váš přítel vypil příliš mnoho vína," řekl strážce a ukázal na Lucase. "Naléhavě vám doporučuji vyrazit na cestu dřív, než vás jeho opilost dostane do potíží."

"Spolehněte se, monsieur," odpověděl Finn. "Potíže jsou to poslední, o co stojíme."

"Pak se vydejte na cestu," řekl agent a šepem dodal: "Moreauův hostinec na ulici Férou. Řekněte, že vás poslal Legault." Pak znovu zvýšil hlas. "Tak honem! Ať už jste pryč! A neloudejte se!"

4

Něco se muselo stát.

Jacques Benoit nebyl už několik dní k nalezení. V případě kohokoliv jiného by to nic zvláštního neznamenal, ale doktor Jacques byl dobře známý jako velice ohleduplný člověk. Hunter po něm pátral už celý týden, ale bývalý armádní chirurg Jack Bennett, známý svým pařížským přátelům jako doktor Jacques Benoit, nikde nebyl.

Nenašel ho v jeho domě na ulici Saint-Honoré. Jeho sluhové, Marie a starý Pierre, museli odmítat jeho pacienty s tím, že nevědí, kam doktor Jacques šel ani kdy se vrátí. Dělali si o něho velké starosti, protože jejich pán ještě nikdy neodešel, aniž by jim nechal nějaké instrukce.

Moreauova hospoda na ulici Férou, kde býval doktor Jacques vidán každý den, jak si vychutnává lahvinku vína a hraje šachy, nebyla jeho návštěvou poctěna už více než týden. Moreauovi to dělalo velké starosti, protože Benoit byl něco jako atrakce jeho podniku. Nebo spíš to, jak hrál šachy. Sedával zády ke stěně a vedl línou konverzaci s přihlížejícími. Jeho protivník ohlásil svůj tah a Benoit řekl například: "Jezdec na f4," nebo něco takového a ani se přitom nepodíval na šachovnici. Přitom ještě nikdy neprohrál. Jeho mimovolný, přátelský způsob hry přitahoval zákazníky a ti ochotně uzavírali sázky na výsledek - alespoň ti, kteří Benoita ještě neviděli hrát.

Moreau znal Huntera jako monsieura Laporta, Benoitova starého přítele z Reims. Pokud Moreau věděl, byl Laporte gentleman, muž, který měl rád klid a který do Paříže nezajížděl často, ale když to udělal, nikdy nezapomněl navštívit staré přátele a pokaždé zaskočil k Moreauovi.

"Tohle není doktorovi podobné," řekl Moreau, když nalil sobě i Hunterovi po poháru červeného vína.

"Nikdy neodchází bez toho, aby nechal Marii a starému Pierrovi instrukce. Ke svým přátelům, a zvláště pak ke svým pacientům se vždycky chová s maximální ohleduplností."

"Neříkal nic, když jste ho viděl naposled?" zeptal se Hunter. "Nezmínil se třeba, že si chce zajet odpočinout na venkov?"

Kdykoliv Jack Bennett podnikal cestu do plusového času, řekl, že si jede 'odpočinout na venkov'.

Všichni členové podzemí, kteří spolu udržovali styky, měli podobné zavedené kódové fráze. "Copak vám neřekl vůbec nic?"

"Ne, monsieur," odpověděl Moreau. "Kdyby mi něco řekl, docela určitě bych si to pamatoval."

"Doufám, že se mu nic zlého nestalo," řekl Hunter. "Paříž je nebezpečné město, zvláště v poslední době."

"Kdo by chtěl ublížit doktoru Jacquesovi?" opáčil Moreau. Nevěřicně potřásl hlavou. "Neměl v Paříži nepřítel. Jistě, měl svoje zvláštnůstky, ale proti výsledkům, kterých dosahoval, nemohl nikdo říct ani to nejmenší. Já osobně jsem nikdy nepochopil, proč tolik odsuzuje pouštění žilou. Vždycky říkal, že to natropí více škody než užítku. Přesto pomohl mnoha místním lidem a léčil i ty, kteří si nemohli dovolit mu zaplatit. Tu a tam požádal o nějakou malou protislužbu, nebo v případě Marcelova churavého otce o nějaké to kuře, ale... ne, nedokážu si představit, kdo by mu chtěl ublížit. Byl ztělesněný soucit. Všichni ho měli rádi a vážili si ho."

"Tak co se s ním mohlo stát?" zeptal se Hunter.

Moreau pokrčil rameny. "Možná si vyřizuje nějaké záležitosti s těmi svými přáteli z Flander."

Hunter se zamračil. "S přáteli z Flander?"

"Ano, bylo jich pět," řekl Moreau. "Když tady byl naposledy, přišli s ním. A předtím také."

"Mohli byste mi o nich říct něco bližšího?" požádal ho Hunter. "Mohlo by to být důležité."

"Byla to drsná cháska," řekl Moreau. Znovu pokrčil rameny. "Na druhé straně, doktor Jacques má přátele mezi všemi vrstvami, že? Podle mého vkusu ale nebyli. To tedy ne. Pokaždé, když jsem přišel k jejich stolu, zmlkli, jako by se báli, že zaslechnu něco z toho, co si povídali."

"Jak vypadali? Možná je znám."

"Všichni to byli velcí chlapi," odpověděl Moreau. "Všichni až na jednoho, ten byl štíhlý a drobný. Asi takhle," řekl Moreau a ukázal rukou někde v úrovni prsou. "Tři z nich byli tmaví a jak jsem řekl, drsní chlapi. Jeden byl plešatý. Toho jsem si zapamatoval velice dobře. Byl jako býk, obrovský chlap. Mnoho nemluvili, alespoň ne se mnou, ale že to nebyli Francouzi, vím určitě."

"Neznali jazyk," řekl Hunter.

"Ale ne, jazyk znali velice dobře," namítl Moreau, Jenže se jej naučili někde jinde. Měli nějaký divný přízvuk, ale nedokážu ho zařadit."

"Co ten pátý muž?" zeptal se Hunter. "Ten drobný."

"Ehm, ano, ten. Zprvu jsem si myslel, že je to děvče." Moreau se uchechtl. "Bylo to dost trapné. Oslovil jsem ho 'mademoiselle' a zdálo se, že to ty ostatní pobavilo. Teprve pak jsem si všiml, že je to vlastně muž. Velice mladý muž, vlastně spíš chlapec. Někteří chlapi, když jsou mladí, no..."

"Ano, rozumím," řekl Hunter. "A některé mladé dívky zase vypadají jako chlapi, zvlášť když nenosí šaty."

"Přesně tak." Moreauovi se viditelně ulevilo. "Ale tenhle... měl hodně dlouhé vlasy, delší než muži obvykle nosí. A byly jako upředené zlato, monsieur. Nanejvýš znepokojující, jestli vás zajímá můj názor. Jeho francouzština ovšem byla bezchybná. Skutečný gentleman, to zase ano. Slyšel jsem, že ho doktor Jacques nazýval 'Adriane'." Moreau ztišil hlas. "Není to anglické jméno?"

"Mohlo by být," přisvědčil Hunter. "Osobně nikoho toho jména neznám. To všechno zní velice tajemně, Moreau."

Moreau se rozhlédl, pak se naklonil blíž k Hunterovi. "Povězte mi, monsieur," řekl. "Doktor Jacques... nikdy jsem ho moc dobře neznal, chci říct, neměl náhodou sklony k... politice, že ne?"

"Já nevím," řekl Hunter. "Proč se ptáte?"

Moreau znovu pokrčil rameny. "V mé branži se člověk občas něco doslechne, monsieur. Koneckonců, sám jste připustil, že to vypadá zvláštně. Pět cizinců, z nichž čtyři rozhodně nejsou Francouzi a pátý má anglické jméno, hovoří spolu v koutě tlumenými hlasy..."

"Chápu, co máte na mysli," přikývl Hunter. "Ale politické intriky? To na doktora Benoita, jak já ho znám, rozhodně nevypadá."

"Člověk nikdy neví, monsieur," řekl Moreau. "Zdá se, že intriky jsou teď v módě. Mrzelo by mě, kdybych se dozvěděl, že se doktor Jacques dostal do nějakého maléru."

"Mě také, Moreau. Poslyšte, kdybyste se s ním viděl dřív než já, řekněte mu, že bydlím v hotelu v Lucemburském paláci. Požádejte ho, aby mne navštívil ve věci nejvyšší důležitosti."

"Vyřídím mu to, monsieur Laporte. A kdybyste ho potkal dřív než já, povězte mu, že má přátele, kteří budou vždy stát při něm, ano? Jestli je v nějakém maléru, ať klidně přijde za starým Moreauem."

Hunter se podíval na Moreaua a usmál se. Rozložitý Francouz měl obličej, který vypadal jako stará vyčíněná kůže, a široká ramena svědčící o tom, že se v minulosti zabýval něčím namáhavějším než roznášením vína. Pokud byl Jack opravdu v potížích, pomoc někoho, jako byl Moreau, nebyla k zahoezení.

"Řeknu mu to," slíbil Hunter.

Z hostince odešel ve velice ustaraném rozpoložení. Něco tu rozhodně nebylo v pořádku. Jack Bennett zmizel, aniž zanechal jakýkoliv vzkaz. S Jackem se takové věci jednoduše nestávaly, pokud s tím neměli něco společného ti muži a on nemusel odejít v takovém spěchu, že na to neměl čas. Na druhé straně byli ti muži s Jackem už nejméně týden a určitě by neměli znát tajná znamení, která mezi sebou Hunter s Jackem měli. Jack by mu určitě dokázal zanechat alespoň krátkou zprávu, kdyby se stalo něco mimořádného. Jenže to neudělal.

Ti „přátelé z Flander“ Huntera znervózňovali. Pokud věděl, Jack ve Flandrech žádné přátele neměl. A pak jejich popis, který mu dal Moreau. Velcí. Mluvili velmi dobře francouzsky, ale s přízvukem, který Moreau, bývalý námořník, nedokázal zařadit. Možná proto, že byl v jeho době neznámý.

"Kdepak jsi, doktore?" zamumlal Hunter. "Do čeho ses to namočil?"

Byl tak zamyšlený, že si ani nevšiml, že ho někdo sleduje.

André si uvědomovala, že je Hunterovi povinována vděčností, ale i ta měla svoje meze. Slíbila mu, že se bude chovat jako dáma, ale rozhodně netvrdila, že tu roli bude hrát nepřetržitě. Ani mu neslíbila, že zůstane „sedět na zadku“ v jejich pokojích.

Přivedl ji do jiného času, do jiného světa a čekal, že zůstane zavřená v hotelu, dokud jí nedovolí vyjít na ulici. Ano, byla mu za mnohé zavázána, ale rozhodně mu nikdy neslíbila slepou poslušnost. Začínal mít tendenci jí poroučet, a to se jí rozhodně nelíbilo. Chápala, že ji chtěl jen chránit, protože o této době věděl hodně, zatímco ona málo; protože on byl ve svém živlu, zatímco ona v naprosto cizím prostředí. To jí ale její vězení neulehčovalo. Cítila se teď na Hunterovi závislá, a to se jí také nelíbilo - nechtěla být závislá na nikom. Nikdy nebyla. A být zavřená se jí líbilo ještě méně.

Ve dvanáctém století alespoň znala pravidla. V Anglii si dokázala poradit sama. Hunter s ní strávil mnoho hodin učením francouzštiny sedmnáctého století. Bylo to o to jednodušší, že měla určité znalosti normanštiny, ale když na ni Hunter odmítl mluvit v jiném jazyce, začalo ji to obtěžovat. Vysvětlil jí, že v Paříži sedmnáctého století stráví blíže neurčenou dobu a že je pro ni nanejvýš důležité, aby znala zdejší jazyk. A kupodivu, přestože ji neustálé opakování a nudné procvičování unavovalo, zjistila, že se nový jazyk učí poměrně snadno, s menšími obtížemi než „delikátní umění jednat jako dáma“ a jen o málo obtížněji než zacházení s rapírem. Hunter pro ni už teď nebyl protivník. Pokroky, které dělala, ho uváděly v úžas. Ale k čemu bylo dobré znát tohle všechno, když neměla příležitost vyzkoušet si to v praxi? Jaký mělo význam umět se chovat jako Pařížanka ze sedmnáctého století, když byla zavřená ve zdech Lucemburského paláce, s nikým se nesetkávala a nikam nechodila?

"Dáma se nikdy neprochází ulicemi Paříže bez doprovodu," vysvětlil jí Hunter.

Nu, možná to dámy skutečně nedělaly. Ale ona mu přece nikdy neslíbila, že bude dámou pořád.

Vyptala se, jak se dostane k nejbližšímu krejčímu, a ko-

čár ji odvezl do malého exkluzivního obchůdku navštěvovaného pouze nejbohatšími Pařížany. Krejčí ochotně přijal její vysvětlení, že kupuje pro svého malého bratra dárek k narozeninám a že je chlapec skoro stejně velký jako ona. Svolal švadleny, aby jí vzaly míru a André řekl, že až její bratříček oblek dostane, rád udělá všechny případné další úpravy zdarma. Pokud krejčího nebo švadleny překvapily její nezvyklé proporce a míry, nechali si to pro sebe. Má-li vznešená dáma ramena jako přístavní dělník, jim po tom přece nic není, zvláště když se vůbec nezajímala o konečnou cenu své zakázky.

Bílá hedvábná košile se nosila skutečně příjemně a černé brokátové kalhoty byly rozhodně pohodlnější než sukně. Také vysoké kožené boty byly citelným zlepšením proti mrňavým střevíčkům. Kabátec a plášť byly stejně jako kalhoty z černého brokátu, „nejkvalitnější látky, která je k mání“, jak tvrdil krejčí. Bohužel také trval na nezbytném krajkovém zdobení kolem krku, na rukávech a nad horním okrajem bot, bez kterého se podle něj správný gentleman nemohl objevit na ulici. Oděv doplňovala temně rudá šerpa a klobouk zdobený péry, který se nosil mnohem příjemněji než ta strašná paruka. Když si to všechno oblékla, vypadala jako švihácký mladý kavalír. Krejčí se rozplýval nadšením, když si okamžitě objedнала ještě dva další obleky ve stejném stylu. Jeho entuziasmus však nesahal tak daleko, aby zapřel svůj estetický smysl a naléhavě nepožadoval, aby u nich změnila alespoň barvu, když už ne látku. Jí na tom v podstatě nezáleželo, a proto se domluvili na druhém obleku ve vínově červené barvě a třetím lila. Krejčí k tomu ještě přidal několik párů barevně ladících rukavic a dva bandalíry. "Ach, a ještě kompletní soupravu kapesníků," dodal velkomyslně. Hluboce mademoiselle poděkoval za zakázku a slíbil, že šaty budou doručeny do jejího hotelu.

Zbytek dopoledne André strávila projížděkou po Paříži. Hunter by se určitě zlobil, ale o to se nestarala. Koneckonců, nebyla přece nějaká rozmazlená, bezbranná dá-mička, která si vyšla ven bez ochrany.

Obdivovala město z bezpečí svého kočáru, a pokud by to bylo nutné, byla dokonale schopna ochránit se sama.

Co viděla, ji příliš nenadchlo. Všude kolem bylo příliš mnoho lidí, kteří se na sebe mačkali, a vládl tu neuvěřitelný hluk. Jak tady mohli žít, natěsnaní jako králíci? Jestli tohle byl příklad toho, co jí nabízí budoucnost, nebyla si jistá, zda se chce stát její součástí. Na druhé straně se Paříž pyšnila vznešeností, krásou a elegancí, jež předčila všechno, co kdy André viděla. Když kočár dojel k Louvrů, zalapala po dechu. Palais du Louvre byl něco naprosto jiného než hradní pevnosti z její doby. Žádný stavitel dvanáctého století si nedokázal ani představit něco takového. Proti Ludvíku XIII. byl princ Jan z Anjou venkovan. Kočár ji vezl podél Seiny, kde mohla obdivovat katedrálu Notre Dame tyčící se na Ile de La Cité. Jak dokázali stavitelé vystavět tak ohromnou budovu; jak postavili ty mohutné zdi, jež se zdály vypínat až k nebi? Jestliže dokázala architektura v sedmnáctém století něco takového, jaké divy ji čekají ve století sedmadvacátém? Projela Marais, kde kdysi mívali templáři svoje léno - obrovský, gigantický opevněný chrám postavený v roce 1107. To jí připomnělo jednoho konkrétního templáře a na okamžik se jí sevřel žaludek, jak si znovu vybavila sira Briana de Bois-Guilbert, muže, jenž zavraždil jejího bratra Marcela. Pomstila sice bratrovu smrt, ale tím se bolest z jeho ztráty nestala o nic snesitelnější. V současnosti tu po chrámu nezbylo ani stopy. Marais teď byla osídlená oblast, náměstí zastavěné třípatrovými budovami z červených cihel a bílého kamene. Na bývalém la Pláce Royale kočár zamířil k Bastille. Bassin de l'Arsenal přiváděl vodu ze Seiny do příkopu koleni věznice.

André hleděla na masivní kamenné zdi a myslela na lidi, kteří tam hnijí a už nikdy neuvidí denní světlo. Hunter jí toho o Paříži hodně vyprávěl, ale teprve teď, když to všechno viděla na vlastní oči, si uvědomila, jak primitivní mu musí připadat, muži, podle jehož měřítek je tohle podivuhodné město zaostalé.

Bylo už skoro poledne a André se rozhodla, že je čas vrátit se zpátky. Zdaleka ještě neviděla celé město, ale nemělo smysl pokoušet se o to v jediném dni. Stejně by to bylo nemožné. Když projížděli kolem Carnes-Déchaux, André nařídila kočímu, aby na chvíli zastavil. Připadalo jí to tu jako maličká oáza klidu v jinak rušném městě. Vystoupila z kočáru a pomalu kráčela ke klášteru, velké budově bez oken obklopené vyprahlou planinou. Tady konečně bylo něco, co připomínalo její časy. Šla podél dlouhé zdi a rukou přitom hladila drsný kámen. Bylo to zvláštní, ale i když v posledních hodinách nedělala nic namáhavějšího než že seděla v kočáře, cítila se unavená. Ráda by si tady chvíli odpočinula v poklidném tichu klášterního dvora. Když došla k rohu budovy před vnitřním dvorkem, uslyšela zvuk běžících nohou a zaváhala. Rapír nechala pošetile v kočáře, stejně jako svou dýku. Byla neozbrojená. Rychle se otočila, ale kroky se k ní nepřibližovaly zezadu. Opatrně vyhlédla za roh.

Do dvora vběhla jakási postava a zastavila se, aby popadla dech. Byl to mladý muž, světlolasý a zaprášený, oděný ve starých, ošuntělých šatech, vyzbrojený rapírem, který se pro něj zdál být příliš dlouhý. Rychle se rozhlédl a jeho pohled padl na staršího muže se zavázaným ramenem, oblečeném v uniformě královských mušketýrů, který seděl na patníku a dloubal rapírem do bláta u svých nohou.

"Doufám, že nejdu pozdě, monsieur?" řekl světlolasý mladík.

Mušketýr pomalu zvedl hlavu, aniž si přestal nepřítomně pohrávat se svou zbraní. "Nejste docela přesný,"

řekl. "Já sám jsem sem dorazil před pouhou chvilkou. Musím vás ovšem požádat o strpení - vyrozuměl jsem dva své přátele, kteří mi poslouží jako svědkové, ale jak vidíte, ještě nepřišli."

"Já pane," řekl mladík, "vůbec nemám svědků, neboť jsem teprve včera přijel do Paříže."

"Cože, nemáte svědky? Cožpak v Paříži skutečně nikoho neznáte?"

"No, pana de Trévilles..."

"Hm, ano, ten se k tomu sotva hodí, že? Jako kapitán mušketýrů není v pozici porušovat zákaz soubojů. Musím říct, že je to nemilé. Bít se s mladíkem, který nemá svědka - bojím se, že to mé pověsti nijak neprospěje. To mne budou považovat zrovna za lidojeda."

"Ne tak docela, pane," opáčil d'Artagnan a s důstojným gestem se uklonil. "Ne tak docela, však mi děláte čest a chcete se se mnou bít, ačkoliv jste raněn a rána vám jistě velmi překáží. Bojím se, že to budu já, jehož pověst utrpí, monsieur, když zabiju muže, kterému zranění brání náležitě se bránit."

"To jste řekl hezky. Nicméně budu šermovat levou rukou," odpověděl mušketýr. "Obvykle to tak za podobných okolností dělám. Šermuji oběma rukama stejně dobře; bude to dokonce pro vás nevýhoda. Lidem, kteří na to nejsou zvyklí, může levák pořádně zatopit. Bojím se, že nevýhoda bude na vaší straně, monsieur. Lituji, že jsem vám tuto okolnost nemohl sdělit dříve."

"Vy jste opravdu tak zdvořilý, monsieur, že mne uvádíte do rozpaků," odpověděl d'Artagnan s novou úklonou. "Doufám že moje nezamýšlená kolize váš stav příliš nezhoršila."

"Nu, bolelo to pekelně, ale přežiji. Děkuji za optání."

"Kdybyste laskavě dovolil, monsieur," hlesl d'Artagnan ostýchavě, "mám zázračný balzám na rány od své

matky. Jsem si jist, že by vás ten balzám dříve než ve třech dnech vyhojil. A za tři dny, až budete zdrav, mi bude stále velkou ctí být vám k službám."

"Věřu pane," řekl mušketýr, "tenhle návrh se mi velice líbí; ne snad, že bych jej přijal, ale je cítit na míli cesty opravdovým šlechticem. Zdá se, že nejste nevychovaný hulvát, za kterého jsem vás považoval. Je mi skoro líto, že vás budu muset zabít. Merde. Kde jsou ti dva?"

Jak André naslouchala té výměně zdvořilostí, byla příjemně překvapena, že rytířství v sedmnáctém století ještě nevymřelo. Rozhodla se, že zůstane a bude se dívat, jak se ta záležitost vyvine.

"Máte-li naspěch, monsieur, a libo-li vám vyřídít mne hned," řekl d'Artagnan, "nikterak se neostýchejte, prosím vás."

"I tahle řeč se mi líbí," odpověděl mušketýr. "Začínáte se mi skutečně líbit, mladíku. Ale vyčkejte těch pánů, prosím vás. Bude to tak správnější. A hleďme, jeden už je, myslím, tu."

André uviděla podsaditého, snědého muže oblečeného v blankytně modrém kabátci, karmínovém sametovém plášti a se zlatě vyšíváním bandalírem, jak kráčí na dvůr. Zdálo se, že mladíka jeho objevení překvapilo.

"Jakže? Vaším prvním svědkem je monsieur Porthos?"

"Ano," odpověděl mušketýr. "Je vám to snad nemilé?"

"Ale kde, naprosto ne," odpověděl d'Artagnan. "Vyhovuje mi dokonale."

"A tady přichází-"

"Monsieur Aramis," dopověděl za něj d'Artagnan. Objevil se vysoký, štíhlý, pohledný muž. Byl oděn mnohem prostěji, v černých a tmavě hnědých šatech, a v obličeji byl mimořádně bledý. Nosil úzký knírek a pohyboval se s nenucenou elegancí.

"Vy znáte Aramise?" zeptal se Athos.

"Jenom letmo," řekl d'Artagnan.

"Hej, Athosi!" zvolal Porthos. "Neříkej mi, že tohle je muž, se kterým se biješ?"

"Ano," opáčil Athos, je-

"Vždyť já se s ním také biju!"

"Ale až v jednu," odvětil d'Artagnan poněkud provinile.

"A já se s pánem rovněž biju!" řekl Aramis.

D'Artagnan si rozpačitě odkašlal. "Ehm, ano, ale až ve dvě, monsieur."

André, která to všechno pozorovala z úkrytu, stěží potlačila smích.

Athos pozvedl obočí. "Vypadá to, že jste měl rušné ráno, příteli," řekl d'Artagnanovi. "A to jste do Paříže teprve dorazil."

"A nyní, když jste se všichni sešli," pravil d'Artagnan, "dovolte, abych vám přednesl své omluvy."

Athos se zamračil. "Poslyšte, mladý muži," řekl, "tohle je velice vážná věc. Jestli-"

"Nerozumíte mi, pánové," řekl d'Artagnan. "Žádám vás za omluvu v případě, že nebudu moci učinit zadost vám všem třem, neboť pan Athos má právo zabít mne první, což vás, pane Porthosi, zkracuje ve vašem nároku a váš činí téměř rovným nule, pane Aramisi. A tak, pánové, opakují, omluvte mne pro případ, že se mi nepodaří zůstat naživu po celé odpoledne."

"To jste řekl velice hezky," prohlásil Porthos. "Poslyš, Athosi, pročpak se s tím mládencem vlastně biješ?"

"Ale vlastně ani nevím," odpověděl Athos. "Vrazil mi do ramene, řekl bych; z toho to myslím povstalo."

"A proč se s ním biješ ty, Porthosi?" zeptal se Aramis. "" "No přece... tedy... Ztraceně, já jsem zapomněl! Vždyť na tom nezáleží, ať už to bylo cokoliv, je to jen mezi námi. A co ty?"
"Ehm, byla to poněkud delikátní záležitost-"

"No tak pánové, pánové," ozval se Athos. "Marníme čas. Ten mladík má bezpochyby ještě další schůzky ve tři, ve čtyři a v pět."

"Vůbec ne, monsieur," odpověděl d' Artagnan poněkud zahanbeně. "Jsem vám k dispozici po celý zbytek odpoledne." Tasil meč. "Takže, pokud jste připravení..."

"Teď ne, teď ne," zvolal Aramis. "Kardinálovi vojáci, kardinálovi vojáci! Meče do pochvy, pánové, rychle!"

André uviděla skupinku ozbrojenců v rudých pláštích, kteří se rychle blížili. Nejprve nevěděla, jak si má poslední poznámku vyložit, ale pak si vzpomněla, že ten, kterého ostatní nazývali Athosem, se předtím zmiňoval o zákazu soubojů. Zatvářila se zklamaně. Těšila se na ukázkou šermířské zručnosti a na příležitost posoudit vlastní umění vůči tomu, co předvedou ti muži.

"Holá, copak to tu máme?" zvolal vůdce gardistů. "Páni mušketýři, vy se zde bijete? A co zákazy, ty pro vás neplatí?"

"Uklidněte se, Jussaku," řekl Athos. "Potřebujeme si tu jen vyřídit nějakou soukromou záležitost. Ujist' uji vás, že kdybychom my vás viděli, jak se chcete bít, chránili bychom se vám v tom překážet." ~

"Jenže vy byste se z toho nemuseli zodpovídat kardinálovi, pane Athosi," opáčil Jussac. "Velmi lituji, ale to je nemožné. Musím vás požádat, abyste zastrčili meče a šli s námi."

"Bojím se, že to nebude možné," řekl Athos.

"Takže vy odmítáte?"

"Bojím se, že nemáme vyhnutí."

"Varuji vás, pane, že pokud neuposlechnete, pustíme se do vás."

"Je jich pět a my jsme tři," řekl Porthos suše. "Nedá se říct, že bychom byli zrovna ve výhodě."

"Zdá se mi, že jsme čtyři," prohlásil d' Artagnan a přistoupil k nim blíž. "Tedy když dovolíte."

"Dovolíme, to víte, že dovolíme," zabručel Porthos.

"Tak moment," řekl Athos. "On přece není mušketýr. Nepatří k nám a tohle není jeho záležitost."

Aramis si odkašlal. "Ehm, Athosi, pro případ, že by ti to náhodou uniklo, je jich pět."

"Ale ještě před okamžikem jsme se s ním chtěli bít," namítl Athos.

"Přesně tak," přikývl Porthos. "Jestli chceš, můžeme ho zabít později."

"Tak rychle, pánové," zvolal Jussac. "Rozhodněte se."

"Jak se jmenujete, srdnatý chlapče?" zeptal se Athos.

"D'Artagnan."

"Dobrá," řekl a podíval se na jeho příliš velký rapír, "doufám, že víte, jak se tahle věc používá."

"Ale nepříliš dobře," dodal Porthos, který si vzpomněl, proč sem přišli.

Všichni tři mušketýři tasili meče. "Jeden za všechny" prohlásil Athos. Gardisté zaútočili. "K čertu s tím," řekl a uskočil před Jussakovým výpadem. André pozorovala to, co následovalo, s velkým zájmem a nemalým pobavením. Muži bojovali florentským stylem, což znamenalo, že v jedné ruce svírali rapír a v druhé dýku, ale už samo tvrzení, že jejich zápas měl nějaký styl, by bylo hrubé přehánění. Nebyla v tom žádná půvabná komplikovanost, kterou Hunter charakterizoval šermířské umění. Ti muži zacházeli s meči spíše jako s cepy. Pouze Jussac a Athos předváděli něco, co se podobalo rafinovanosti. Jussakův styl boje se blížil klasické formě, zatímco Athos se bil s maximální úsporností a minimem vynaloženého úsilí, což bylo v přímém kontrastu se způsoby jeho druhů. Aramis skotačil jako tanečník a rychlými pohyby nohou kompenzoval nedostatek síly. Hrál si s protivníkem jako toreador s býkem: vždy odrazil jeho ostří a hbitě uskočil stranou, takže jeho soupeř setrvačností o kousek přeběhl

a Aramis měl příležitost k několika rychlým zásahům do jeho odhalených zad a zadnice. Žádný z nich sice nebyl smrtelný, ale při dostatečné vytrvalosti by kumulovaný efekt mnoha lehkých ran mohl vést k tomu, že by muž vykrvácel k smrti.

To, co předváděl Porthos, bylo vyloženě komické. Jeho pohyby byly přehnané, trhané a celkově se zdálo, jako by se bil panicky. Místo strachu se však v jeho obličejí zračil výraz vrcholného soustředění: čelo měl nakrčené, obočí naježené a z koutku úst mu vyčnívala špička jazyka. Pohyboval se asi stejně elegantně jako dřevařský kuň a André měla pocit, že každou chvíli zakopne o vlastní nohy. Údery jeho meče byly ze všech nejdůraznější.

Naproti tomu Athos se zdál být naprosto uvolněný a bezstarostný. Byl ztělesněním efektivy a dovolil svému protivníkovi, aby se k němu přiblížil, neboť dával přednost boji zblízka. André brzy zjistila proč. V těsnějším boji byla býčí síla staršího mušketýra nespornou výhodou. Dýku používal jen zřídka, ale když na ni došlo, snažil se svého soupeře buď omráčit střenkou jako obuškem, nebo ho bodnout do horní části trupu. Kupodivu se vůbec nestaral o obranu, i když před protivníkovými výpady uhýbal, a André si dokázala představit, jak by toho zkušený šermíř mohl snadno využít.

Nejzajímavější na pohled však byl ten světlavý mladík, který se představil jako d'Artagnan. Jako jediný nepoužil dýku vůbec. Vlastně se zdálo, že žádnou nemá, ale ani mu nijak nechyběla. Jeho styl - dalo-li se to stylem nazvat - byl nanejvýš zvláštní, ale ve svých důsledcích překvapivě účinný. Bylo zřejmé, že se gardisté ještě nesetkali s nikým, kdo používal meč tak jako on, a proto prohrávali. D'Artagnan se volnou rukou střídavě chápal jílcem svého nadměrného kordu, jako by to byl obouruční meč, a střídavě svými soupeři cloumal jako při zápase ve

volném stylu. André se musela smát, když viděla, jak bojuje se dvěma gardisty najednou. Úder prvního odrazil mečem, který držel oběma rukama jako hůl. Provedl to tak energicky, že se gardista otočil kolem vlastní osy, a když se na něj vrhl druhý voják, d'Artagnan přiskočil blíž k prvnímu a chytil ho rukou za krk. Gardista zjevně nebyl na něco takového připravený a strnul překvapením, takže měl d'Artagnan čas odrazit výpad jeho druha a teprve pak mu vrazil koleno do slabin. Muž se prohnul a d'Artagnan ho pustil, aby se mohl soustředit na druhého gardistu. Bizarním, obouručním výpadem odklonil jeho rapír špičkou k zemi, přišlápl ho a udeřil jeho majitele košem vlastního meče do tváře. Rychlé bodnutí a bylo po všem; pak spěchal pomoci Porthosovi s jeho soupeřem.

Porthos vděčně přenechal svého protivníka d'Artagnanovi, který na něj zaútočil se směsicí nadšení a chlapecké nedočkavosti; šklebil se přitom od ucha k uchu. Jussac se v několika vteřinách ocitl opravdu v tísní. Athos, který už svého muže zabil, se připojil k Porthosovi, jenž se opíral o patník a utíral si čelo kapesníkem.

"Asi bych mu měl pomoci," řekl Porthos zadýchaně, "ale snídaně mě stále tíží v žaludku a bojím se, že jsem u konce svých sil. Kromě toho, nevypadá to, že by mého přispění potřeboval. Bože, viděl jsi to? To ale byla rána! Něco takového jsem v životě neviděl! Zachází s mečem, jako by to byla motyka!"

"V tom případě bych nerad byl jeho zahrádkou," poznamenal Athos suše. "Ten mládenec bojuje sice komicky, ale d'ábelsky dobře. Z pomyšlení, že jsem s ním měl mít souboj, mi běhá mráz po zádech." Gardista, který bojoval s Aramisem a jehož uniforma už se proměnila v cáry, opět proběhl kolem svého soka, ale tentokrát se rozhodl využít setrvačnosti a pokračoval v běhu, až se ocitl poblíž André. Ta se rychle stáhla do

stínu a zády se přitiskla ke zdi. Voják se zastavil, otočil se a z opasku vytáhl pistoli. Když d'Artagnan zasáhl Jussaka do ramene, gardista napráhl ruku a pečlivě zamířil. André vyskočila ze svého úkrytu, vykopla vysoko nohou a vyrazila mu pistoli z ruky právě v okamžiku, kdy vypálil. Kulka přeletěla d'Artagnanovi neškodně nad hlavou. Kombinace její nenaviklosti na sukni, nepraktických střevíků a kluzké země pod nimi způsobila, že dívka ztratila rovnováhu a spadla na zem skládající se zejména z bahna a koňského trusu.

Když gardista zjistil, kdo se do něj pustil, vztekly výraz v jeho obličejí okamžitě vystřídal nesmírné zahanbení. Chvilí nesrozumitelně prskal a koktal, pak se mu podařilo uklidnit se natolik, aby řekl: "No toto, mademoiselle!" Nakonec zvedl pistoli, zastrčil si ji za šerpu a dal se na útěk. André, která stále seděla na zemi, nakrčila nos a odfrkla si.

"Podívejte se na to!" řekl Aramis. "Anděl v blátě!"

"Zachránila mi život," namítl Athos.

"Ne, ne, mylíš se," ozval se Porthos. "Ta pistole mířila na mne."

"Oba se pletete," řekl Aramis. "Je to můj život, který zachránila."

"Ne, docela určitě zachránila mne," prohlásil d'Artagnan. "Ten gardista mířil přímo na mne."

"Nebud'te směšný," ohradil se Aramis. "Byl jste přece otočen zády, tak jak byste to mohl vědět?"

"To je jedno, stejně jsem to byl já, na koho mířil," trval d'Artagnan na svém.

"Příteli," řekl Porthos, „je to div, že jste tak skvělý šermíř, protože jste dozajista slepý. Říkám vám, že jsem to byl já, koho zachránila!"

"Pánové, pánové," řekl Aramis. "Vyřešit to přece můžeme úplně snadno. Vytáhněme dámu z bláta a zeptejme se jí, koho z nás chtěla zachránit."

Athos mu poklepal na rameno a ukázal za něj. Po André nebylo nikde ani památky.

Zatímco se hádali, André se spěšně vrátila ke kočáru a přikázala kočímu, aby ji odvezl zpět do Lucemburského paláce. Když kočí viděl, jak je ušpiněná, lehce pozvedl obočí, ale nahlas neřekl nic. Byl dobře placen, a pokud si dáma přála vyválet se v hromadě koňského hnoje, jeho se to nijak netýkalo. Nebyl odborníkem na zábavu bohatých žen a dívek a nemínil se jím stát. Byl rád, že si ho vůbec najala. André ignorovala pohledy a nakrčené nosy kolem sebe a zamířila halou Lucemburského paláce ke svým komnatám. Věděla, že Hunter bude zuřit. Bezpochyby se už vrátil a zjistil, že zmizela, aniž mu zanechala jakékoliv vysvětlení. Vzala si kočár a něco z jeho peněz a nyní se vrátila špinavá a páchnoucí hnojem poté, co byla celé dopoledne a část odpoledne pryč. Připravila se, že bude muset čelit jeho hněvu. Před dveřmi jejich apartmá se zastavila, zhluboka se nadechla a vstoupila. Po Hunterovi nebylo nikde ani stopy. Ulehčené zamířila do ložnice, aby se převlékla.

Hunter ležel v posteli a přikrývku měl přetaženou přes hlavu. Tiše, aby ho neprobudila, zamířila po špičkách do šatny. Vtom si všimla, že sněhobílé ložní prádlo je potřísněné karmínově rudou skvrnou. Jediným pohybem strhla přikrývku.

Hunter měl hrdlo proříznuté od ucha k uchu.

5

Moreauova hospoda byla hlučné, přátelské místo, které navštěvovali především zástupci pracující třídy a příležitostně gentlemani hledající změnu. Vypadala spíše ne-uhlazeně se svými popraskanými obílenými zdmi, ozdobenými povětšinou erotickými freskami lokálních umělců, laciným, solidním nábytkem (vhodným pro občasné rvačky) a trámovým stropem. Moreauův podnik byl hostinec, který si teprve hledal svou tvář a v tom možná spočívalo jeho kouzlo. Starší muži tu u tichých stolů v koutech hráli šachy, mladší zase karty, gentlemani se družili s obyčejnými dělníky, kteří pili za jejich peníze, a prostitutky sháněly zákazníky, i když velice zdvořile, nenápadným, nepřímým způsobem. Moreau by to jinak nedovolil.

Starý námořník kraloval podniku s nepopíratelným šarmem *ajoie de vivre*, které z jeho hostince dělaly populární místo, a byl ochoten tolerovat výstřednost svých zákazníků, ale jen do jisté míry. Přestože mu bylo už dvaasedesát, stále byl silný jako býk a nikdo se s ním neodvažoval přit, pokud nebyl příliš opilý, a v takovém případě měl zaručeno, že důsledkem hádky pro něj bude rychlé vystřízlivění.

Pánové Dumas a d'Laine trvali na tom, aby pro ně byly připraveny pokoje jejich přítele monsieur Legaulta,

a Moreau je nechal, aby se zapsali do jedné z několika místností, které měl v poschodí. Když Lucas uviděl, že se Finn podepisuje jako monsieur F. d'Laine, pozvedl obočí.

"No a co. Když ty můžeš být Alexandre Dumáš, já mohu být Francois d'Laine. Koneckonců, vydáváme se přece za Francouze."

"Ale d'Artagnan už ví, že se jmenuješ Delaney," namítl Lucas.

"Ano? Jestli na něj ještě někdy narazíme, řekneme mu, že jsem si z důvodu pohodlí pofrankofonil jméno."

"Pofrankofonil?"

"Nebo jak se to říká."

Jejich pokoj byl zařízený skutečně spartánsky; byly v něm jen čtyři stěny, dvě rozvrzané postele, malý stolek a umyvadlo.

"Jestli chcete něco víc, platí se zvlášť," oznámil jim Moreau.

Lucas ho ujistil, že pokud by něco potřebovali, dali by mu vědět.

"Před osmou nic k jídlu nedostanete," pokračoval Moreau, "a po deváté večer už taky ne. A pokud bych vás mohl požádat, nejezte tady v pokoji. Když budete mít hlad, sejděte dolů a najezte se v hostinci. Snažím se neživit krysy." Ukázal k nohám postele v rohu. "Nočník je tamhle. Když jej použijete, vylijte ho z okna chodby do uličky. Nenechávejte to tu páchnout. Snažím se mít čistý podnik."

"To vidím," opáčil Lucas s pohledem upřeným na velkého švába, který mašíroval po podlaze. Moreau plívl a švába trefil, ale zpomalil ho tím pouze nepatrně. Pokrčil rameny.

"Pořád jich tu ještě pár je, ale snažím se jich zbavit."

"Jak?" otázal se Finn.

"Hady," odpověděl Moreau. "Koupil jsem tři od jednoho svého kamaráda námořníka. Ale nebojte se, nejsou jedovatí. Jestli některého z nich najdete v posteli, prostě ho shod'te na zem."

"Není vyloučeno, že hadi možná budou lovit krysy," řekl Lucas, "ale nevěřím, že by lovili šváby."

"Určitě ne?"

"Podle mne určitě."

"Hmmf. To by to vysvětlovalo. Divil jsem se, proč jich tu mám pořád tolik. Co tedy loví šváby?"

"Ještěrky."

"Ještěrky?"

"Ještěrky."

Moreau se nad tím zamyslel a pak zavrtěl hlavou. "Ne, to bych to tu pak měl plné ještěrek."

"Ještěrkami se živí hadi," nadhodil Finn.

"Pak tu ale pořád budu mít šváby," řekl Moreau. "Tak jaký by to mělo význam?"

"Zdá se, zeje to dilema," souhlasil Lucas. "Jedině že byste se chtěl zbavit hadů. Ale pak byste tu zase měl krysy."

Moreau zauvažoval i nad tím a pak zabručel. "Tak to si nechám šváby."

"Moudrá volba," řekl Finn.

V noci se ozvalo jeho zaječení a Lucas vyskočil z postele, rapír připravený. Finn hodil s provinilým úsměvem na zem velkou korálovku. Rychle se odplazila někam do stínu. "Jaro v Paříži," zamumlal Finn kysele.

Ráno jim někdo zaklepal na dveře.

"Kdo je to?" zeptal se Lucas.

"Krysař," odpověděl hlas zpoza dveří.

"Jednoho tady už máme," zavrčel Finn.

Lucas otevřel dveře a uviděl shrbeného starce oblečeného v hadrech a páchnoucího česnekem. Přes rameno

měl pytel a v levé ruce svíral sukovitou hůl. Byl špinavý a z nosu mu teklo. Protáhl se kolem Lucase a vstoupil do pokoje.

"Bojím se-" začal Lucas, ale zmlkl, když se stařec napřímil a odhodil falešný hrb.

"Mungo," představil se mužik.

"Mun-" Lucas slovo nedokončil a pátravě se na cizince zadíval. "Ať se propadnu."

"To je docela dobrý převlek," poznamenal Finn a ucpal si nos.

"Zaplatil jsem, aby byl víc než jen ‚docela dobrý‘, pane Delaney," odpověděl agent. Protáhl se.

"Zatracené vši."

"Musí to být nepříjemné," řekl Lucas soucitně.

„Je to nepříjemné, kapitáne, ale tohle mi jde nejlépe."

"Bůh chraň Ameriku," poznamenal Finn.

Mungo se na něho dlouze zadíval a pak se mu na tváři objevil pobavený úsměv. "Pracovat pro špiony zraňuje vaši profesionální pýchu, že ano?" zeptal se.

"Řekněme, že z toho nejsem bůh ví jak odvázaný," opáčil Finn.

"Myslím, že to docela chápu," řekl Mungo. "Včera mi byly doručeny vaše kádrové materiály. Naučil jsem se je nazpaměť a pak jsem je zničil. Ve vašem případě tam toho bylo hodně vepsáno mezi řádky. Myslím, že vás znám, Delaney. My špioni jsme jen na to, abychom připravili půdu, že je to tak? Pak přijdete vy profesionálové a odvedete čistou práci. Tak by to mělo fungovat?" Zašklebil se. "Možná by vás zajímalo, že máme mnoho společného. Také jsem byl ve Sboru a vyletěl jsem od zkoušek. Moje závěrečná práce byla přece jen příliš kontroverzní, takže jsem sice absolvoval, ale arbitrák nejsem. Čekal jsem to. Jen mezi námi, nejsem agenty také nijak nadšený. Je mezi nimi příliš mnoho konzervativců a cvoků."

"Kam tedy zapadáte?" zeptal se Delaney. "Čím jste nadšený?"

Mungo pokrčil rameny. "Nejspíš k tomu patří jistý díl vzrušení, ale z větší části je to ten životní styl."

"Životní styl?" zopakoval Lucas.

"Snadno se začnu nudit," řekl Mungo. "Hrát pořád stejnou hru člověka rychle unaví. Líbí se mi, když se pravidla mění."

Finn pozvedl obočí. "Chcete říct, že to děláte ze sportu?"

Mungo se usmál. "Když to chcete říct takhle. Nejspíš je to docela výstižné, i když sportovec zrovna nejsem, jestli víte, jak to myslím. Hraju, abych vyhrál. Ale když je hra příliš snadná, člověk se moc nepobaví."

"Kriste pane," zaúpěl Finn.

"Vidíte, to je role, kterou jsem si ještě nezahrál," řekl agent. "Vždycky mě zajímalo, jaké by to bylo infiltrovat apoštoly. Ale pochybuji, že k tomu někdy dostanu šanci."

Na některé historické scénáře jsou lidé velice precitliví."

Finn se podíval na Lucase. "Dělá si legraci?"

Lucas se tvářil ustaraně. "Já nevím," řekl. Podíval se na Munga. "Děláte si ji?"

"Nejspíš ano," řekl agent. Ušklíbl se. "Ale jistě to nevím. Skrývají se v tom zajímavé možnosti, nemyslíte?"

"Teď nevím, kdo mě děsí víc," řekl Delaney. "Jestli vy nebo Správci času."

Agent se zachechtal. "Správci času bojují za věc. Jsou to fanatici se zvrácenou ideologií, ale přesto idealisté. To z nich dělá amatéry, zatímco já jsem profík."

"Takže na ideálech nezáleží?" opáčil Finn. "Historie neznamená nic?"

"Historie lže," odpověděl Mungo. "Vy byste to měl vědět lépe než kdo jiný. Vždycky lhala a vždycky bude."

Píšou ji vítězové, kteří gloriifikují svá vítězství, a kdykoliv k ní měli co říct i poražení, vždycky jen vysvětlovali svoje prohry takovým způsobem, aby vypadaly co nejdůstojněji. Pokud to vůbec bylo možné. Když to možné nebylo, vypustili to. Zažil jsem věci, které se v dějepisu nikdy neobjevily. Co je

správné a co špatné závisí na úhlu pohledu. Nijak zvlášť se nezatěžuji s morálním ospravedlňováním toho, co dělám. Morálka je výhradně subjektivní záležitost. Pro thugy sloužící bohyni Káli je vražda dokonale morální čin. Komunisté věří, že účel světí prostředky. A v demokracii vláda většiny znamená, že menšina budou potlačeny. Idealismus? Historie? Nic není absolutní. Povaha reality závisí na pozorovateli."

"Bůh nám pomáhá," řekl Finn. "Špion filozof."

"V naší profesi může být filozofický postoj určitou výhodou," opáčil Mungo, ale jeho hlas prozradil, jak se baví. "Koneckonců, co jiného je tajný agent než člověk, prahnoucí po osvětlení?"

"Vy nejste filozof, Mungo," namítl Lucas. "Vy jste cynik."

"No jistě," přiznal agent, opřel se zády o stěnu a zkřížil pod sebou na podlaze nohy. "Odsouzení poptivých. Slovy Oscara Wilda: 'Cynik je člověk, který zná cenu všeho a nezná hodnotu ničeho.' Aplikujeme-li to na to, co dělám, cena selhání je obvykle smrt. A shodou okolností přičítám svému životu docela vysokou hodnotu. Ale jakkoliv mě tato metafyzická debata těší, pánové, jsou tady jisté záležitosti, které spolu musíme probrat. Je třeba zastavit naše přátele a hra pomalu začíná být vážná. Abych někde začal, myslím, že by se nám mohlo podařit proměnit vaši chybu ve výhodu."

"Jakou chybu?" zeptal se Finn.

"Samozřejmě vaše setkání s naším přítelem d'Artagnanem," odpověděl Mungo. "Nebo už jste zapomněli,

jak jste skoro zabránili jeho střetu s hrabětem Rochefortem?"

"Jo tohle," řekl Finn.

"Ano, tohle," přikývl Mungo. "Nešťastné, ale nikoliv katastrofální. Doufal jsem, že Rochefortova družina dorazí než se ukáže, a že budu mít čas vás kontaktovat, ale nešlo to podle mých představ. Chtěl bych, abyste na něho dohlédli. Skutečnost, že vás zná, vám to značně usnadní."

"Nemyslím, že k nám bude chovat bůh ví jak vřelě city poté, co jsme ho nechali v bryndě," namítl Lucas.

"Kdo říká, že jste ho nechali v bryndě?" podivil se Mungo. "Vaše verze celé záležitosti je, že v okamžiku, kdy jsem ho udeřil židlí, jste se hrdinně vrhli na jeho obranu. Bili jste se statečně, ale byli jste přemoženi a odvedeni do vyšetřovací vazby. Delaney byl přitom lehce raněn."

"Ale já jsem nebyl raněn," namítl Delaney. "Chci říct, nejsem."

Mungo vytáhl laser a namířil ho na Firma.

"Hej! Zbláznil jste se?"

Vzduchem se zableskl tenký paprsek oslnivého světla a zaryl se mu do pravé tváře.

"Pro zvýšení věrohodnosti," řekl Mungo. "Holky v Heidelbergu by na vás letěly. Musím říct, že to vypadá opravdu impozantně."

"Ty zatracený čubčí synu, já tě-" Finn se zarazil, když uviděl, že na něj laser stále míří a agent má prst na ovladači intenzity paprsku.

"Trocha kosmetické chirurgie a budete zase jako nový," ujistil ho Mungo. "Za předpokladu, že se budete chovat, jak se sluší, a nebudete dělat potíže. Už jsem říkal, že hraju, abych vyhrál."

"A my jsme pěšáci, co?" poznamenal Lucas.

"Abych parafrázoval lorda Tennysona: 'vám nepřísluší ptáti se proč, vám přísluší konat.' Doufáme, že nepůjde o život. Ted', jestliže si sednete a necháte ruce tak, abych na ně viděl, Delaney, mohli bychom pokračovat."

Delaney se posadil na postel, bolestně si ohmatával čelist a probodával agenta pohledem.

"Děkuji. Když jsem odcházel, d'Artagnan byl stále ještě v bezvědomí, takže vlastně neví, co bylo dál.

Kdyby se ptal - a to nepochybně bude - řeknete mu, že se vám podařilo prchnout cestou do Paříže. Nepronásledovali vás, nejspíš proto, že Rochefort si myslel, že byste za tu námahu nestáli. Když ho uvidíte, budete šťastní, že ho úder nezabil, jak jste si mysleli. Chci, abyste se s ním spřátelili, díky čemuž se bezpochyby setkáte se třemi mušketýry. Podporujte i jejich přátelství. Jestli se vás někdo bude ptát, našli jste si práci u pana de Levasseur, bohatého kupce z Le Havru, který občas zůstává v Paříži a pro

ten účel si tady drží byt. V současné době je mimo město a vy děláte správce jeho bytu a majetku."

"Co když se vrátí do Paříže a narazí na nás?" zeptal se Lucas.

"Pak ho vroucně přivítáte a podáte mu hlášení," odpověděl Mungo. "Já jsem pan de Levasseur."

"Odkdy?"

"Od dnešního rána," odpověděl agent. "Přijel jsem do Paříže za úsvitu, ubytoval jsem se v Lucemburském paláci, udělal jsem dojem svými finančními zdroji a pak jsem odjel v neodbytné záležitosti blíže neurčené povahy do Marais. Lidi v hotelu jsem informoval, že zakrátko dorazíte a že budete v Paříži zastupovat moje obchodní zájmy. Až tam dorazíte, vysvětlíte jim, že mne obchodní zájmy přinutily odjet nečekaně zpátky do Le Havru, ale vy že zůstanete v Paříži, v Lucemburském paláci, jako moji zástupci. To vám poskytne pohodlnější a bezpečnější operační základnu a současně krytí."

"Jen jediná otázka," řekl Lucas. "Jestliže budeme jednat podle plánu, který jste teď nastínil, naše krytí vydrží stěží několik dní. Chápete proč, že? Když d'Artagnan dorazil do Paříže, žádné přátele tu neměl. Historicky neexistujeme. Pokud se s ním a se třemi mušketýry spřátelíme, bude to, jako bychom rovnou svou přítomnost ohlásili teroristům."

"Pokud Správci času plánují rozštěpení, které má nějakou souvislost se třemi mušketýry, vaše objevení se na scéně je určitě znervózní," odpověděl agent. "Ovšem historie nikdy nebyla úplně kompletní. Vždycky existovaly nezdokumentované maličkosti. Nebudou si ohledně vás jistí. Na druhé straně, vy můžete klidně být tím, čím se budete zdát být. Jinými slovy, agenty z dvacátého sedmého století. Ta nejistota je znervózní. Nervózní lidé dělají chyby. A s tím právě počítám."

"Přesně tohle jsem si myslel," řekl Lucas. "Už chápu, proč máš tyhle lidi tak rád, Finne," dodal ironicky.

"On nás nalíčil. Jsme návnada pro Správce času."

"Na to může klidně zase zapomenout," řekl Finn a výhružně se zvedl. "Tohle nebylo součástí ujednání. Měl to být váš mač, Mungo, nebo jak se k čertu jmenujete. Zdá se, že jste zapomněl, že my k vám nepatříme. Jsme vojáci. Ztraceně drazí vojáci, moc drazí na to, abyste nás používali jako návnadu v těch vašich hrách na špiony. Tohle se mělo konat v režii TIS. Nelíbilo se mi to, ale takové byly rozkazy. Jsme tady jen pro případ, že vy to zpackáte. Do vašeho pátrání se míchat nemáme."

"V tom se právě mýlíte, Delaney," odpověděl Mungo. "Už jste se do něj zamíchali. Vstoupili jste do hry když jste se v Meungu dali do řeči s d'Artagnanem. A to byla vaše chyba, ne moje. Byla to vaše zodpovědnost. Teď to budete muset dotáhnout do konce."

"Nikdy."

"Nemáte příliš na výběr, Delaney." Agent vstal. "Buď to to uděláte podle mne nebo odhalím vaše krytí sám. Správci času jsou tady, o tom není pochyb, a jelikož vím, jak pracují, vsadím svou pověst na to, že se vmanévrují do situace, z níž budou moci zasáhnout každou klíčovou postavu v tomto scénáři. Moje práce je jim v tom zabránit a to nemohu udělat, dokud se neprozradí. Nepotřebuji vás na to, abyste napravovali moje chyby. Já žádné chyby nedělám."

"Tak poslouchejte," řekl Lucas, "co si myslíte, že to je, nějaká mezioborová soutěž? Někáká hra? Hrozí potenciální rozštěpení časového proudu a vy se handrkujete o zásluhy?"

Agent zamířil ke dveřím. "Ujasněme si jednu věc," řekl. "Tohle je moje představení a já určuji podmínky. A určuji je podle sebe. Cením si vaší spolupráce, ale jednu věc si zapamatujte - nepotřebuji vás. Můžete pracovat se mnou nebo pro mne, to už je na vás."

"Nebo můžeme pracovat proti vám," dodal Finn.

Agent znovu pozvedl laser. "To bych vám nedoporučoval. Tohle je nebezpečná doba. Nezapomínejte, že vaší specializací jsou úpravy. Tou mojí jsou vraždy."

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. Už podruhé v tomto dni se André zmocnila panika. Normálně neměla ve zvyku poddávat se emocím, ale nyní byly její nervy napjaté až na samou hranici. Před několika hodinami se ozvalo podobné zaklepání na dveře, a když šla otevřít, měla srdce až v hrdle. Byl to jen poslíček z krejčovství, který přinesl šaty. Podařilo se jí zabránit mu, aby vešel dovnitř, ale stejně se obávala, že chlapec poznal, že něco není v pořádku. Hunterovo tělo leželo v posteli už dva dny. Neexistoval způsob, jak se ho zbavit, nedokázala ho odstranit

tak, aby si toho nikdo nevšiml. Všechno, co dokázala, bylo zabránit pokojským v přístupu dovnitř. Lež, kterou si vymyslela, byla, že „monsieur Laporte“ je velice nemocný a nepřeje si být rušen.

Po celé dva dny se nacházela ve stavu blízkém šoku. Kdo ho zabil? Proč? Nic nebylo ukradeno. Měl Hunter v Paříži téhle doby nějaké nepřátele? Jestli ano, proč ji nevaroval? Nebojí právě proto říkal, aby bez doprovodu nevycházela z paláce? Co se stalo? A horší než šok z toho, že ho našla mrtvého, horší než to, že nevěděla, kdo ho zabil a proč, bylo zjištění, že zůstala úplně sama, uvězněná v neznámém městě, v neznámém čase bez možnosti úniku. Doslova a do písmene neměla kam jít.

Opatrně, s nervy napjatými k prasknutí, přistoupila ke dveřím.

"Kdo je tam?" Její vlastní hlas jí zněl ječivě. Polkla a pokusila se uklidnit.

"Doktor Jacques Benoit," ozvala se tichá odpověď. "Přišel jsem navštívit pana Laporta."

Ulehčeně se opřela o dveře. To jméno znala. Jacques Benoit - Jack Bennett - byl Hunterův přítel. Muž, kvůli němuž přicestovali do této doby. Určitě bude vědět co dělat. Stejně nemá nikoho jiného, na koho by se obrátila. Rychle otevřela dveře a vtáhla ho dovnitř.

Jack Bennett se tvářil zmateně. Přišel navštívit starého přítele a nyní zjišťoval, že stojí tváří v tvář mimořádně vzrušené ženě, která na sobě nemá nic než spodní prádlo. Všiml si jejího pohledu, který hovořil o nedostatku - nebo spíš vůbec žádném - spánku. Všiml si jejích neobvykle krátkých světlých vlasů učešaných v mužském stylu, brunátných tváří a studeného potu na čele. Pak převládla jeho profesionalita a prohlédl si ženu pozorněji, nebo spíše z větší blízkosti. Všiml si její postavy, její nezvykle vyvinuté maskulatury, lehce nahrbeného postoje

a nohou mírně do „O“, které svědčily o létech strávených v sedle. Uviděl její ruce, jež nebyly rukama žhýčkané Pařížanky, ale člověka navyklého tvrdé a pravděpodobně i hrubé práci. Jizvy a mozoly vyprávěly o násilí a boji o přežití.

Ona naopak viděla starého, laskavého muže se šedými vlasy, tenkýma nohama a s vráscitým obličejem a srdce jí pokleslo. Jak by jí tenhle dědoušek mohl pomoci? Pak se ozvaly roky vojančení a spatřila ještě něco jiného, co by méně pečlivému pozorovateli uniklo. Jeho oči. Byly ostražitě, bystré, znepokojivě modré a velice pozorné. Měřil šiji pohledem stejně jako ona jeho.

"Co se děje?" zeptal se Jack Bennett. "Kde je?" Mluvil anglicky.

André rychle zavřela dveře, zamkla je a pak zamířila do ložnice. Než došla ke dveřím, stařec pochopil. Zasáhlo ho to jako úder kladivem.

"Ach, můj bože," řekl tiše. "Jak dlouho?"

"Dva dny."

"Ježíši Kriste." Odhrnul pokrývku a v očích se mu objevil výraz bolesti nad tím, co vidí. "To kvůli mně," řekl dutým hlasem. "Byla to moje chyba. Nemohl nic vědět."

"Co nemohl vědět?" zeptala se André.

"Ocitl se ve špatný čas na špatném místě," pokračoval Bennett. "Kvůli tomu ho zabili. Kvůli mně."

"Kdo ho zabil? Proč? Co s tím máte společného vy? Odpovězte - a mluvte rychle!"

Bennett se otočil a uviděl ji stát u dveří s rapírem v ruce. Za jiných okolností by to byl komický nebo možná i erotický pohled: nádherná žena ve spodním prádle stojí ve dveřích do ložnice s mečem v pravici. Ale nebylo to směšné ani vzrušující. Voják v Jacku Bennettovi poznal i přesto, že už dávno nebojoval, že ta žena je mimořádně nebezpečná.

"Kdo jste?" zeptal se tiše.

"André de La Croix."

"Hovoříte velice dobře anglicky, ale váš rodný jazyk to není. A vaše francouzština je podle toho mála, co jsem z ní slyšel, ještě méně dokonalá. Jste z podzemí?"

Na okamžik se zamračila, jako by se snažila na něco si vzpomenout. "Proto jsme sem přišli. Hunter vás chtěl vyhledat."

"Takže jste čerstvá dezertérka. Myslel jsem si to."

"Mýlíte se," odpověděla. "Nikdy jsem nepatřila k vojskům budoucnosti. Jsem Baskičanka z doby, která

patří už čtyři sta let minulosti."

"Dobrý bože. Vy jste PO," zvolal Bennett užasle.

"Co že jsem?"

"Přemístěná osoba. A Hunter vás sem dopravil, aby vám opatřil implantát a mohla jste se přidat k podzemí?"

Přikývla.

"Musíte být výjimečná mladá žena," řekl Bennett. "Dokážu si představit, čím jste asi prošla v posledních dvou dnech."

"Potřebuji vaši pomoc," řekla.

"Dostanete ji. To je to poslední, co mohu udělat. Bože. Ubohý Hunter."

"Kdo to udělal?" zeptala se André. "Proč ho zabili? Říkal jste, že to bylo kvůli vám?"

"Bojím se, že ano," povzdechl si Bennett. "Musela to být nehoda. Strašné nedorozumění. On o tom nemohl vědět. Museli ho považovat za někoho jiného. Ano, tím by se to vysvětlovalo. Oni-"

"Kdo?" vykřikla André. "Jaké nedorozumění mohlo skončit takhle? Co nemohl vědět? Okamžitě mi to řekněte!"

Bennett na ni vytřeštil oči. "Ano, řeknu vám to. Už jim to nemohu dál tolerovat. Tentokrát zašli příliš daleko."

Udělal jsem strašnou chybu a můj dlouholetý přítel za ni zaplatil. Nevím, co s tím teď budeme dělat."

"Bojím se, že teď už neuděláte nic," ozval se jiný hlas. André uviděla, jak se Bennettovy oči rozšířily, ještě než muž promluvil, a začala se otáčet, ale bylo už příliš pozdě. Ucítila bolestivý úder do boku, zavrávora a skácela se Bennettovi k nohám. Rapír jí přitom vypadl z ruky a zazvonil o podlahu. Natáhla se po něm, ale Bennett ji zadržel.

"Ne!" zvolal a přišlápl meč nohou.

"Zbláznil jste se?"

"Být vámi, poslechl bych tady doktora," řekl muž. Uviděla malou trubičku v jeho pravé ruce. Byla to zbraň, nějaká, kterou neznala, ale věděla, co dokáže. Hunter jí to jednou předvedl. Smrtící světlo, které dokázalo proříznout ocel. Roztavilo zámek dveří jejího pokoje a mohlo propálit její tělo stejně snadno jako žhavý nůž hrudku másla.

"Dobře, že Adrian rozhodl, abychom vás sledovali, doktore," řekl terorista. "Zdá se, že jste se chystal porušit naše ujednání. To nemůžeme dovolit."

"Nech tu ženu jít, Silvero," řekl Bennett. "Nic neví."

"Ale chtěl jste ji předělat, ne?" opáčil Silvera. "Ne, vy jste postradatelný, doktore, ale bojím se, že ona ne. Jejího parťáka jsem dostal, ale ji chce Adrian živou. Potřebujeme zjistit, kolik takových tady je, kde se skrývají a co vědí."

"Ona není agent!" řekl Bennett.

"Musíte si vymyslet něco lepšího, doktore."

"Není, věřte mi! Ani on nebyl," dodal a ukázal na Hunterovo tělo. "Byl to můj přítel! Byl z podzemí!"

Silvera přikývl. "Přesně tohle pořád opakoval. Dobrá zástěrka, co? Musím uznat, že se držel."

Nepromluvil. Ale myslím, že dáma promluví. Adrian dokáže lidi přesvědčit mnohem lépe než já."

"Poslouchejte mě, Silvero! Mýlíte se, přísahám! Zabijte mě, když musíte, ale ji nechte jít. Nic neví, je PO. Nemůže vám nijak ublížit."

"Tak proč jste jí chtěl všechno vyzvonit?" zeptal se Silvera. "Jestli není agent, k čemu by to bylo? Je mi líto, doktore, ale bojím se, že tahle hra vám příliš nejde. Škoda. Byl jste užitečný-"

Na okamžik si přestal všimát André. Víc nepotřebovala. Bleskově si sáhla dozadu, kde měla v pochvě mezi lopatkami ukrytou tenkou dýku. Jediným plynulým pohybem ji vytrhla a hodila. Čepel projela teroristovým hrdlem. Příšerně zachroptěl a svalil se k zemi; laserový paprsek přitom vypálil do stropu klikatou čáru. André vyskočila, doběhla k ležícímu muži a vykopla mu smrtící trubičku z ruky. Pak k němu poklekla, přiložila mu ke krku ostří nože a trhla. Hunter byl pomstěn.

Bennett na ni mlčky zíral, ústa dokořán. André k němu přistoupila a zatřásla jím, přičemž mu košili

potřísnila krví.

"Tady nemůžeme zůstat," řekla. "Nic z toho sice nechápu, ale vím, že jsme v nebezpečí. Seberte se, Jacku Bennette. Musíme uprchnout."

Bennett konečně přišel k sobě. "Ano, máte úplnou pravdu, musíme. Mám přátele, kteří nás ukryjí. Ale nemůžeme se jen tak vypařit. Ve vašem apartmá nesmí najít dvě mrtvoly. Máme dost potíží i bez toho, aby nás hledali pro vraždu."

"Co navrhujete?"

"Odejdemo odsud, jako by se nic nedělo. Pak zaplatíme účet za hotel a i s vašimi věcmi se přestěhujeme." Na okamžik se zamyslel. "Hunter pro vás zajistil jiné ubytování. Budete bydlet s přáteli. Ted' to tady musíme co nejlépe uklidit."

"A co uděláme s mrtvolami?" zeptala se André.

Bennett se sehnul a zvedl Silverův laser. "Je to zbraň i chirurgický nástroj," řekl. "Ačkoliv to, co s ním budu muset udělat teď, se mi ani trochu nelíbí." Přitáhl doprostřed místnosti jednu z truhel na šaty.

"Vyložte tu truhlu prostěradly," řekl André. "A... její obsah pokropíme voňavkou. Ta zakryje pach. Doufám. Možná by bylo lépe, kdybyste teď odešla z místnosti. Nebude to hezký pohled."

"Pomohu vám se sbíráním kusů," řekla André prostě.

"Vydržíte to?"

"Krev jsem už viděla," odpověděla. "Budu se snažit nemyslet na to, čím těla řežeme na kusy. Jestli je třeba to udělat, udělejme to. Čím dříve odsud budeme pryč, tím lépe."

"Měl jsem pravdu," řekl Bennett. „Jste výjimečná žena."

Finn s Lucasem se postavili stranou, aby mohli sluhové s těžkou truhlou projít. Lucas mimovolně nakrčil nos. Truhla byla nasáklá parfémem a voněla tak silně, že se mu z toho zatočila hlava.

"Bože, to je puch!" řekl.

"Zakrývá tělesné pachy," poznamenal Finn a zachechtal se. "A tahle dáma zřejmě smrdí jako něco, co umřelo už před několika dny."

"Ježíši, Finne, ten puch byl už tak dost zlý."

"Psst, tamhle přichází navoňavovaná panenka osobně," okřikl ho Finn.

Přesunuli se na levou stranu schodiště, aby mohli stařec a mladá žena projít kolem. V porovnání s jejími bohatě zdobenými a zjevně velice drahými šaty byl jeho oblek spíše ošuntělý.

"Zase jeden tatíček, kterého jeho malá dcerunka přivedla do chudobince," poznamenal Finn k Lucasovi.

Lucas stál mlčky na schodech a hleděl za starcem a mladou ženou.

Finn se zachechtal. "Jasně, je moc hezká, ale snesl bys tu její vůni?"

"O to nejde," odpověděl Lucas zamyšleně. "Ta žena... už jsem ji někde viděl. Určitě."

"Nejspíš ti jenom někoho připomíná," usoudil Finn.

"Ne, tu tvář jsem už někde viděl," trval na svém Lucas. "Jenomže si nemůžu..." Potřásl hlavou.

"Víš to určitě?" zeptal se Finn.

"Skoro určitě. Ale ne a ne si vzpomenout. Je to něco..." Zamračil se.

"Musí to být shoda okolností," řekl Finn. "K čertu, koho můžeš znát v Paříži sedmnáctého století?"

"Ne v Paříži sedmnáctého století," zavrtil Lucas hlavou. "Znám ji odjinud. Jen kdybych si vzpomněl odkud."

"Děláš si legraci, že?"

"Říkám ti, Finne, ten obličej jsem už viděl!"

"To mi stačí. Tak pojď, budeme je sledovat a zjistíme, kam míří. Ale raději opatrně; budeme se držet v povzdálí. Co se může stát horšího, než že promarníme odpoledne?"

"A co když k nejhoršímu nedojde?" opáčil Lucas.

"To se ptáš mě? Ty jsi ten, kdo si nedokáže zapamatovat obličej."

"Nikdy obličej nezapomínám. Právě proto mi to dělá takové starosti. Navíc mám pocit, že jsem ji viděl ne dávno." Díval se, jak sluhové nakládají truhly do kočáru

a pak jak starý muž a mladá žena nastupují. "Koně," řekl Lucas.

"Cože?"

"Koně. Ta tvář má něco společného s koňmi." "Tím by se výběr zužoval," řekl Finn. "Na koních jezdíme nanejvýš tak v devadesáti procentech našich misí."

"Něco tady nesedí," zamumlal Lucas. "Obličej je v pořádku, ale nějak je to všechno špatně."

"To jsem rád, že jsi mi to objasnil," řekl Finn. "Koukneme se, kam ta tvoje správně špatná tvářička míří? Mrzelo by mě, kdybys kvůli tomu v noci neusnul."

"Mám pocit, že to tak stejně dopadne. Sice si nedokážu vybavit vzpomínky spojené s tím obličejem, ale nějak vím, že příjemné nebyly."

6

"Takže ty říkáš, že opustili svoje pokoje?" zeptal se Adrian Taylor. "A nemůžete najít Silveru?"

Jimmy Darcy nervózně přešlapoval před vůdcem teroristů. Ještě před nedávným byl Adrian Taylor malý, hubený mladík s pronikavě modrýma očima, tenkým, ostře řezaným nosem a úzkými, krutými ústy. Jimmy věděl, že je Taylor mnohem starší než on, i když netušil o kolik přesně. Podle měřítek platících před objevením antisenilitních drog vypadal na osmnáct až dvacet. Jimmymu však bylo jasné, že je přinejmenším třikrát starší. A teď se Taylor nechal přeměnit.

Díky umění Jacka Bennetta měl nový obličej se zkráceným a narovnaným nosem, vpředu delikátně pozvednutým. Linie jeho spodní čelisti byla přetvářována a zjemněna, ostré rysy v obličejí vyhlazeny, tváře zakulaceny, ochablé svalstvo kolem očí chirurgicky odstraněno, aby se potlačily projevy stáří. Ústa měl teď plná a měkká, rty smyslné. Uši měl malé a hezky tvarované, bez nápadných lalůčků z dřívějška. Na pravé tváři měl malé znamínko krásy. Chirurg mu vyjmul ohryzek a vyhladil pokožku na krku. Vlasy na jeho čele byly odstraněny, aby vypadalo vyšší. Měl oblá, plná ňadra a výrazně ženské boky. Rozsáhlá operace, které se podrobil, byla mistrovským dílem

dotaženým do nejdrobnějších detailů. Taylor měl dokonce i myladyino znamení, liliový květ nevěstek vypálený na rameni.

Transsexuální operace byly už dávno reverzibilní. Cílem této procedury bylo Taylorovi zajistit, aby se pro účely této mise stal 'ženou'. Až mise skončí, získá Adrian Taylor zpět svoje mužské orgány, buď přesně takové, jako měl dříve, nebo pozměněné podle vlastního přání. Zdálo se však, že změna pohlaví se pro něj stala něčím víc než dokonalým převlekem. Každým dnem se mu jeho nová existence zamlouvala víc a víc.

Taylor byl ze všech Strážců času nejznámější. TIS měla o jeho aktivitách tlustý spis. Byl považován za odborníka ve své branži, nelítostného, chladnokrevného a mimořádně nebezpečného. To jediné, co nikdo mimo organizaci nevěděl, bylo, jak Taylor doopravdy vypadá. I mezi Správcí času jen nemnozí zahlédli jeho skutečný obličej. Svůj vzhled měnil skoro stejně rychle jako většina lidí styl v oblékání. Byl to opravdový chameleon, ale pokud Jimmy věděl, takhle daleko ještě nikdy nezašel. Nebyla to jeho sexuální orientace, co dělalo Jimmymu Darcymu starosti. Na tom nic tak neobvyklého nebylo. Co ho děsilo, byla skutečnost, že se teď zdálo, jako by měl Adrian Taylor dvě osobnosti. Byl Adriánem Taylorem i mylady. Někdy mluvil jako Taylor a choval se jako muž chirurgicky přeměněný v ženu. Jindy hovořil hlasem mylady de Winter a o Adrianu Taylorovi se zmiňoval v třetí osobě, jako kdyby existoval někde jinde, jako oddělená, samostatná bytost. Tak tomu bylo i nyní.

"Po Silverovi není ani stopy," řekl a prstem si přitom nepřítomně přejížděl po hrdle. "To by se Adriánovi nelíbilo. Myslím, že můžeme bezpečně předpokládat, že Silvera už není mezi námi. Škoda. Patrně podcenil nepřítele. Prověřil jsi to? Jsi si jistý? Byl tam skutečně jen Bennett a ta žena?"

"Viděli je, jak nastupují do kočáru a odjíždějí pryč," řekl Jimmy.

"Už není pochyb, že je agent," řekl Taylor. "Bennett nás zradil."

"Ale zdálo se, že je naprosto oddaný věci," namítl Jimmy. "Bože, uvědomuješ si, co to znamená? Je to naprostá katastrofa! Už vědí, kdo jsme! Budeme to muset ukončit dřív, než jsme vůbec začali!"

"Nikoliv nutně," namítl Taylor. Usmál se. "Adriana to v žádném případě nezastaví. Proč by mělo?"

"Nechápu," řekl Jimmy. "Jak bychom teď mohli pokračovat?"

"Ty vůbec nemyslíš, Jimmy." Už byl zase Adrian; vyskočil a začal nervózně přecházet po pokoji. "Copak jsem ti vždycky neříkal, že musíš mít víru? No dobře, tak tedy vědí, že jsem teď mylady. A co má být? Zapomněl jsi, že čas hraje pro nás."

"Chronoplát!" zvolal Jimmy. "Můžeme se vrátit v čase a přelstít je! Samozřejmě, můžeme se vrátit a zachránit Silveru, a pak-"

"Zapomeň na Silveru," odsekl Taylor. "Udělal chybu a zaplatil za to. Chronoplát nebudeme potřebovat, Jimmy, ještě ne. Vždycky ho můžeme použít jako poslední záchranu, když to bude třeba, ale stále máme navrch. Všechno běží podle plánu. Možná vědí, kdo jsem, ale zatím nevědí, kde jsem. Koneckonců, to my vyhrožujeme změnou historie, že? Oni jsou tady, aby ochránili status quo. Jestli vědí, že jsem se stal mylady de Winter, musí také vědět, že skutečná hraběnka je mrtvá. A o to jde. Oni mylady potřebují. Přesněji řečeno, potřebují mylady de Winter, aby se věci v tomto historickém období udaly, jak mají. Mohou sice nasadit vlastní mylady, ale dokud jsem tu já, netroufnou si. Ne, musí mne nejprve nalézt a to nebude tak snadné."

"Ale samotný fakt, že vědí," řekl Jimmy, "fakt, že jsou tady-"

"Nám poslouží, aby hra byla zajímavější," dokončil za něj Taylor.

"Hra?" opáčil Jimmy.

"Samozřejmě. Báječná, fascinující hra se stane dobrodružnější. TIS a já už ji hrajeme léta a nyní dostupila vrcholu. Nasadili na to svoje nejlepší lidi, s tím počítej. Je jich tu víc než jen ti dva, které jsme odhalili. Ten, kterého zabil Silvera, nepatřil mezi jejich esa, jinak by ho nevyřídil tak snadno. Ta žena, hm, tou si nejsem jist, ale ten muž... Byl postradatelný. Možná že jeho jediným úkolem bylo nás podráždit. Ano, to vypadá na jeho styl," řekl Taylor a s úsměvem potřásl hlavou.

"Jeho styl?"

"Mého starého přítele Munga," odpověděl Taylor. Náhle se tvářil velice spokojeně.

"Kdo je Mungo?"

"Už roky si spolu hrajeme na kočku a myš," odpověděl Taylor. "Je to nejlepší agent TIS. Je můj doppleganger. Ani jeden z nás neví, jak ten druhý vypadá. Ach, Jimmy, to bude legrace! Občas mne porazil, občas jsem porazil zase já jeho, ale tentokrát ho dostanu! Zajmu ho, Jimmy. Budeme si spolu povídat o starých dobrých časech, Jimmy, a pak ho zabiju. To bude nádhera!"

Jimmy Darcy ani na okamžik nepochyboval o tom, že Adrian Taylor je šílený. Ohledně všeho ostatního měl spoustu pochyb. Přidal se k Lize na ochranu času, protože jeho starší bratr zahynul v časoválkách. A proč? Aby chránil svou rodinu? Svou rodnou zemi? Měla Dannyho smrt vůbec něco společného s jeho vlastní loajalitou patriota, s něčím, co dávalo smysl? Ne, byla jen součástí nějaké grandiózní hry, válek vedených na papíře; přesuň desetinnou čárku a zemřou další stovky lidí. Jen nekonečná

eskalace, aby se mašinerie udržela v chodu, a dobře promazaná, aby se neztrácela setrvačnost, než se dříve, nebo později stane nevyhnutelné. Člověk už rozbil atom a nyní hrozilo, že rozštěpí čas. To jediné, co v tom všem dávalo nějaký smysl, bylo hnutí Albrechta Mensingera. Žádná alternativa neexistovala. Časoválky bylo třeba zastavit. Byly největším omylem lidstva. Člověk nakonec zašel ve své snaze ovládnout přírodu a osud příliš daleko. Otrávil sebe i prostředí, v němž žije, vydrancoval veškeré zdroje Země, opovrhl dílem Božím. Ovládnout budoucnost mu však nestačilo. Teď člověk ohrožoval i minulost. Vůdcové Ligy rádi citovali Thomase Jeffersona, když říkali, že vláda je věcí příliš důležitou na to, aby byla ponechána lidem. Lidé prokázali neuvěřitelnou nezodpovědnost, když si zvolili vůdce, jejichž vlastní trestuhodná pitomost předčila i hloupost těch, kteří je vynesli do jejich úřadů. Čas, kdy vedla elita, skončil. Někdo musel lidem ukázat správnou cestu.

Někteří členové Ligy se striktně drželi principů vyjádřených Albrechtem Mensingerem, ale byli tam i takoví, kteří tvrdili, že to, co Liga dělá, nestačí. Jimmyho Darcyho přitahovala právě tato militantnější frakce. Proto se nechal naverbovat k Správcům času.

Jimmy Darcy ve svém nitru překypoval vztekem. Ten byl palivem pro jeho teroristické aktivity. Neviděl žádný etický rozpor v užívání násilí pro dosažení míru. Za tisíce let lidské historie pasivní přístup nikdy nic nevyřešil. Válečným štváčům byla ideologie míru cizí. To jediné, čemu rozuměli, bylo násilí. V Lize byli i tací, kteří věřili, že účel nesvětí prostředky. Jimmy si to kdysi myslel také. Od té doby se stal mnohem pragmatictější, realističtější. Chápal, že není na něm, aby posvěcoval prostředky. Zvolili šije lidé, kteří na nic jiného neslyšeli. Ať se ospravedlňují oni, křičel Jimmy na pacifisty uvnitř Ligy. To

oni nám vložili zbraně do rukou. Ti, kdo jsou morálně v právu, se ospravedlňovat nemusejí. Vůdce hnutí odporu jménem Arafat kdysi řekl na adresu OSN: „Přišel jsem s olivovou ratolestí v jedné ruce a samopalem v druhé. Nevyrázejte mi olivovou ratolest z ruky.“

Pacifisté uvnitř Ligy drželi olivovou ratolest. Byla trvale ignorována. Správci času stříleli ze samopalů. Kdo je ignoroval, zemřel.

V jádru duše Jimmy Darcy stále ještě věřil v mír. Bojoval za něj. Bojoval proti válečné mašinérii. Až bude poražena, rád odhodí samopal, který svíral v rukou, do prachu a už nikdy z něj nevystřelí. Nevěřil, že by Adrian udělal totéž. Ne, Adrian bude bojovat další válku, rozpoutá nějakou sám, když to bude nutné. Adrian byl obávaný i mezi Správci času, protože byl neustále ve válce s celým světem i sám se sebou. Ale potřebovali ho. Byl efektivní. To oni nám vložili zbraně do rukou.

"To není hra, Adriane," řekl Jimmy. "Je to boj o přežití. Copak to nechápeš?"

Adrian na něj pohlédl s pobaveným výrazem v obličeji. "Samozřejmě že to chápu, Jimmy. A copak ty nechápeš, že boj o přežití je ta nejzajímavější hra? Sázky jsou vysoké a vítěz bere vše. Život je hra, Jimmy. Musíme hrát tak, abychom vyhráli. A my vyhrájeme, protože tentokrát ovládáme šachovnici. Útočíme. Mylady napsala dopis Angličanovi. Samozřejmě ne ledajakému Angličanovi. Napsala Georgi Villiersovi, vévodovi z Buckinghamu. Byl to milostný dopis. Nebyl od mylady, přestože ho napsala. Buckingham si bude myslet, že je od královny. Až ho dostane, bezpochyby to znovu rozdmýchá jeho vášeň k ní. Se slovy to umím, smím-li to tak říct."

"Nechápu," řekl Jimmy.

"Ne, ty nechápeš, ale Richelieu pochopil a o toho jde. Potěšilo ho to. Vlastně mi řekl, že by si přál, aby to

vymyslel sám. Samozřejmě si zásluhu za to přivlastní, ale to je v pořádku, zapadá to do plánů."

"Pořád nechápu-"

"Trpělivost, Jimmy, všechno ti vysvětlím. V tomto městě žije šarmantní dáma jménem Camille de Bois-Tracy. Zbožňuje intriky, zvláště když mají něco společného s láskou. Nedokáže jim odolat. Už nějaký čas dělá prostřednicí Buckinghamovi a Anně Rakouské, něco jako ochránkyni lásky, což se jí velice líbí. Richelieu na to byl samozřejmě upozorněn. Mylady se tím dostala na výsluní jeho přízně. Až Buckingham obdrží královnin dopis, bezpochyby se ihned rozjede do Francie. Vlastně už je možná na cestě do Paříže. Navštíví Camille de Bois-Tracy a ta mu zprostředkuje dostaveníčko. Richelieu se ho samozřejmě bude snažit zajmout. Buckingham je přece nepřítel Francie."

"Už si vzpomínám," řekl Jimmy. "Podle historie Buckingham odjede. Ale my to změníme, je to tak? Ano, to je brilantní plán. Jestliže zabráníme mušketýrům, aby do-pomohli Buckinghamovi k útěku, Richelieu ho dostane. Když ne, zajmeme ho my a budeme mít rukojmího. Budou nás muset vyslechnout! Tak či tak, budou muset udělat úpravu a to, že jsme tady, jim pořádně zkomplikuje práci."

"Ne, ne, Jimmy! Ty vůbec nechápeš, o čem ta hraje. Já se naopak míním postarat, aby Buckingham unikl."

"Ale... tak proč jsme ho přilákali do Paříže?"

"Abychom připravili příští akt našeho scénáře," odpověděl Taylor. "Ale s tím si prozatím nemusíš dělat hlavu. Dostaneš jinou práci. Chci, abys s Toniem našel Jacka Bennetta a tu agentku. Zkus, jestli by tě nedovedli k ostatním. Zjistí od nich, co se dá, a pak je zabij."

Jimmy odešel, stále zmatený. Nechat Buckinghamu odejít, to přece nedávalo žádný smysl. K tomu, aby dosáhli svého cíle, byla nutná časová úprava. Pouhá pohružka, že způsobí rozštěpení časového proudu, by jim splnění

jejich požadavků u válečných štváčů nezajistila. Ne, bylo třeba předvést jim skutečnou hrozbu. Museli je postavit tváří v tvář nutnosti úpravy, aby museli uznat, že Správci času jsou veličina, se kterou je nutné počítat. Měli teď chronoplát. To byla zbraň, kterou potřebovali. Mohli vytvořit situaci vyžadující úpravu, zkomplikovat její provedení a pak odčiasovat do jiného období, kde by celý proces zopakovali. Mohli opakovat svoje požadavky a vytvářet jednu úpravovou situaci za druhou, nutit válečné štváče, aby do napravování vkládali stále více sil a prostředků, až vyčerpají svoje finanční zdroje, mohli zaměstnat Arbitrážní sbor, TIS i všechny úpravové skupiny, nasypat písek do soukolí válečné mašinérie, až by se přestala vyplácet a bylo by jasné, že nemůže zvítězit. Tohle byl logický postup.

Ale Adrian Taylor neuvažoval logicky. Nebo Jimmy logiku v jeho plánech neviděl. Jaké to vlastně byly plány? Jeho inkognito bylo prozrazeno a on o to nedbal. Vytvořil skvělou situaci pro vyvolání potřeby časové úpravy a nechal si ji proklouznout mezi prsty, využil ji jen jako východisko... k čemu vlastně? Jimmy začínal o celé operaci vážně pochybovat. Aby byli teroristé úspěšní, museli se držet taktiky udeř a zmiz. Nyní měli příležitost udeřit, ale Taylor ji nemínil využít. Místo toho si připravoval něco jiného, nějakou komplikovanou hru. TIS se už dozvěděla o jejich úmyslech a vyslala proti nim nejméně jednu skupinu. Taylorovi to však starosti nedělalo. Přišel o své inkognito. Ani to ho nevzrušovalo. Jeden člověk z jeho skupiny zmizel, pravděpodobně byl zabit nebo uvězněn a vyslýchán, aby prozradil ostatní členy buňky. Taylor se tím nijak netrápil. Co by vlastně Taylorovi dělalo starosti? K čemu všechno to zbytečné pátrání po zrádci Bennettovi a agentce? K čemu nesmyslné riziko, když stačilo jen vytvořit situaci vyžadující úpravu, rychle udeřit a zmizet, a pak opakovat stejný postup

někde jinde, vázat finanční i lidské zdroje nepřítele tak dlouho, až uzná, že nemá jinou možnost, že musí kapitulovat, pokud nechce čelit rozštěpení času? Rozštěpení bylo něco, co nechtěl nikdo, ani váleční štváči, ani Správci času a určitě ne Liga. Klíčem k úspěchu bylo držet se v úzké zóně mezi úpravami a katastrofou, vyčerpát Arbitrážní sbor neustálými úpravami, až pochopí, jak je jejich jednání pošetilé a zastaví časoválky. Ale Taylor, ten byl samá hra. Tou svou nesmyslnou, bláznivou rivalitou vůči agentovi, se kterým si už léta šlapali na paty, ohrožoval celou operaci.

Jimmyho napadlo, jestli bylo dobré svěřit vedení operace Taylorovi. Podle posledních událostí byla odpověď jednoznačně záporná. Jenže Taylora nebylo možné odvolat. Nestačilo by jen svolat schůzi buňky a hlasovat proti němu; tak jednoduché to nebylo. Ne, pokud by na to došlo, bylo by ho třeba eliminovat a to by nebylo snadné. Taylor byl nebezpečný. Jeho podezřivost hraničila s paranoiou. Měl svou gorilu, Němce Freytaga, zabijáka, který by člověku dokázal zlomit krk jednou rukou. A měl chronoplát. Jimmy byl sám. Mohl všechno říct Toniovi, ale musel si dávat velký pozor, postupovat velice opatrně.

V současné situaci se nedalo dělat nic než plnit Taylorovy rozkazy. Bennett a ta žena budou nalezeni, vyslechnuti a zabiti. Možná to bylo riskantní, ale jiná možnost nebyla. Bude se řídit Taylorovými příkazy, ale cíl operace u něj bude na prvním místě. Informuje Tonia, ale současně bude bedlivě pozorovat Taylora a bude hrát na čas. Čas bylo to, co nakonec vždycky rozhodlo.

D'Artagnan byl zamilovaný. Přesněji řečeno, byl zmítán chťicem, ačkoliv ještě neměl věk ani dost zkušeností na to, aby ta dvě citová hnutí od sebe dokázal odlišit. Po

střetu s kardinálovými gardisty se on a tři mušketýři rychle spřátelili a strávili podstatnou část večera diskutováním o tajemné ženě, která tak statečně zasáhla v jejich prospěch. Žádný z nich ji nikdy předtím neviděl a všichni jí byli fascinováni. Jeden každý přísahal, že odhalí její totožnost, prohlašoval, že to byl právě on, koho měla v úmyslu zachránit, a tajně spřádal milostné plány, ve kterých hrála hlavní roli. Příštích několik dní se tedy jejich pozornost soustředila na tu rozkošnou záhadu, což jim však nezabránilo v další protizákonné rvačce s Richelieuovými gardisty. Díky Trévillově intervenci u krále a Ludvíkově tajnému sklonu radovat se z jakéhokoliv pokoření kardinálových mužů mušketýři nejenže unikli přísnému

trestu, ale dostalo se jim i jisté chvály ne nepodobné té, kterou pán obdaří svoje psy, když napadnou a rozpráší větší smečku. Král byl zvláště potěšen kadetem d'Artagnanem, a když viděl, jak je chudý, obdaroval ho měšcem obsahujícím čtyřicet pistolí.

Gaskoněc dar oslavil nákupem šatů a najmutím sluhy - otrhaného a zblešeného strašáka jménem Planchet. Porthos ho našel, jak spí na hromadě odpadků. Příšerně páchl, ale nabídku laskavého cizince přijal s povděkem. Pro Gaskoňce to vše představovalo velice příjemný vývin situace, ale nijak mu to nepomohlo ukojit touhu. D'Artagnan byl mimořádně prostomyslný mladík. Dokázal se soustředit vždy jen na jednu věc. Záhy se však objevila komplikace v osobě manželky jeho domácího, půvabné Constance Bonacieuxové. D'Artagnan už měl plnou hlavu záhadné ženy v louži bláta a nepřestával spřádat plány na její svedení. Nicméně záhadná žena dál zůstávala záhadou; byla stále nezvěstná, neznámá a tedy nedostupná. Na druhé straně Constance byla až příliš reálná; byla nablízku, a dokonce i d'Artagnan bez větších potíží poznal,

že je k maní. Jelikož byl veskrze pragmatický mladík, rychle přehodil výhybku a soustředil svou pozornost na dostupnější objekt.

Skutečnost, že i Constance Bonacieuxová měla svoje tajemství a že byla vdaná, spíše dodávalo celé záležitosti na pikantnosti. Navíc se hned druhého dne její perspektivně podváděný manžel osobně dostavil k d'Artagnanovi, který si už stačil získat pověst dobrého šermíře, a nabídl mu, že po něm nebude požadovat placení nájemného, když mu pomůže zachránit Constance z rukou jejích únosců. To samozřejmě Gaskoňcův zájem ještě podnítilo.

Ukázalo se, že Constance je kmotřenkou královnina osobního komorníka, a ten jí zajistil místo v paláci; dělala švadlenu prádla a důvěrnici Anně Rakouské. Proto bydlela v paláci a svého mnohem staršího manžela navštěvovala pouze dvakrát týdně. Naposledy však nepřišla a Bonacieux místo ní dostal dopis. Dopis ukázal d'Artagnanovi; stálo v něm: 'Nehleďte svou ženu. Bude vám vrácena, jakmile jí nebude třeba. Učiníte-li jen jediný pokus ji vyhledat, jste ztracen.'

D'Artagnan sice nevěděl, kde by měl mladou dámu hledat, natož jak ji vysvobodit, ale příběh ho nadchl a nebyl v pozici, aby mohl odmítnout byt a stravu zdarma. Ještě se ani nad případem nestačil zamyslet, když se přihodily další dvě neobvyklé věci: Bonacieux byl zatčen kardinálovými gardisty a odveden k výslechu a v jeho nepřítomnosti se neobjevil nikdo jiný než unesená Constance, jež svým věznilům unikla, když se spustila po svázaných prostěradlech z okna. Vydala se přímo domů, aby vyhledala útočiště u svého manžela, ale místo něj tam nalezla d'Artagnana. Gaskoněc okamžitě postřehl, že madame Bonacieuxová není tento zvrát situace nijak proti mysli.

Zjistil, že Constance je velice mladá a půvabná, a zjevně obdařená silným sexuálníím apetitem. Samozřejmě

věděl, že v paláci není o příležitosti k nejružnějším aférkám nouze, avšak Constance jako vdaná žena musela dbát na svou pověst a u dvora se to špehy jen hemžilo. Pro mnohé dvořany i sluhy to byla vítaná příležitost k výdělku. Navíc byla paní Bonacieuxová nucena trávit většinu času v královnině společnosti. Constance se příliš nesnažila skrývat, že se k možnosti vášnivého románu okořeněného skutečností, že by se jednalo o poměr mimomanželský a tudíž zapovězený, staví velice kladně. U d'Artagnana padly její nývé pohledy na úrodnou půdu. Paní Bonacieuxová měla koneckonců manžela, který byl mnohem starší než ona a Gaskoněc tušil, že občasné návštěvy u něj nemohou její touhy uspokojit. U dvora přece vídala pohledné gentlemany, v porovnání s nimiž neměl pan Bonacieux šanci. On byl na druhé straně mladý, svalnatý, temperamentní a pohledný, a co se mu nedostávalo na dvorných způsobech, vynahradil jí více než dostatečně nadšením pro věc. I se všemi nezbytnými poklonami, líbáním ruky a objímáním zjevně rozrušené mladé ženy kolem ramen nepotřebovali ani dvacet minut, aby se dostali od předního vchodu domu pana Bonacieuxe do d'Artagnanovy ložnice.

Mezi objetími, polibky, vzdycháním 'prosím, ne' a 'to bych vám skutečně neměla dovolit', mu Constance vysvětlila okolnosti svého únosu, aniž přitom zacházela do přílišných podrobností. Například d'Artagnanovi neřekla nic o tom, že se královně Anně prostřednictvím obvyklých kanálů doneslo, že vévoda Buckingham obdržel její dopis a rozjel se za ní do Paříže, jak jej žádala. Jelikož Anna žádný

takový dopis nenapsala, byla pochopitelně zneklidněna. Celá záležitost byla zjevně past nastražená na jejího milence, takto nepřítele Francie. Někdo v její místnosti byl špeh, placený bezpochyby Ludvíkem, nebo - což by bylo ještě horší - Richelieuem. Jelikož neznala

nikoho jiného, komu by mohla důvěřovat, obrátila se Anna na Constance a prosila ji, aby zašla do domu Camille de Bois-Tracy a varovala tam vévodu před zradou. Paní Bonacieuxová byla právě na cestě do ulice de La Harpe, když byla zajata skupinou mužů, jimž velel hrabě Roche-fort.

Informace, které d'Artagnanovi poskytla, byly úmyslně velice vágní, ale mladý Gaskoňec je přijal bez dalších otázek, protože ho popravdě více než slova zajímalo svádění mladé ženy svého domácího, kterýžto proces provázely její tiché protesty a pouze symbolický odpor. (Prosím, ne... to nesmíte, ach, pane, jsem jen slabá žena.)

Následovala delší odmlka, během níž d'Artagnan zkoumal míru rozsahu její slabosti. Constance se k němu po celou tu dobu tiskla a mumlala něco o hrůzách svého zajetí, jako by chtěla naznačit, že se dosud nachází v šoku a ani si neuvědomuje, co vlastně dělá. Když d'Artagnan uslyšel její zmínku o „zizveném kardinálově lokaji“, vzpomněl si na muže z Meungu a začal se vyptávat na podrobnosti. Tak se dozvěděl, že muž, jejichž cesty se v hostinci zkřížily, není nikdo jiný, než hrabě Rochefort, Richelieuova pravá ruka. Teprve když „vysvětlování“ skončilo, dokázal d'Artagnan přemýšlet trochu jasněji. Zatímco se oblékal, dospěl k názoru, že Bonacieuxův dům bude první místo, kde budou gardisté hledat, až si uvědomí, že jejich vězenkyně zmizela. Proto se rozhodl Constance raději odvést do domu svého přítele Athose. Když dorazili do jeho bytu na ulici Férou, zjistili, že mušketýr není doma. D'Artagnan však měl klíč, a proto ji pustil dovnitř, řekl jí, v čím domě se nachází a že je v něm v bezpečí. Vzhledem k tomu, že tam byli sami, napadlo d'Artagnana ještě něco jiného, ale než zase mohli začít s „vysvětlováním“, Constance ho přemluvila, aby jí slíbil něco pro ni zařídit. Měl

jít do Louvrů, k bráně z ulice Échelle a ptát se po Germainovi.

"A potom?" zeptal se d'Artagnan značně netrpělivě.

"Zeptá se vás, co chcete," řekla Constance, "a vy mu odpovíte těmito dvěma slovy: Tours a Brusel.

Ihned vám bude k službám."

"A co mu rozkážu?" otázal se d'Artagnan, kterého nijak zvlášť nezajímal jeho úkol, ale z pochopitelných důvodů jej chtěl mít co nejdříve z krku.

"Aby vyhledal pana de La Porte, královnina komorníka," řekla Constance, "a toho mi pošlete sem."

D'Artagnan odešel ve velkém spěchu a s vědomím, že čím dříve se vrátí, tím dříve bude Constance moci pokračovat ve vysvětlování. Udělal, co mu bylo řečeno, a podle instrukcí své velitelky se představil u malé zadní branky do Louvrů. Vyřídil Germainovi vzkaz a na oplátku od něj dostal (ke svému údivu) radu, aby navštívil nějakého přítele, kterému se zpožďují hodinky, a opatřil si u něj alibi, protože by mohl mít kvůli tomu, co se právě přihodilo, nepříjemnosti. Bylo to zkrátka čím dál záhadnější,

D'Artagnan okamžitě odcházel k panu de Tréville. Když tam dorazil, posunul ručičku hodin o tři čtvrtě hodiny nazpět, pak chvíli klábosil se starým vojákem, přičemž se neopomněl zmínit, kolik už je hodin.

Když si takto zajistil alibi, zdržel se d'Artagnan jen na tak dlouho, aby znovu seřídil hodiny na správný čas a rozběhl se k domu na ulici Férou, aby si vyžádal další vysvětlení k tajemným událostem. Cestou myslel na Constance a svoje štěstí, díky němuž se dostal, kde je. Z domova odjel skoro bez peněz a nyní bydlel v Paříži, byl kadetem s vyhlídkou, že se brzy stane mušketýrem, měl přátele tak skvělé jako Athos, Aramis a Porthos a zastánce v samotném kapitánovi de Tréville. Měl nové šaty, byt, za který - až vrátí

Constance jejímu manželovi - nebude muset platit, a milenku, která jakožto vdaná žena vůči němu nebude vznášet nerozumné požadavky. Když se to vezme kolem a kolem, vedl si skutečně dobře.

Zbývalo už jen, aby se stal mušketýrem, pomstil se tomu bídákovi hraběti Rochefortovi a vypátral totožnost záhadné ženy, se kterou se setkal u Carnes-Déchaux. Ale prozatím měl Constance.

Pro d'Artagnana byla ztělesněním ženství. Měla něžné modré oči a dlouhé černé vlasy, lehce ohnutý

nosík, hezky tvarovanou postavu s plnými nadry a dlouhýma, štíhlýma nohama. Ve svých pětadvaceti letech byla maličko starší než on, ale to ji v jeho očích jen činilo žádoucnější. Jistě, byla mimořádně upovídaná, ale i to byla přednost: alespoň se nebude muset o konverzaci starat on. Zároveň byla zapletena do jakési záležitosti pochybné legality, což znamenalo, že bude potřebovat ochránce - a kdo by se pro to hodil lépe než on?

Když dorazil na konec ulice Cassette, zahlédl postavu, která rychle vyběhla z ulice Servadoni. Vítr strhl kapuci pláště, do kterého se halila, a ona si ji spěšně upravila, ale d'Artagnan si stačil všimnout, že tou osobou kradoucí se nOční Paříží není nikdo jiný než Constance Bonacieuxová. Jelikož jí řekl, že se vrátí hned, jak si odbude pochůzku, na niž ho poslala, udivilo ho, že tady pobíhá ulicemi a zjevně něco hledá. V bezpečné vzdálenosti ji sledoval několika ulicemi a uličkami, až dorazila ke dveřím domu na ulici de La Harpe. Třikrát zat'ukala na dveře, rozhlédla se, chvíli počkala a zaklepala znovu. Dveře se pootevřely a Constance si vyměnila několik slov s někým uvnitř. D'Artagnan to vše udiveně pozoroval. O chvíli později paní Bonacieuxová poodstoupila a z domu vyšel vysoký muž v dlouhém plášti s kloboukem staženým do čela. Nabídl jí rámě a vyrazili spolu do noci.

"Tak takhle je to!" pomyslel si d'Artagnan. "Poslala mě s nějakou hloupou posílkou, aby mne odklidila z cesty a mohla jít za dalším milencem!"

Přemožen hněvem se rozběhl za nimi. Dohonil je v boční uličce vedoucí z ulice Vaugirard. Proběhl kolem, otočil se, tasil rapír a postavil se jim do cesty.

"Ha!" vykřikl. "Takhle tedy se mnou zacházíš?"

Constance zalapala po dechu a o krok ucouvla.

"Pane, já vás neznám," řekl cizinec. "Zdá se, že jste si mne spletl s někým jiným. Nechtě mne jít svou cestou; nemám s vámi žádný spor."

„D'Artagnane, copak jste se úplně zbláznil?" zasténala Constance.

"Vy toho muže znáte?" zeptal se jí cizinec.

"Jistěže mne zná, a velice dobře, pane," odsekl d'Artagnan. "A já se vás ptám, jak to přijde, že ji znáte vy."

„D'Artagnane, nedělejte ze sebe hlupáka," řekla Constance. "Tohle se vás netýká."

"Že se mě to netýká?"

"Dáma má pravdu," odpověděl cizinec, "není to vaše věc. Pletete se do něčeho, o čem nic nevíte, a udělal byste lépe, kdybyste zastrčil meč a šel si po svých."

"Mám zastrčit meč? Ne, pane, raději vy taste svůj a braňte se!"

"Dobře, když na tom trváte," řekl cizinec, odhodil plášť a tasil vlastní rapír.

"Proboha, mylord!" vykřikla paní Bonacieuxová.

D'Artagnan se zamračil. "Mylorde?"

"Ano, vy hlupáku," odsekla Constance. "Je to mylord vévoda z Buckinghamu! A nyní nás můžete všechny zničit!"

Náhle bylo všechno úplně jasné. Prvnímu ministrovi Anglie by představa, že by mohl milovat prostou pařížskou komornou, připadala směšná. Kdyby se mu nějaké

komorné zachtělo, v Londýně o ně nebyla nouze. Ale jestliže zatoužil po komornině paní...

"Tisíckrát prosím za odpuštění, mylord," řekl d'Artagnan a sklonil špičku meče. "Bojím se, že jsem se dopustil strašného omylu. Ale miluji ji, víte, a strhla mne žárlivost... odpusťte mi a řekněte, jak bych se mohl dát pro Vaši Milost zabít."

"Jste statečný mladík," řekl Buckingham. "Nabídl jste mi své služby, přijímám je. Jděte dvacet kroků za námi až k Louvrů a bude-li nás někdo stopovat, buďte tak hodný a zabijte ho."

Buckingham schoval meč a znovu nabídl Constance rámě, pak se spěšně vydali k Louvrů. D'Artagnan paží přikryl obnažený meč, nechal jít paní Bonacieuxovou a vévodu dvacet kroků napřed a vydal se za nimi, přičemž pozoroval, jestli je nesleduje ještě někdo jiný. Nikoho nezahlédl - ale jen proto, že nebyl příliš dobrý pozorovatel.

Finn a Lucas sledovali kočár do domu na ulici Saint-Honoré. Nebylo to tak docela snadné, protože i když kočár nemohl po přeplněných ulicích Paříže jet příliš rychle, rozhodně se o to snažil. Dvakrát jej skoro ztratili. Když pak konečně zastavil před elegantním domem na Saint-Honoré, Finn s Lucasem ho pozorovali z boční uličky a natahovali uši, aby něco zaslechli.

"Jenom doufám, že jsme se sem neštváli zbytečně," řekl Lucas, když trochu popadl dech. "Cítil bych se jako pěkný hlupák, kdybych zjistil, že si to se mnou jen tak pohrála paměť."

"Nemyslím, že za to může tvoje paměť," opáčil Finn. "Podívej se, co ten stařík nese."

Než pár vystoupil z kočáru, starý muž se nervózně rozhlédl. Už se stmívalo, ale pořád ještě bylo dost světla, aby byla vidět tenká kovová trubička, kterou držel v ruce.

"Laser," řekl Lucas. "A ani se ho nesnaží skrývat. Drží ho jen tak, každému na očích."

"A proč by ne?" řekl Finn. "Kdo pozná, co to je?"

"O to právě jde," odpověděl Lucas. "Každý, kdo pozná, co to je, by byl ve špatný čas na špatném místě. Podle toho, jak jím mává, bych řekl, že chce, aby to někdo viděl. Proč by předváděl zbraň tak okázale, když ne aby ukázal,

že je ozbrojený? Myslíš, že mohl poznat, že ho sledujeme?"

"Možné to je," usoudil Finn. "Ale proč mává laserem, aby odstránil lupiče ze sedmnáctého století?"

Začínám mít neblahé předtuchy, kamaráde."

"Myslíš, že Mungo už prozradil naše inkognito?"

"Rád přijmu každé jiné vysvětlení."

Dívali se, jak sluhové odnášejí do domu truhly. "Dobře," řekl Lucas, "zkusme se nad tím pořádně zamyslet. Varovný signál v mé hlavě spustila ta žena, ale laser má muž. To znamená, že ani jeden z nich není, čím se zdá být. Mohli by to být Správci času, ale osobně jsem ještě žádného nepotkal, alespoň o tom nevím. Ten obličej jsem viděl na některé misi, za to ručím."

"Nějaký zběh?" nadhodil Finn. "Darrow přece říkal, že by teroristé mohli kontaktovat někoho z podzemí."

"Jediný člověk z podzemí, kterého známe, je Hunter," řekl Lucas.

"Toho známe," opáčil Finn. "Mohli jsme narazit i na někoho jiného a přitom o něm nevědět, že je z podzemí. Nebo jsme s tou ženou mohli mít co do činění ještě předtím, než odešla do podzemí. Nebo se přidala ke Správcům času. No tak, přemýšlej, kde jsi ji viděl?"

"Prostě ji nedokážu nikam zařadit," odpověděl Lucas rezignovaně. "Dohání mě to k šílenství, ale určitě s ní něco není v pořádku a já nedokážu přijít na to co."

"Dobře, nech to zatím plavat. Třeba se ti to vybaví časem. Vraťme se k Mungovi. Pokud neodhalil naše inkognito, proč ten stařík mává tak okázale tím laserem?"

"Možná nemává na nás," řekl Lucas. "Myslím, že vůbec netuší, že ho pozorujeme. Ale myslí si, že jej sleduje někdo z budoucnosti. Předpokládáme, že Mungo naše inkognito neprozradil. Jaké jiné řešení existuje?"

"Že prozradil svoje inkognito," odpověděl Finn. "Nebo

se prozradil některý z jeho lidí a Správci času už vědí, že po nich někdo jde."

"Budeme si s ním muset vážně promluvit," řekl Lucas.

"Za předpokladu, že je ještě naživu," opáčil Finn. "Zatracení špioni. Věděl jsem, že to zvorají. Jejich agenti se to tady jen hemží a jediný, kterého známe, je Mungo. A nejen že nevíme, jak se s ním

kontaktovat, s těmi jeho zatracenými převleky ani nevíme, jak vypadá. Takže nám nezbyvá než se vrátit do Lucemburského paláce a čekat, až se s námi on nebo někdo z jeho lidí spojí."

"Vypadá to, že nemáme na výběr," přisvědčil Lucas.

"Možná že máme," odpověděl Finn. "Vždycky můžeme stisknout tlačítko poplachu a dívat se, co se bude dít."

Oba muži si vyměnili pohledy. K stisknutí poplachového tlačítka se uchylovali, až když všechno ostatní selhalo. Znamenalo to aktivovat implantáty, jež vyšlou signál, který může zachytit každý člen Pozorovací skupiny v oblasti. Pro arbitráky patřilo k standardním operačním procedurám poslat do doby, na kterou se měl aplikovat válečný scénář, skupinu pozorovatelů. Tito pozorovatelé zůstávali skrytí a jen zřídka se zapojovali do akce samé. Byli vybaveni chronopláty, které je dokázaly v případě potřeby rychle přepravovat v čase, a obecně působili jako dohlížitelé nad pátracími a záchrannými týmy a jako oči Arbitrážního sboru v poli. Jenomže tohle nebyl typický scénář. Oficiálně se nejednalo o úpravu, alespoň ještě ne. Pořád to byla mise TIS.

"Myslíš si, že když to tlačítko stiskneme a nikdo se neozve, budeme v parádním průseru," řekl Finn.

"Vlastně mě to vůbec nenapadlo, ale když už o tom mluvíš, myslím, že by to vážně mohl být problém. Ne, uvažoval jsem o tom, že technicky vzato na téhle misi pořád ještě nemáme žádnou pozici.

Kdybychom stiskli tlačítko, nejspíš bychom dostali jen nějakou standardní

odpověď - nebo vůbec žádnou. Jestli chceme vyvolat poplach, měli bychom mít připravené velice přesvědčivé odpovědi na případné dotazy, a to nemáme. Nehledě na to, že by nás podle signálu okamžitě vystopovali Správci času."

Oba muži ještě měli v paměti svou poslední misi, při níž stejná situace - ukradený chronoplát v ruce nepřítele - vedla k tomu, že nepřítel dokázal přes jejich implantáty odhalit každý jejich pohyb.

Lokalizační obvody v implantátech byly nutné pro sledování vojáků Temporálního sboru v bitevních scénářích. Od jejich poslední mise však došlo ke změně. Implantáty vojáků v upravitelských skupinách byly pozměněny, takže se přes chronoplát nedaly odhalit. Členové jednotlivých zásahových jednotek teď byli ponecháni sami sobě - pokud se nestala jedna ze dvou věcí: Když byl některý z nich zabit a jeho implantát nebyl zničen spolu s ním, automaticky se aktivoval a odeslal ukončovací signál, který pátrací a záchranný tým dokázal lokalizovat. Voják také mohl 'stisknout poplachové tlačítko', aktivovat svůj implantát, aby vyslal signál pozorovateli. Ten ovšem - jak poukázal Lucas - dokázal zachytit každý chronoplát.

"Vypadá to, že jsme se ocitli mezi skaliskem a útesem," prohlásil Finn. "Zase jsme v bryndě jako posledně. Ti lidi mají lasery, chronopláty a bůh ví co ještě, zatímco nás vybavili akorát meči, dýkami a párem koní. Všechno ostatní bychom si museli vyžádat od Munga, jenomže nevíme, kde je nebo jestli vůbec ještě žije. Pokud ano a my se pokusíme pracovat na vlastní pěst, prozradí naše inkognito. Jestli už je pod kytíčkami a my zahalekáme o pomoc, prozradíme svoje inkognito sami. Takže je jasné, že nám zbývá jenom jedna možnost."

"Jaká?"

"Na všechno se vykašlat a vypadnout odsud. Slyšel jsem, že ve Středozeří je v této roční době nádherně."

Ted', když máme ty nové implantáty, nás nedokážou najít, dokud se sami neozveme, takže nám nic nebrání zmizet a užívat si předčasný důchod."

Lucas se zasmál. "Lákavá představa," řekl. "Má to jen jedinou chybu. Ani jeden z nás by to tu nevydržel; do měsíce bychom se z toho zbláznili. Navíc, co když se teroristům to rozštěpení podaří a nastolí budoucnost, ve které jsme se nenarodili?"

"To se nemůže stát," namítl Finn. "Už jsme se narodili. Naše minulost je absolutní. Mensinger dokázal-"

"Pokud jde o rozštěpení časového proudu, nedokázal Mensinger vůbec nic," skočil mu do řeči Lucas.

"Všechno jsou to jen teorie. Ke skutečnému rozštěpení ještě nikdy nedošlo. Jestli nemáš hodně pádný důkaz svědčící o opaku, měli bychom se raději postarat, abychom nezažili to první."

"Nu což, stejně jsem na důchod ještě moc mladý," zabručel Finn. "Byl to jen takový nápad."

"Myslím, že bychom se měli vrátit do hotelu a čekat, až se s námi Mungo spojí," navrhl Lucas. "Nic jiného teď stejně dělat nemůžeme, snad jen zjistit, kdo žije tam v tom domě naproti. Kdo ví, třeba bychom se něco mohli dozvědět."

Dozvěděli se, že dům na ulici Saint-Honoré obývá doktor Jacques Benoit se svými dvěma sluhy, Marií a ,starým Pierrem,' postarším manželským párem. O ,mademoi-selle' nikdo nic nevěděl. Vlastně jejich dotazy vyvolaly v okolí více než jedno pozvednuté obočí. Zdálo se, že ten doktor Jacques je výlupek všech ctností, soucitná duše a gigant mezi lékaři. Nikdo o něm neřekl krivého slova, ale přece jen se při svém vyptávání jednu nebo dvě zajímavé věci dozvěděli.

Pokud doktor Jacques neměl nějaký tajný zdroj příjmů, o kterém nikdo nevěděl, bylo záhadou, z čeho jako lékař žije. Pokud bylo známo, mezi jeho klienty nepatřil nikdo z horních vrstev; léčil výhradně obyčejné pracující Pařížany. Za své služby si počítal honorář přinejlepším nepravděpodobně. Od jednoho muže přijal, kolik si myslel, že si může dovolit. Od jiné rodiny, která na tom byla hodně špatně, nevzal vůbec nic. Majiteli místního podniku, jehož matku léčil, dovolil, aby mu zaplatil ,svým zbožím', a honorář od jiného muže činil tři kuřata. V okolí se předpokládalo, že doktor Jacques zdědil velké jmění a je teď bohatý a naprosto nezávislý.

Čas od času opouštěl doktor Jacques Paříž a odjížděl neznámo kam. Někdy prostě zanechal zprávu, že na několik dní ,jede na venkov'. Jindy nevzkázal vůbec nic. Po tu dobu ho Marie a starý Pierre zastupovali, jak uměli.

Za svými pacienty docházel do domu. Nakolik se Finnovi a Lucasovi podařilo zjistit, v domě na ulici Saint-Honoré nebydlel nikdo kromě dobrého doktora a jeho dvou sluhů. Jen zřídka za ním někdo přišel na návštěvu a obvykle se nezdržel příliš dlouho. Nikdo si nepamatoval, že by některého z návštěvníků viděl dvakrát.

Na ulici Saint-Honoré bydlel doktor už alespoň deset let, pravděpodobně ještě déle.

"Takže terorista to není," prohlásil Lucas, když se vraceli k paláci. "To znamená, že náš přítel patří k podzemí."

"Buď to tak, nebo je to blázen, který skutečného doktora zabil a teď se za něj vydává."

"To si nemyslím," odpověděl Lucas. "Tehle doktor Jacques zjevně disponuje znalostmi z oboru medicíny."

"Ty mohl snadno získat pomoci implantátu," opáčil Finn. "Teroristé nejsou úplně bez-"

"Ano, jistě," skočil mu Lucas do řeči. "Můžeš se naučit teorii, ale praxe, to je něco docela jiného. Slyšel jsi, že by

někdy někoho nevyhléčil? Už jen kvůli tomu tu ční jako bolavý palec. Lékaři v této době by měl občas nějaký ten pacient umřít, když ne z jiného důvodu, tak proto, že tehdy ještě mnoho nemocí léčit nedovedli. Jestli je terorista, tak je to pěkný lajdák. Ne, Finne, patří k podzemí. Prostě jen nečekal, že by ho tady někdo mohl hledat."

"Až doted'."

"Ano, až doted'. Myslím, že jsme našli svou podzemní spojku se Správcí času. Nic bych za to nedal, že se ten chronoplát nachází v domě na ulici Saint-Honoré."

"Jestli ano, udělali jsme chybu, že jsme se tam nepodívali," řekl Finn.

"A co když tam není?" opáčil Lucas. "Tak či tak, nemáme prostředky na to, abychom si s tou situací poradili sami. Mungo se chce o všechno postarat sám, tak ho nechme. Nebo začneme jednat, až když ho zlikvidují. Plést se pod nohy TIS, to nevede k ničemu jinému než ke spoustě potíží."

"Jenže pokud to zvrtají, budeme v tom stejně až po krk."

"No ano, ale proto tady jsme, ne?"

"Už si nejsem jistý."

Před nimi se náhle ozval zvuk běžících nohou a křik.

Pak se nočním vzduchem rozeznělo nezaměnitelné zvo-

nění oceli o ocel. Když zabočili do Dauphinovy ulice, naskytl se Finnovi a Lucasovi následující obrázek. Mladá žena se zády opírala o zeď, zat'atou pěst přitisknutou k ústům, aby ztlumila mimovolný křik. Dva muži se jen stěží bránili sedmi kardinálovým gardistům.

"Není to-"

"Je to d'Artagnan," přisvědčil Lucas. "A vypadá to, že má potíže."

"Sedm proti dvěma," řekl Finn. "Co kdybychom to změnili na sedm ku čtyřem?"

Tasili meče a vrhli se vpřed, zatímco muž bojující spolu s d'Artagnanem využil jejich zásahu k tomu, že popadl ženu a rozběhl se s ní do boční uličky na druhém konci Dauphinovy ulice.

"Kdo je tvůj věrný přítel?" křikl Finn, zatímco se ze všech sil snažil ubránit dvěma kardinálovým mužům, kteří na něj doráželi. Lucas zaměstnal další dva.

"Dumasi!" zvolal d'Artagnan. "A je s vámi i váš irský přítel! Myslel jsem, že už je po vás!"

"To se pořád ještě může stát," odpověděl Lucas, zatímco šermoval se dvěma protivníky současně.

"Vidím, že jste se konečně začal řídit radou svého otce."

"Nejsem si jist, že tohle je... přesně to, co měl... na mysli," řekl d'Artagnan a vyrazil svému nepříteli zbraň z ruky. Stále na něj však dotírali další dva gardisté, takže nedokázal zasadit smrtící ránu a muž meč zase zvedl a připojil se k nim. Když se ale chtěl k mladému Gaskoňci přiblížit zezadu, vyletěl z uličky paprsek koncentrovaného světla a zasáhl ho uprostřed kroku. Žádný z bojujících mužů si toho nevšiml. Finn, který uměl dobře využít svou sílu, odrazil jednoho ze svých soupeřů a t'al druhého do tváře. Muž pustil rapír, zaječel a oběma rukama si zakryl obličej. Mezi prsty mu vytryskla krev. Finn ho bodl rapírem do prsou.

Lucas se zády opíral o zeď a zuřivě se bránil dvěma protivníkům. Gardisté, povzbuzení vědomím, že jsou v přesile dva na jednoho, odstoupili, aby na něj zaútočili ze dvou stran. To Lucasovi poskytlo čas obrátit v ruce dýku a vrhnout ji po jednom z nepřátel. Dýka se mu zabodla do prsou až po jílec, zatímco Lucas odrazil výpad jeho druha, otočil se a kopl ho do čela. Gardista padl v bezvědomí na zem.

D'Artagnan mezitím zabil jednoho ze svých protivníků bleskovým bodnutím; útok druhého přitom zadržel dýkou.

Z úkrytu uličky pozoroval Bruno Freytag bedlivě boj. Cizinci, kteří Gaskoňci přiběhli na pomoc, ho překvapili a neuniklo mu, že jeden z nich srazil svého protivníka kopem hodným experta na okinawské karate. Měl příkaz postarat se, aby Buckingham v pořádku odjel a d'Artagnanovi se nic nestalo. Prst se mu napjal na spoušti laseru, ale vzápětí se uvolnil, když viděl, jak d'Artagnan ochromil zbývajícího protivníka kopnutím do slabin a vrazil mu meč do břicha. Finn snadno odzbrojil posledního gardistu a ten se okamžitě dal na útěk, nechávaje svůj meč ležet na ulici. Finn ho nepronásledoval. Když Freytag viděl, že je d'Artagnan v bezpečí, rozběhl se temnou uličkou k domu Camille de Bois-Tracy. Bylo třeba, aby diskrétně dohlédl na Buckingham, než bude první ministr Anglie bezpečně za kanálem.

"Mám skutečně štěstí, že jste se tady objevili, pánové," prohlásil d'Artagnan, zatímco otíral krev ze svého rapíru o jednu z ležících mrtvol. "A to jsem si myslel, že jste mne tehdy v hostinci opustili. Ted' vidím, že jsem se mýlil." Ukázal na zranění na Delaneyho tváři. "K tomu jste přišel v Meungu?"

"Získal jsem ji při vaší obraně," odpověděl Finn suše.

"Pak jsem nade vši pochybnost vaším dlužníkem, monsieur Finn."

"Ted' už Francois," opáčil Finn. "Francois d'Laine. Jelikož jsme v Paříži a já-"

"Už nic neříkejte," skočil mu do řeči d'Artagnan. "Můžete si zvolit nom de guerre, jaké chcete, a já jsem vám povinován takovou vděčností, pane, že vám to možná nikdy nebudu moci zcela oplatit. Nebýt vás, tento muž by mne dozajista probodl." Ukázal mečem na jednu mrtvolu.

"Toho jsem já nezabil," namítl Finn.

"Ach, pak tedy monsieur Dumas-"

"Já jsem ho také nezabil," odpověděl Lucas zamračeně.

„Jeden z vás ho zabít musel," řekl d'Artagnan. Otočil mrtvolu nohou. "Vidíte? Rána šla rovnou do srdce!" Finn a Lucas se na sebe podívali. Věděli, že gardistu nezabil ani jeden z nich. A co víc, byli si jisti, že to neudělal ani d'Artagnan. Gaskoněc totiž neměl laser.

Starý Pierre se chopil truhly a táhl ji pryč mnohem energičtěji, než by se při pohledu na něj zdálo možné. André se podívala na Jacka s viditelnými obavami.

"Nemusíte mít strach," řekl Bennett. "Dovnitř se nepodívá. Ani nebude pátrat, proč je ta truhla nasáklá voňavkou. Pierre je se mnou už dlouho a já mu naprosto věřím."

"Co s ní udělá?" zeptala se André.

"Kremace."

"Kremace?"

"Spálí ji."

"Ale jak? Její obsah je přece... příliš mokrý, než aby hořel."

"Mám oheň, který je pro to víc než dostačující," odpověděl Bennett. "Není to sice řádný pohřeb a vlastně ani řádná kremace, ale... Kdybyste chtěla pronést... pár slov za Huntera, nebo..." nechal slova odeznít do ztracena.

"Myslíte modlitbu?" zeptala se André. Zavrtěla hlavou. "Nemyslím, že Hunter byl zbožný muž. A už vůbec si nemyslím, že by mu modlitba ode mne mohla pomoci. Na to jsem za sebou nechala už příliš mnoho mrtvých bez posledního pomazání a modlitby."

Jack se na ni pátravě zadíval. "Ano, tomu věřím," řekl. "A mimochodem, jsem na tom stejně."

"Co bude teď?"

"Vlastně nevím," řekl Jack. "Budou mne hledat. Pravděpodobně hledají i vás. Hlídali mě. Budou se nás snažit

zabít. Tady nemůžeme zůstat dlouho, bude to první místo, kam se podívají. Ne že bych tu byl úplně bezbranný, ale stejně - čím dříve odsud zmizíme, tím lépe."

"Proč jsme sem vůbec chodili, když nás tady budou hledat?"

"Protože tady mám věci, o které se musím postarat," odpověděl Bennett. "Věci, které nepatří do tohoto času. Musím dohlédnout na to, aby byly zničeny. To bude nějaký čas trvat. Předtím vás ale musím odvést na nějaké bezpečné místo. Mám tady východ, o kterém Správci času nevědí. Udržoval jsem ho v tajnosti právě pro takovou příležitost. Je pod ulicí. Půjdete s Marií; Pierre a já přijdeme za vámi hned, jak dokončíme, co je tu třeba udělat."

"A co stroj na cestování časem?" zeptala se André.

"Bojím se, že ten mi vzali." Náhle se jeho oči rozzářily. "Hunterův chronoplát! Můj bože, úplně jsem na něj zapomněl! Kde..." Pak uviděl výraz v jejím obličejí a zmlkl.

"Když jsem ho našla mrtvého, byl pryč," řekla André. "Ale vašim přátelům stejně k ničemu nebude. Jen Hunter věděl, jak jej aktivovat. Jestli se ho pokusí-"

"Ano, je mi jasné, že je pojištěný autodestrukčním zařízením pro případ, že by se dostal do nepovolaných rukou. Můj pracuje stejně. Bohužel jsem Taylorovi ukázal správnou kombinaci... bože, jaký jsem to byl hlupák. Taylor si domyslí, že Hunter si chronoplát zabezpečil, a nebude si s ním hrát. Má teď o důvod víc, aby se vás snažil dostat živou."

"Ale já s tím strojem zacházet neumím," namítla André.

"To Taylor neví. Myslí si, že jste agent z budoucnosti a že vás poslali, abyste ho zneškodnila."

"Pořád tomu nerozumím," postěžovala si André. "Proč bych ho měla zneškodnit? Co se tady vlastně děje?"

"Vysvětlit vám to by trvalo příliš dlouho. Musím se teď postarat o vaši bezpečnost. Ach, Marie, tohle je André. Musíme-"

"Ano. Já vím, doktore," přerušila ho Marie. "Pierre už mi řekl, že musíme uprchnout. Co se stalo? Kdo

by vás chtěl-"

"Na to teď není čas, Marie. Vezmi s sebou André a odejděte tajnou chodbou. Hned. Unesete společně její truhlu?"

"Poradíme si s ní," odpověděla Marie, které se ve tváři zračily obavy. "Kam máme jít?"

"Vezmi ji ke své sestře. Dej si pozor, aby vás nikdo nesledoval. Ať Marcel vzkáže Moreauovi a požádá ho, aby přišel sem. Když mu řekne, že máme potíže, určitě přijde. A ať si také dává pozor, aby ho nikdo nesledoval."

Marie se tvářila zděšeně.

"To je v pořádku, Marie," řekl Jack a pohladil malou obtloustlou ženu po ruce. "Všechno bude zase dobré. Ale teď už, prosím, jděte."

Dvě ženy zvedly truhlu obsahující Andréiny věci a odešly do Bennettovy knihovny. André žasla nad tím, kolik tam bylo knih. I Hunter měl ve své chatě v lese knihy, ale Bennett jich měl stovky, naskládané do polic, jež pokrývaly všechny stěny. Marie postavila truhlu na zem, pak přistoupila k jedné z polic a vytáhla několik svazků. Strčila ruku do vzniklého otvoru a něco tam udělala; za okamžik André uslyšela cvaknutí, celá police se odsunula a za ní se objevily dveře, které Marie odemkla klíčem.

"Pojďte, mademoiselle," řekla stará žena, "musíme spěchat."

"Počkej," řekla André. "Není třeba, abychom s sebou tahaly tu truhlu. Všechno, co v ní je, nepotřebuji."

"Dám vám pytel," nabídla se Marie. "Budete potřebovat alespoň šaty na převlečení. Počkejte, zajdu pro něj."

Když Marie odešla krokem holuba snažícího se uniknout dešti, André se sklonila nad truhlou a otevřela ji. Vyňala z ní svůj rapír a dýku, položila je na Bennettův stůl a pak se začala svlékat. Když se Marie vrátila i s objemným pytlem, zjistila, že na ni v knihovně čeká mladý kavalír. Vytřeštila na muže v černém oči a zděšeně zalapala po dechu.

"To jsem jenom já, Marie," uklidnila ji André.

"Mademoiselle André? Ale jak-"

"Budou hledat ženu," vysvětlila jí André. "Mladý muž doprovázený starou ženou jim nebude nápadný.

Pomoz mi, vezmeme s sebou jen tady ty věci. Zbytek nebudu potřebovat."

O chvíli později už sestupovaly po kamenných schodech dolů do chodby.

"Takže Buckingham odjel," řekl Taylor. "Dobře. Teď můžeme začít s naším plánem. Měli jste s kardinálovými gardisty potíže?"

"Vůbec žádné," odpověděl Freytag a napil se vína ze sklenice. "Vlastně jsem skoro nemusel zasáhnout.

Když se na nás vrhli, přiběhli d'Artagnanovi na pomoc dva muži."

"Aha, to byli určitě naši přátelé mušketýři," řekl Taylor.

"Nemyslím," odpověděl Freytag. "Tedy pokud jeden z nich neovládá karate."

"Karate?"

Freytag přikývl a zhluboka se napil. Hřbetem své mohutné ruky si otřel ústa. "Jeden z nich srazil gardistu kopem v otočce jako z učebnice karate," řekl. "Uzemnil ho zásahem paty přímo do spánku. Moc pěkně. Sám bych to lépe nedokázal. I jejich šermířský styl byl velice zajímavý.

Dokonalý jako podle příručky. Pokud se hodně nepletu, jsou zvyklí bojovat s jinými meči než rapíry. Předvedli některé podnětné variace. Vsadil bych se, že ten větší z nich by byl vážně dobrý s katanou."

"S čím?"

"S velkým japonským mečem. Používali ho samurajové."

Samurajové! Víš to určitě?"

"Zbraně jsou moje specializace, Adriane. To přece víš."

"Uvědomuješ si, co to znamená? Poslali na nás zásahovou jednotku!"

"Říkal jsi, že rád překonáváš obtíže."

"Toniovi a Jimmymu o tom nic neříkej, rozumíš? Jimmy mi už tak připadá dost nejistý. Myslím, že bys na něj měl raději dohlédnout."

"Co na tom záleží?" zeptal se Freytag. "Nepotřebujeme ani jeho, ani Tonia. Oba byli postradatelní od

samého začátku, stejně jako Silvera."

"To se nikdy nesmí dozvědět," řekl Taylor. "Pro náš plán je životně důležité, aby věřili..." Zdálo se, jako by se jeho pohled na okamžik rozostřil. V příštím okamžiku měl oči už zase živé a na tváři mylady de Winter se objevil smyslný úsměv. "Máš naprostou pravdu, Bruno. Co na tom vlastně záleží? Čím více lidí sem pošlou, tím je riziko časové kontaminace větší. Hrají nám rovnou do karet. Poznal bys ty muže, kdybys je znovu potkal?"

"Bylo šero. Bojím se, že jsem si je nemohl příliš dobře prohlédnout. Těžko říct, jestli bych je poznal."

"To je jedno. Chci, abys mému dobrému příteli kardinálovi donesl dopis. Koneckonců, o Buckinghamu se zajímal a je čas popostrčit ho do další fáze operace."

8

Kočár zastavil před hostincem na předměstí Paříže. Doprovázela ho menší skupinka ozbrojených strážníků na koních. Rochefort sesedl a vešel dovnitř, následován několika gardisty. Dva z nich zůstali stát venku u dveří. Další dva popadli zmateného, vyděšeného hostinského a odtáhli ho do kuchyně, kde zůstali spolu s ním a jeho pomocníkem. Rochefort se rozhlédl po výčepu a zjistil, že tam zůstal úplně sám. Nad sebou uslyšel zvuk otevíraných dveří a tichých kroků. Bleskově tasil rapír z pochvy. U zábradlí přímo nad ním stála mylady de Winter a dívala se dolů.

"Kromě mého člověka už tady nikdo jiný není," řekla.

"Mylady," zvolal Rochefort. Přesl místnost a přistoupil ke dveřím, otevřel je a kývl na někoho v kočáru. Dveřka se otevřela a ven vystoupil muž v dlouhém tmavém plášti a vysokých jezdeckých botách. Na hlavě měl velký klobouk stažený do obličeje. Rychle prošel předními dveřmi hostince. Rochefort ustoupil stranou, aby muž mohl projít, a přitom se lehce uklonil.

Jakmile byl muž uvnitř, sundal si silně obnošené rukavice a klobouk, takže se ukázalo, že se jedná o šedovlasého, distingovaného gentlemana asi třicet šest nebo třicet sedm let starého, s výrazným nosem a ostře zastřiženou kozí brádkou doplněnou dlouhým, navoskovaným kní-

rem. Rozhlédl se a uviděl, jak k němu mylady de Winter jde dolů po schodech.

"Ta vaše záliba v tajemných, neobvyklých situacích už začíná být únavná, mylady," řekl a hodil rukavice i klobouk na stůl. "Říkala jste však, že je to důležité."

"Donesla se mi jistá informace, o níž věřím, že by mohla být Vaší Eminenci ku prospěchu," odpověděl Taylor, usmívaje se na kardinála.

"Proč jste mi tu informaci nepředala prostřednictvím Rocheforta?" otázal se Richelieu a přisunul mylady židli, aby se mohla posadit.

"Protože nerada jedním přes prostředníky," řekl Taylor a znovu se usmál, když uviděl, jak Rochefort ztuhl. "Musím být opatrná. Jsem si jista, že to Vaše Eminence ocení."

"Jestli tu informaci ocením, vám povím, až mi ji řeknete," opáčil Richelieu. "Naše poslední schůzka přinesla nepříliš uspokojivé výsledky."

"Těžko mne můžete obviňovat z toho, že Buckingham unikl," řekl Taylor. "Dodala jsem vám všechny potřebné informace. Nebylo mou chybou, že vaši muži nestačili na svůj úkol."

"Neřekla jste mi, že ho budou střežit mušketýři," namítl Richelieu.

"Nemohu vědět všechno, monsignore. Váš vlastní informátor to ostatně zjevně také přehlédl."

"Můj informátor?"

"Copak jste nezařídil, aby vám pan Bonacieux dodával zprávy o aktivitách své ženy, monsignore?"

Richelieu pozvedl obočí. "Na někoho, kdo prohlašuje, že nemůže vědět všechno, jste informována pozoruhodně dobře, mylady. Pripadá mi, že by z vás mohl být velice užitečný spojenec. Nebo nebezpečný protivník."

"Budu to považovat za kompliment, Vaše Eminence," řekl Taylor.

"Nemínil jsem to tak, mylady. Jakou novou informaci jste mi přinesla? Ukáže-li se užitečná, nebudu

nevděčný."

"Týká se mylorda vévody z Buckinghamu, Vaše Eminence."

"Ten je teď v Londýně a tedy mimo můj dosah," odpověděl Richelieu. "Setkal se s královnou a odejel. Svou příležitost jsem promeškal. Proč by mne měl ještě zajímat?"

"Pořád je nepřítel Francie, Vaše Eminence, a myslela jsem, že jakákoliv informace o nepříteli vám bude vítána."

"Nechtě na mně, abych to posoudil."

"To ráda udělám. Buckingham se opravdu vrátil do Anglie. Ale nevrátil se tam s prázdnými rukama."

"Jak to myslíte?"

"Mám dobrý důvod věřit, že mu s sebou královna dala něco na památku. Zástavu, důkaz své lásky."

"To pro mne není novinka," řekl Richelieu, "ačkoliv mne dost překvapuje, že to víte vy. Královna dala Buckin-ghamovi dvanáct diamantových závěsků, které jí kdysi daroval Ludvík. Možná indiskrétní, ale stěží kompromitující. Snadno může tvrdit, že je ztratila nebo že jí je někdo ukradl - zkrátka, může si pro jejich zmizení vymyslet jakoukoliv výmluvu a bude působit věrohodně."

"To je pravda," přisvědčil Taylor. "Ale nechť Vaše Eminence na chvíli předpokládá, že by král na počest královny uspořádal ples. A dále předpokládejme, že by ji požádal, aby si na něj vzala právě ty závěsky, které darovala Buckinghamovi."

"Nemohla by si je vzít," řekl Richelieu. "Bezpochyby by přišla s nějakou výmluvou, věřte mi. Nic by se jí nedalo prokázat."

"Ach, ale do třetice předpokládejme, Vaše Eminence, že by královna prohlásila, že jí závěsky byly ukradeny a přitom byste vy měl dva z nich ve svém vlastnictví. Nebylo

by zajímavé pozorovat královninu reakci, až byste vysvětloval, jak jste k nim přišel?"

"Chápu," přikývl Richelieu. "Ano, to by vskutku mohlo být zajímavé. Co ode mne potřebujete?"

"Nějaké peníze by se hodily," odpověděl Taylor, "také zmocnění psané rukou Vaší Eminence, které by mi umožnilo jednat volně a beze strachu, že se zkompromituji."

Richelieu se zamračil. "Něco takového rozhodně nemohu svěřit papíru," řekl.

"To nebude nezbytné," odpověděl Taylor. "Nechci od vás detailní schválení mých činů, pouze carte blanche. Jsem si jista, že byste to dokázal zařídit."

"Nechcete zrovna málo," řekl Richelieu.

"Sázky jsou vysoké, Vaše Eminence," pokrčila mylady rameny. "Musím se chránit."

"Nu dobrá," přikývl Richelieu po chvíli uvažování. "Napiši vám carte blanche. Jakmile budete mít ty závěsky, dejte mi vědět."

"Ale samozřejmě, Vaše Eminence."

Kardinál dopsal, pak vstal, nasadil si klobouk a začal si natahovat rukavice.

"Nevím sice proč," řekl, "ale z jednání s vámi mám velice nepříjemný pocit, mylady. Nikdy si nejsem docela jist, komu vlastně sloužíte."

"Jedině Vaší Eminenci."

"Kdybych tomu věřil, byl bych vážně hlupák. Zdá se, že se naše zájmy zatím shodují, mylady. Pro tuto chvíli. Dávejte si pozor, aby se nikdy nestřetly. Já jsem Francie, mylady, a v této historické době si Francie nemůže dovolit odpouštět. Dobře si to zapamatujte."

"Kdo jsem já, abych se stavěla proti historii, Vaše Eminence?"

Richelieu na mylady dlouze pohlédl. "Ano. Přesně tak. Přeji vám dobrý den, mylady."

"Dobrý den, Vaše Eminence."

Když se Delaney probudil, zjistil, že má nůž na krku.

"Kdybych byl terorista, už byste byl po smrti," řekl Mungo. Byl oblečený jako uklízečka v beztvářých šatech, příliš velkých botách a šedé paruce.

"Vypadáte komicky," opáčil Delaney. "Jak jste se dostal dovnitř? Ale samozřejmě, tohle je váš byt, máte přece klíč." Pomalu se posadil a zasténal. "Moje hlava."

"Vážně si myslíte, že by Správci času potřebovali klíč?" řekl Mungo. "Kromě toho jste nechal dveře

otevřené. Nejen že jste nezamkl, nechal jste je úplně otevřené. Myslel jsem, že jste alespoň schopný se při první příležitosti neopít. Vypadáte hrozně."

Přistoupil k posteli, kde Lucas spal, jako by ho do vody hodil, a několikrát jej udeřil do obličeje.

"No tak, Prieste, vstávejte, nemám na vás celý den."

Lucas vyskočil z postele a ohnal se po něm, ale agent ho srazil na zem.

"Zásahová jednotka," odfrkl si opovržlivě. "To je špatný vtíp."

"Mungo!" zvolal Lucas a vrávoravě vstal. "Co se, k čertu, děje?"

Oba muži na sobě pořád ještě měli šaty; po noci strávené pitím padli do postelí úplně oblečení.

D'Artagnan trval na tom, že je představí ostatním mušketýrům a pořádně to spolu oslaví.

"Podle všeho vás mušketýři včera v noci opili, jak zákon káže," řekl Mungo.

"Když jsme odcházeli, d'Artagnan, Aramis a Porthos už byli v bezvědomí," namítl Lucas a opláchl si obličej vodou z umyvadla u lůžka. "Athos byl ještě při síle. Řekl bych, že má spoustu praxe."

"Včera v noci jsme viděli Buckinghamu," ozval se Finn. "Vlastně jsme d'Artagnanovi pomohli zachránit ho před-

"Já o tom vím, byl jsem tam," přerušil ho Mungo.

"Tak to jste byl vy!" zvolal Lucas.

"Jestli vám jde o toho muže zabitého laserem, ne, to jsem já nebyl," odpověděl agent. "Udělal to muž jménem Freytag. Skutečně odporný chlápek s impozantním rejstříkem. Dobře jsem si ho prohlédl dalekohledem."

"Terorista?" zeptal se Finn. "Tak proč jste ho neodstranil?"

"Lepší otázka by byla, proč on neodstranil vás. Mohl vás oba odstřelit bez potíží a bylo mu jasné, kdo jste. Francouzští kavalíři obvykle neovládali karate. Jste nenápadní jako útok kavalerie."

"Nevím, na co si stěžujete," odsekl Lucas. "Copak jste nás nechtěl použít jako návnadu, s jejíž pomocí byste vylákal teroristy?"

"Jen se divím, proč vás nezabil," odpověděl Mungo. "Připadá mi to velice zajímavé. Měl ideální příležitost udělat temporální poruchu. Stačilo, aby zabil Buckinghamu a pak vyřídil vás. Mohl zabít i d'Artagnana.

Dát tohle do pořádku by byla pekelná dřina."

"Tak proč to neudělal?" zeptal se Finn. "Ne že bych si stěžoval."

"Dobrá otázka. Skoro to vypadá, že chtějí, aby Buckingham, d'Artagnan, a dokonce i vy dva jste zůstali naživu."

"To mi nedává žádný smysl," řekl Lucas.

"Možná dává, jestli muž, který vydává rozkazy, je ten, kdo si myslím. Ta hra začíná být velice zajímavá."

"Hra?" opáčil Finn.

"Pro něho by to byla hra," vysvětlil mu Mungo. "Bylo by to plně v jeho stylu."

"Mně to připadá poněkud teatrální," řekl Lucas. "Dostaneme jméno? Nebo třeba popis?"

"Jmenuje se Adrian Taylor. Ale bojím se, že jeho popis nemám. Není to průměrný terorista."

"Co to znamená?" zeptal se Finn.

"Znamená to, že v tom, co dělá, je velice dobrý," řekl agent. "Taylor je případ pro cvokaře, psychopat, dokonale nepředvídatelný. Ale je to zároveň profík, což všechno jenom zhoršuje, protože je schopen i chladného, systematického uvažování. Drží to na uzdě a pouští to, kdykoliv potřebuje."

"Skoro to zní, jako byste toho chlápka znal," nadhodil Lucas.

Mungo přikývl. "Naše cesty se v minulosti už střetly. Není jako ostatní. Řekl bych, že je možné, že věří všem těm fanatickým žvástům, které Správci času pořád dokola omílají, ale pochybují, že to je jeho motivace. On to dělá pro peníze. A proto, že rád balancuje na ostří nože."

"Takže dost připomíná někoho, koho všichni známe, že?" řekl Finn.

"S Freytagem už spolupracoval dříve," pokračoval agent, ignoruje Delaneyho poznámku. "Včera jsem Freytaga sledoval až na ulici Vaugirard a tam jsem ho ztratil. Nemyslím, že o mně věděl, jen si dával dobrý pozor."

"Což nás přivádí k další otázce," řekl Lucas. "Jestli vědí, že po nich jdeme a že máme chronoplát, proč

prostě nezapomenou na svůj plán způsobit poruchu tady a neodčasuují do jiného období? Naše šance znovu je vyslédit by byly prakticky nulové."

"Vy neznáte Taylora," odpověděl Mungo. "Nikdy se nevzdává a nemá ve zvyku se nechat zastrašit. S tím právě počítám. Je mu jasné, že dokud nezjistíme, kde je jeho plát, má výhodu a bude se ji snažit využít až do poslední chvíle."

"Tohle by vás mohlo zajímat," opáčil Lucas. "Finn a já víme, kde má ten svůj chronoplát. Sledovali jsme starce a mladou ženu z Lucemburského paláce do domu na ulici Saint-Honoré. Ten starý muž má laser. On-"

"Tak to bude Jack Bennett," skočil mu do řeči Mungo.

"Alias doktor Jacques Benoit. Je to spojka teroristů na podzemí."

"Vy jste to věděl!"

"Samozřejmě že jsem to věděl. Co si myslíte, že jsem tu celou dobu dělal? Seděl na zadku?"

"Ale když jste o Bennettovi věděl, proč jste se nám nesvěřil?" zeptal se Lucas.

Delaney si odfrkl. "Hloupá otázka. Nebylo třeba, abychom to věděli. Nemám pravdu, Mato Hari?"

"Na chlapa, který měl před několika minutami nůž na krku, jste dost drzý," odsekl Mungo.

"O čem to mluvíte?" zeptal se Lucas.

"O jeho způsobu buzení," řekl Finn. "Bude vám vadit, když vám položím další hloupou otázku? Jestliže jste věděl o Bennettovi, proč jste s ním něco neudělal?"

"Protože nemá chronoplát. Správci času by to nedovolili. Z počátku k němu měl možná přístup, ale k jejich užšímu kruhu nepatří. Taylor by mu ho vzal."

"Vy máte vždycky všechno dokonale promyšlené, co?" řekl Delaney. "Dozvěděl jste se o Jacku Bennettovi a od té doby ho pravděpodobně sledujete, jenže se zdá, že od něj teroristé už dostali, co potřebovali, a vyšoupli ho ze hry. Proto jste ho nechal na pokoji? Jasně, protože z něho bude dokonalá návnada. To jste si také domyslel, protože jste se postaral, aby věděl, že ho sledujete, v naději, že ho vystraší natolik, aby vás dovedl k teroristům. Pokud by to udělal, zasáhl byste, ale v opačném případě by si teroristé mohli myslet, že jejich plán s návnadou funguje. Mezitím jste si domyslel scénář potenciální poruchy a až k tomu dojde, budete na místě. Dal jste nám takové instrukce, abyste nás do toho vtáhl, takže by nás teroristé vyhmátli, jako to Freytag udělal včera večer. Vaše představa byla, že jim zamáváte před nosem udičkou s párkem vlastních návnad. Freytag nás měl odhalit - když ne včera, tak někdy jindy, až zase budeme s klíčovými postavami

jejich scénáře. Vy nebo některý z vašich lidí byste byli při tom, protože nás sledujete nepřetržitě. Počítal jste s tím, že budeme zabiti. Teroristé by se pak cítili jistější, protože by měli pocit, že nepřátele vyřídili. Začali by se chovat bezstarostně a časem by se dopustili nějakých chyb, takže byste je mohl vystopovat do jejich úkrytu, kde mají chronoplát. Náhdera. Jenomže Freytag nás nezabil. To vám dělá starosti. Ne protože promeškali příležitost, ale protože neimprovizují. Vaši návnadu nespolkli. Drží se původního plánu, který vy neznáte. A co víc, včera v noci, když jste odhalil Freytaga, jste měl šanci. Mohl jste ho sledovat až k tomu Taylorovi, ale zvrátil jste to. Že Freytag nevěděl, že ho sledujete? To neberu. Věděl to a setřásl vás a stačilo mu na to pouhých pár bloků. Řekl bych, že se s Taylorem smějí ještě teď."

"Skončil jste?"

"Ne tak docela. Kolik lidí máte na téhle misi? Tucet? Dva tucty? Víc? Nikdy jste ani neuvažoval o možnosti, že by bylo nutné provést úpravu, že? Nechal jste si sem prostě poslat dost lidí, abyste je mohl rozprostřít jako síť a pokrýt všechny eventuality. Potřebujete jen někoho, na koho by se Správci času mohli zaměřit jako na střelnici. Jak jste říkal, někoho, kdo je znervózní. Agenti jsou příliš drahocenní, než aby se jimi takhle plýtvalo, co? Pár vojáků poslouží stejně dobře. Takže jste se spojil s Arbitrážním sborem a požádal jste o pár postradatelných chlapů. Jistě, můžete dostat Delaneyho. Je to pěkná osina v zadku a čím dříve se ho zbavíme, tím lépe. Pro váš účel bude skvělý. A Priest byl prostě ve špatné době na špatném místě, tak vám ho přihodili pro dobrou míru. Takhle to bylo?"

Mungo jej klidně pozoroval. "Víceméně," řekl.

Zatraceně" zaklel Lucas. "Nevěřím, že by Forrester souhlasil s něčím takovým."

"Neměl na výběr," opáčil Finn. "Pokud o tom vůbec věděl."

"Jestli vás to potěší," řekl Mungo, "nemyslím, že byl major Forrester o věci informován. Nebylo nutné, aby to věděl."

"Tohle je váš standardní postup, co?" zeptal se Finn. "Pěšáci jsou nejméně důležité figurky na šachovnici. Nepotřebují vědět, proč se mají přesouvat tam, kam se jim řekne. Tak se na tuhle misi díváte, co? Jako na hru. Je to hra pro Taylora a je to hra pro vás. Až na to, že Taylor ovládá šachovnici. Má popis hry a vy ne. Je opevněný v rohu a jeho nejdůležitější figurky operují samostatně. Vy jste ty svoje rozprostřel po celé šachovnici. Každý agent, kterého jste sem povolal, pro vás představuje další šanci, že nepřítel udělá chybu. Vy hru neřídíte, Mungo. Nemůžete vyhrát, pokud nebudete mít zatracené štěstí."

"Pořád vidíte jen část celkového obrazu, Delaney," řekl agent. "Abych zaměnil vaše šachové přirovnání za karetní, mám ještě nějaká esa v rukávu. A nehraji ani obrannou hru, jak naznačujete. Ale to není vaše starost. Jistě, byli jste využiti. Ale pořád ještě můžete být užiteční. Po pravdě řečeno, na tom, jak moc můžete být užiteční, závisí vaše přežití."

"Předpokládejme, že tu vaši hru odmítneme hrát?" nadhodil Lucas.

"V tom případě vaše užitečnost končí," odpověděl Mungo. "Tentokrát vás Freytag nechal žít. Určitě pro to měl nějaký důvod, ale přiznám se, že netuším, co by to mohlo být. Zabít vás mohl docela snadno; je to profesionální zabiják. Udělá cokoli, co poslouží Taylorovi. A vy jste odhalení a mimořádně zranitelní."

"Díky vám," dodal Lucas.

"Ano, díky mně," přikývl Mungo. "Přesto vám zbývá několik možností na výběr. Jednou z nich je odmítnout

spolupracovat. Můžete zmáčknout tlačítko poplachu. Musím vám ale říct, že to k ničemu nebude. Na téhle misi jsme pozorovatelé my. Můžete dezertovat, ale nemyslím, že to uděláte. Pořád byste zůstali zranitelní. Dostali by vás Správci času nebo možná moji lidé. Nebylo by to nic těžkého. Netušíte, kdo jsou, kolik jich je a kde jsou. Ani bych za vás nedostal prémii. Vůbec bych na vás nemarnil čas. Ale jak už jsem řekl, nemyslím, že dezertujete, protože chcete Správce času zneškodnit stejně jako já. Můžete mě poslat k čertu a zkusit to po svém, ale pak se budete muset obejít bez dobrodiní mých informací a nemyslím, že vám vůbec musím připomínat, že beze mne nemáte šanci dostat se domů. Čímž se dostáváme k poslední možnosti. Budete ve spolupráci se mnou pokračovat a necháte mě, abych akci řídil."

"Což znamená, že vlastně žádnou alternativu nemáme," řekl Lucas.

"Raději bych to bral tak, že jste se rozhodli sami."

"Dobře, ty parchante," zavrčel Finn. "Vyhrál jsi. Budeme hrát po tvém."

"Jsem šťastím celý bez sebe," řekl Mungo. "A abych vám dokázal, že nejsem nevďečný, poskytnu vám jednu užitečnou informaci. Co s ní uděláte, je na vás. Než Jack Bennett asi před deseti lety dezertoval z Temporálního sboru, byl zdravotní důstojník. Přesněji řečeno chirurg. Specialista na kosmetickou chirurgii, což je něco, co bezpochyby dobře znáte z vlastní zkušenosti. Takže až zase vyjdete ven a začnete se stýkat s figurkami v této hře, neměli byste zapomínat na opatrnost. Některá z nich možná není, kým se zdá být."

Moreau dorazil brzy. Bývalý námořník se na nic neptal a prostě akceptoval, že doktor Jacques a jeho ,mladý přítel' mají potíže a potřebují pomoc. Když mu Bennett

řekl, že by měl být mimořádně ostražitý, pokud by se ho některý z ,pánů z Flander' na cokoli vyptával, Moreau zavrčel, kývl hlavou, jako by chtěl naznačit, že tolik si už domyslel sám, a dodal, že doktor už nemusí nic říkat a že se o všechno postará.

"Ještě jednu věc vám musím říct," opáčil Bennett.

"Mně nic vysvětlovat nemusíte, doktore," namítl Moreau.

"Ano, já vím, starý příteli," řekl Bennett, "a jsem vám za to vděčný. Ale musím vás varovat. Největší pozor si dávejte na mylady de Winter."

Moreau pozvedl obočí. V Paříži bylo jen málo lidí, kteří o nechvalně známé ‚mylady‘ neslyšeli. "Merde," řekl. "Do čeho jste se to zapletl, doktore? Ne, vlastně mi raději nic neříkejte. Co nevím, nemohu prozradit."

"Myslím, že to je moudrý postoj," přikývl Jack Bennett.

"Nejmoudřejší by v tuto chvíli bylo najít pro vás nějaký dobrý úkryt a zařídit, aby se monsieur André dostal co nejdříve pryč z Paříže."

André, která stále byla ve svém mužském převleku, Moreaua neopravila, a Marie, Pierre i Bennett se řídili jejím příkladem.

"Bojím se, že to není možné," pokračoval Jack. "Jistě, pro tuto chvíli si musíme najít bezpečnou skrýš, ale z Paříže odjet nemůžeme. V sázce je toho mnohem víc, než si uvědomujete."

"Rozhodnutí je na vás," pokrčil Moreau rameny. "Ale oni po vás pátrají, že?"

"Jediný, po kom teď pátrají, je doktor Jacques," opravila ho André. "O mně ještě nevědí. To nám dává jistou volnost jednání."

"Chápu," řekl Moreau. "No, možná by bylo nejlepší, kdybych pro každého z vás našel zvláštní úkryt. Pokud

vás ještě nikdo v souvislosti tady s doktorem nehledá, monsieur André, můžete zůstat u mne jako můj host."

"Nechtěl bych zneužívat vašeho pohostinství," začala André, ale Moreau ji umlčel mávnutím ruky.

"To je maličkost. Doktor Jacques ví, že bych pro něj udělal všechno, a vy jste jeho přítel. Jestli mu pomůže, když já pomohu vám, výborně. Ale kam ukryjeme vás, příteli?"

Moreau se na chvíli zamyslel.

"Aha, už vím. Mám přítele, který mi dluží laskavost. Bude šťastný, že se svého dluhu zbaví tak snadno. Pošlu vás k němu. Má dům na ulici des Fossoyeurs, číslo 14. A co víc, je u něj ubytován mladý kadet, zkušený šermíř, jak jsem slyšel. Tam budete v bezpečí."

"Mohu tomu vašemu příteli důvěřovat?" zeptal se Bennett.

"Bonacieuxovi? Je naprosto neškodný a tak prostoduchý, že to snad víc ani nejde, ale tak trochu žvanil. Dobrý chlap, ale nejsem si jist, jestli bych mu svěřil tajemství. Mohl by se podřeknout. Ne, rozhodně bude lepší, když si vymyslíme nějakou historku, kterou bychom ukojili jeho zvědavost."

"Už jsem se s tím Bonacieuxem někdy setkal?" zeptal se Bennett.

"Je to docela možné," řekl Moreau. "Tu a tam chodí sem do hostince. Milý, i když trochu popletený chlapík, šedivé vlasy, tenké nohy, červený nos a bradu jako lopatu."

Bennett potřásl hlavou. "Možná, nic mi to neříká. Ale jeho jméno mi připadá povědomé."

"No tak to jste se s ním určitě setkal. Tak či tak, jeho dům bude vyhovovat. Povím mu, že jste můj bratranec, který žil dlouho na moři a teď se vrátil. Pokud si vzpomínám, něco o životě na plachetnicích víte; bude se to

hodit, kdyby se vyptával, což patrně bude. Svou ženu nevidá příliš často a stěžuje si na nedostatek společnosti. Řekneme mu, že jste námořnického života zanechal, protože se necítíte příliš dobře a chcete si odpočinout. To by vám mohlo zajistit trochu soukromí."

"Já a André musíme zůstat ve spojení," připomněl Bennett.

"Jestliže ho nikdo nehledá, může vás chodit navštěvovat," řekl Moreau. Pak pokrčil rameny. "Ano.

Bonacieuxovi řekneme, že je váš synovec ze strany mé sestry a že se na vás tu a tam přijde podívat.

Bonacieuxovi to bezpochyby bude připadat velice nudné a on sám vám bude připadat stejně, ale alespoň budete v bezpečí."

"Dobře, tak to tak uděláme," přikývl Bennett.

"Mohu pro vás udělat ještě něco, příteli?" zeptal se Moreau.

"V tuto chvíli jen jedinou věc," řekl Jack. "Nechám vám nějaké peníze. Ti dva dole-"

"Marie a Pierre?"

"Ano, myslím, že bude lépe, když nebudou vědět, kde jsem, ale dohlédněte mi zatím na ně, ano? Jsou to věrní a opravdoví přátelé."

"Bude mi potěšením," řekl Moreau. "Myslím, že nejlepší bude, když dnes v noci zůstanete tady. Až odsud odejdu, promluví si s Bonacieuxem a přestěhovat se můžete zítra ráno. Monsieur André, pokoj pro vás budu mít připravený zítra odpoledne. Budu z něj ještě muset vystěhovat jednoho povaleče, který si usmyslel, že propije všechny peníze z nájemného. Pije v mé hospodě, takže mi to zase tolik nevadí, ale i tak má u mě dluh. Přijďte do hostince zítra po poledni."

"Přijdu," řekla André. "A děkuji vám za vaši pomoc."

"To je maličkost," mávl Moreau rukou. "Jenom doufám, že vy dva víte, co děláte. Pokud se vaše cesty střetly s myladyinou... no, říká se, že má velice mocné přátele."

"To vím až příliš dobře, Moreau."

"Tak tedy dobrou noc. Vráť se pro vás ráno."

"Moreau?"

Podsaditý stařík se otočil.

"Prosím, dávejte na sebe pozor."

Moreau se zachechtal. "Už jsem proplul horšími bouřemi."

Když odešel, Jack za ním zavřel dveře a obrátil se k André. "Bojím se, že jsme kvůli vašemu převleku nedostali oddělené ložnice," řekl. "Za tu nesnáz se samozřejmě omlouvám, ale stejně jsem vděčný za vaši nápaditost."

"Se mnou si nedělejte starosti," odpověděla André a posadila se na židli s rapírem na kolenou.

"Musím říct, že když jsem sem přišel, pořádně jsem se lekl. Skoro jsem vás nepoznal. Jak jste-"

"Většinu svého minulého života jsem se vydávala za muže," odpověděla, aniž ho nechala domluvit.

"Zaručovalo mi to větší svobodu. Ale to není důležité. Už jsem čekala dost dlouho. Pořád ještě nevím, co se tu vlastně děje, a řekla bych, že je nejvyšší čas na vysvětlení."

"Samozřejmě," řekl Jack. "Máte právo to vědět. Ale bude to chvíli trvat."

"Máme na to celou noc."

"Jistě. Dobře. Nevím, kolik vám toho Hunter řekl, ale o cestování v čase a o budoucnosti, ze které jsme přišli, zjevně něco víte. Začnu od začátku a řeknu vám všechno, co můžu. Kdybyste něco potřebovala vysvětlit, klidně mne přerušte; vynasnažím se. Temporální sbor vznikl v..."

Jack Bennett hovořil dlouho, vysvětlil jí vše jak nejlépe uměl, odpovídal na její otázky, vyprávěl jí o časoválkách, o Arbitrážním a Pozorovacím sboru, arbitráži temporálních konfliktů, o práci a teoriích Albrechta Mensingera. Když ve tři hodiny ráno skončil, byl naprosto vyčerpaný. Rovněž ho zachvátila malomyslnost z role, kterou sám sehrál, a z bezvýchodnosti jejich situace.

"Byl jsem hlupák, že jsem se s nimi zapletl," řekl. "Naprostý pitomec. Ale Taylor na mne naléhal a stejně tak Darcy. Pochopte, že jsem tehdy před lety dezertoval proto, že už jsem prostě nemohl dál. Nedokázal jsem dál podporovat systém tím, že jsem se na něm podílel. Bylo to bláznovství. Mensinger to řekl celému světu, ale nikdo ho neposlouchal - proč by někdo měl poslouchat mě?"

Ne, pokud jsem to chtěl změnit, musel jsem se na tom přestat podílet. To jsem věděl a také jsem si uvědomoval všechna nebezpečí, jež z toho pramenila, ale jestli se svět skutečně řítí ke katastrofě, zbývala mi alespoň drobná útěcha, že já na tom vinu nemám, že už to nepodporuji. Umyl jsem si od toho ruce," dodal a smutně potřásl hlavou.

"Dezertoval jsem a přišel jsem sem. Rozhodl jsem se prožít zbytek života tady ve Francii jako prostý vesnický doktor, daleko od města, daleko od pošetilosti lidí. Když se to vezme kolem a kolem, bylo to trochu sentimentální období v němž jsem se cítil opravdu šťastný, spokojený sám se sebou a v duši jsem měl klid a mír. Jenomže v životě to vždycky nechodí tak, jak si to naplánujete."

Nevím, proč jsem nezničil svůj chronoplát. Teď bych dal bůh ví co za to, abych to udělal, ale vzpomínám si, že tenkrát jsem si říkal, že nebude špatné nechat si ho jako takovou poslední záchranu. Tehdy jsem byl dost paranoidní a věřil jsem, že mne mohou vystopovat i s mým modifikovaným, nelokalizovatelným chronoplátem. V tom případě by se mi hodilo mít prostředek k rychlému útěku. Také jsem si říkal, že by

mi chronoplát mohl být užitečný i v situaci, kterou bych nedokázal zvládnout jen svými lékařskými znalostmi. Přesně to se nakonec stalo.

Přišel za mnou starý sedlák se ženou a dítětem - muž, se kterým jsem se spřátelil a který mne měl rád. Od samého začátku jsem u nich byl vždycky vítán a dokázali,

že jsem se cítil, jako bych k nim patřil. Jejich dítě mělo rakovinu. Umíralo na ni. Nemoc byla v pokročilém stadiu. Zasáhla ho skoro bez varování. Okamžitě jsem poznal, co chlapci je. Oni věděli jenom, že umírá. Já jsem věděl proč, věděl jsem, co jej zabije i jak ho vyléčit. Ale nemohl jsem to udělat prostředky z této doby. Bylo třeba, abych odcestoval do své vlastní doby a obstaral si tam potřebné léky. Báł jsem se, ale nemohl jsem tam jen tak sedět a dívat se, jak to dítě umírá, když jsem věděl, že bych ho mohl zachránit. Proto jsem se poprvé vrátil do budoucnosti. Tehdy jsem se také dozvěděl o podzemí a kontaktoval jsem se s ním.

Nemá smysl, abych vás nudil podrobnostmi svého příběhu. Podstatné je, že jsem měl najednou možnost něco udělat s časoválkami. Nemohl jsem je zastavit, ale mohl jsem ostatním pomoci dezertovat, odmítnout podílet se na tom bláznovství. Přidal jsem se k podzemí.

Dítě jsem sice vyléčil, ale můj život se od té doby změnil. Přestěhoval jsem se do Paříže a tam jsem se zavedl jako lékař. Stala se ze mne spojka s podzemím; ve městě se návštěvy cizích lidí lépe skrývají. Tak jsem se setkal s Hunterem.

Do své doby jsem se teď vracel pravidelně, i když to stále bylo nebezpečné, a kontaktoval jsem lidi z naší organizace, kteří mi pomáhali shánět potřebné věci. Měl jsem tak přístup k modernímu zařízení, kradeným, modifikovaným implantátům - krátce řečeno, stal jsem se v organizaci klíčovou postavou. A při jedné cestě do své vlastní doby jsem se potkal se Správcí času.

Byli to lidé z mé doby, členové podzemí, kteří spolupracovali s organizací známou jako Liga na ochranu času. Tu založil Albrecht Mensinger a jejím cílem bylo zastavit válečnou mašinerii. Většina členů Ligy prosazovala její zájmy mírovými prostředky, ale našli se i tací, kteří věřili,

že by se neměli zastavovat před ničím. To byli Správci času. Patřil k nim i Jimmy Darcy, ačkoliv když jsem se s ním setkal poprvé, nevěděl jsem to. Považoval jsem ho prostě za člena Ligy. Později jsem se však dozvěděl, jak je to s ním doopravdy, a jeho prostřednictvím jsem se setkal s Adrianem Taylorem. Musíte pochopit, že jsem byl proti všemu, co Správci času hlásali. Terorismus jsem nikdy neschvaloval. Jenže oni upředli velmi svůdnou síť a hodili mě do ní. Nesnažím se svoje činy ospravedlnit, jenom vysvětluji, co mne k nim motivovalo.

Měli plán, jak zastavit válečnou mašinerii, elegantní plán, o kterém jsem věřil, že nemůže selhat. S mou pomocí, s mým chirurgickým uměním a chronoplátem, mohli sestavit jednotku, která by se vrátila v čase a ovlivnila dějiny. Jejich plán spočíval v tom, že svůj záměr ohlásí předem a pokud je ti, co jsou u moci, odmítnou poslouchat, uskuteční ho. Samozřejmě že by odmítli; ale časem by neměli jinou volbu než na naše požadavky přistoupit.

Vrátili bychom se do některého minulého období a tam bychom vytvořili temporální poruchu, uvedli bychom do chodu události, které by interferovaly se známou historií. Pak bychom varovali Arbitrážní sbor, poskytl bychom mu příležitost a čas provést úpravu a zachovat tak přirozený chod dějin. Než by s tím ale skončili, způsobili bychom jinou poruchu v jiném časovém období. Tento postup bychom opakovali pořád dokola, a tak bychom zaměstnávali ty, kdo připravují časoválky, vyčerpali bychom jejich finanční i lidské zdroje. Potom, až by si uvědomili, že nás nedokážou zastavit, nezbyla by jim jiná volba než vyslechnout naše požadavky. Byl jsem tak naivní, že jsem tomu skutečně věřil.

Teď už vím, že takto to Taylor nikdy neplánoval. Taylor je totiž šílený. Je to zabiják. Jsem si jist, že mu nikdy

nešlo o to vytvořit jen menší temporální poruchu. Ne, měl mnohem ambicióznější cíl. Chtěl způsobit rozštěpení časového proudu, největší možnou katastrofu, které se vždycky snažila zabránit nejen Liga, ale i jeho kolegové teroristi. A já jsem mu v tom pomáhal."

"Takže ho teď musíte zastavit," prohlásila André.

"Kéž bych mohl," povzdechl si Bennett. "Je mi jasné, že se o to budu muset pokusit, ale nevím, co můžu dělat. Jsem jen jeden muž."

"Jeden muž, který se dokáže pohybovat časem stejně snadno jako já touto místností," opáčila André. "Člověk, v jehož ruce řezá paprsek světla lépe než nejostřejší čepel, který dokáže muže přeměnit v ženu. Po tom, co jsem viděla a naučila se, už nevěřím, že je něco nemožné. To, co je třeba udělat, se proti tomu zdá velice jednoduché. Je třeba zabít Taylora i ty, co mu slouží. Nejste sám, Jacku Bennette. Já vám pomůžu."

"Bojím se, že zabít Taylora nebude vůbec snadné," povzdechl si Bennett.
André se usmála. "Ani zabít mne."

9

Jimmy Darcy a Tonio Valenti viděli, jak Bennett a ta žena vcházejí do domu na ulici Saint-Honoré. Samozřejmě jim neuniklo, jak se ohání laserem.

"Co myslíš, že udělal se Silverou?" zeptal se Tonio, který se zamyšleně škrábal na několikadenním černém strništi. On i Jimmy byli oblečení jako obyčejní dělníci.

"Nejspíš ho vzali do vyšetřovací vazby a pak ho předali ostatním agentům; možná ho odčasovali," odpověděl Jimmy. "Možná už je po něm."

"Ta truhla se zdála být pěkně těžká," řekl Tonio. "Co myslíš, že v ní měli?"

Muži na sebe krátce pohlédli.

"To je stupidní," řekl Jimmy, aby vyzkoušel vody. "Neexistuje žádný dobrý důvod ty dva zabít."

"Šéfovy rozkazy," opáčil Tonio. "Kromě toho mají Silveru. Ať tak, nebo tak," dodal tišším hlasem.

"No tak mají Silveru," řekl Jimmy. "Silvera to zvorál. Neměl sejmut toho agenta."

"Byl to nepřítel," namítl Tonio.

"Ježíši Kriste, používej pro změnu chvíli mozek," zaúpěl Jimmy. "Nejspíš mají agenty rozmístěné po půlce Paříže; vážně si myslíš, že je můžeme zlikvidovat všechny? K čemu by to bylo? Jediné, na čem doopravdy záleží, je plán, a o tom nemají ani potuchy."

"Jo, ale mohli by to uhodnout," namítl Tonio.

"Možná, ale osobně o tom pochybuju. A i kdyby, tak co? Zastavit ho nebude tak snadné. Dokonce i kdyby se jim to podařilo, pořád máme plát. Tady to prostě ukončíme a začneme v jiné době. Až na to, že už nebudou mít žádného infiltrátora, který by jim prozradil, kde jsme."

"Ten parchant přece nemohl-"

"Jak jinak by se o tom mohli dozvědět? Musel přežít dost dlouho, aby jim stačil nechat vzkaz."

"Ale no tak! Když s ním Taylor skončil, měl střeva po celém tom zatraceném pokoji," namítl Tonio.

"Možná právě proto," řekl Jimmy. "Taylor nedokončil práci."

"Jo, možná."

"Teď si myslí, že celou operaci TIS možná řídí agent známý jako Mungo," pokračoval Jimmy.

"Jo? No a?"

"Z toho, co jsem pochopil, jsou Taylor a on už hezky dlouho na nože. Jsem z toho trochu nervózní, to je všechno. Případá mi, že Taylor víc než o cokoli jiného stojí o to dostat se tomu chlapovi na kobytku."

"Chceš říct, že by Taylor upřednostnil osobní mstu, nebo o co tu jde, před operací?"

"Já nevím. Copak jsem to řekl?"

"Ne, ne tak docela. Mě zajímá spíš to, co jsi neřekl. Od té změny pohlaví se chová divně."

"Tak ty sis toho všiml."

"Nechod' kolem toho jako kočka kolem horké kaše. Vyklop, co se ti honí v hlavě."

"Jak dlouho už znáš Taylora?"

"Ne tak dlouho jako ty."

"Co si o něm myslíš?"

"Poslyš, co kdybys ty žvásty prostě vynechal?" řekl Tonio. "Bud' to mi věříš, nebo ne; už se sakra

rozhodni."

"Myslím, že dobře víš, kam mířím."

"Jo, ale rád bych to slyšel od tebe."

Jimmy přikývl. "Dobře. Taylor je profík. Na rozdíl od nás dvou za to shrábne balík. Nevím, jak moc, ale málo to nebude. Chová se sice jako našinec, ale když na to přijde, je pořád člověk zvenčí."

"Nějakou dobu už pracuje s organizací."

"Pracuje pro organizaci," opravil ho Jimmy. "To není totéž. Je to člověk zvenčí. Dobře placený člověk zvenčí."

"To oni nám dali zbraně do rukou..." začal Tonio.

"Jistě. Ale je dobré vědět, že používáme ty správné a správným způsobem."

"Takže ty mu nevěříš."

Jimmy chvíli neodpovídal. "Všiml sis, že je blázen, ne?"

Tonio se zachechtal. "Kdyby tě tak slyšel Freytag."

"No?"

Tonio se na něho zadíval. "Je to paranoidní schizofrenik, až na chvíle, kdy se chová jako psychopat. Odpověděl jsem ti na tvou otázku?"

"Ano, odpověděl."

"A chceš vědět, co s tím míním dělat."

"Jo."

"Vůbec nic."

"Cože?"

"Slyšel jsi dobře."

"Slyšel, ale nerozumím ti. Shodneš se se mnou, pokud jde o Taylora, a přitom s tím nemíníš dělat vůbec nic?"

"To se vsaď. Jak jsi sám říkal, Taylor je profík. Já jsem pouhý amatér. Jít proti Taylorovi by bylo nebezpečné, ale jít proti Taylorovi a Freytagovi je vyložená sebevražda. O Taylorovi mám svoje pochybnosti, zato vím zatraceně jistě, že Freytag kašle na profesora Mensingera, Správce času i časováky. Freytag je žoldák a Taylor je ten, kdo ho platí. Ani ty, ani já a ani my oba společně si nemůžeme dovolit ho přeplatit a upřímně řečeno, raději bych se

postavil tuctu Jimů Darcyů než jedinému Freytagovi. Takže budu předstírat, že k tomuhle rozhovoru nikdy nedošlo a jestli víš, co je pro tebe dobré, budeš si příště dávat pozor na jazyk. Navíc je sice Taylor možná potrhlejší než jepice, ale s ním máme o moc větší šanci na úspěch než bez něj. Oukej?"

Jimmy zachmuřeně přikývl. "Oukej."

"Skvělé. A teď - co bys říkal tomu, kdybychom šli a zmákli to? Je už dost velká tma, abychom se dostali dovnitř a neupoutali na sebe pozornost. Uděláme to rychle a čistě a zase budeme mít o jednu starost méně. Souhlasíš?"

"Jistě," přikývl Jimmy. Zhluboka se nadechl a pomalu to vypustil ven. "Pojďme a zabijme ubohého starého doktora Bennetta."

"Nejdřív bude třeba zlikvidovat tu ženskou," připomněl Tonio. "Ona je agent, ona bude ten, kdo nám dá zabrat."

Pomalu přešli ulici a zamířili k domu, pak prošli podél průčelí a zabočili kolem něj dozadu. Zadní vchod tam nebyl, ale v domě doktora Bennetta už byli a znali způsob, jak se dostat dovnitř. Trvalo jim to pouhou chvíli. Tiše se vkradli do domu, zbraně připravené, uši nastražené, jestli neuslyší nějaký hluk, zvuk hovoru, kroky, cokoliv. Neozvalo se nic.

"Dávej pozor," zašeptal Tonio.

Zjistit, že jejich kořist unikla, bylo otázkou několika okamžiků. Dům byl prázdný a jak se brzy přesvědčili, doktor Bennett zničil i všechno svoje vybavení a zásoby.

"Čekali jsme příliš dlouho," řekl Tonio. "Měli jsme sem vtrhnout dřív."

"Ale jak se odsud dostali?"

"Zjevně z domu vede cesta, o které nevíme. Už to tak vypadá, že nám doktor neřekl všechno. Naštěstí pro něj."

"Museli zrovna odejít," poznamenal Jimmy. "Spálit všechny ty věci jim muselo zabrat spoustu času. Popel je ještě teplý."

Tonio vyšel z pokoje a jal se prohledávat ostatní místnosti v prvním patře. O chvíli později zavolal Darcyho do knihovny.

"Koukni se na tohle," řekl a ukázal na truhlu, která stála na podlaze uprostřed místnosti. Většina Andréiných šatů zůstala uvnitř, některé součásti její garderoby visely přes boky truhly a jiné se válely na podlaze. "Vypadá to, že odešla ve spěchu a nalehko. Ale proč se sbalila až tady?"

"Knihovna," řekl Jimmy. Ukázal na prázdný prostor na polici, kde chybělo několik knih, které teď ležely na stole. Jimmy přistoupil ke knihovně, sáhl do vzniklého otvoru a chvíli v něm poslepu šmátral.

"Jackpot," řekl, ozvalo se cvaknutí a police se odsunula stranou, takže se objevily dveře za ní. Namířil laserem na jejich zámek. "Bude to hned," řekl a stiskl spoušť. Na okamžik zapláol oslnivý paprsek světla a pak Darcy laser zase vypnul. Když pak jemně přitlačil rukou na dveře, bez problémů se otevřely.

"Zůstaňte, kde jste!" řekl někdo anglicky. Jimmy vypálil skrz dveře. Tonio udělal chybu, že neovládl svou reakci. Začal se otáčet a zároveň vypálil, ale nic se nestalo. Pak se zablesklo a uslyšel tiché zadunění na zemi u svých nohou. Podíval se na svou zbraň, aby zjistil, proč selhala, a přitom uviděl svou ruku stále svírající laser ležet na podlaze.

Když zase přišel k sobě, zjistil, že sedí na židli, bezpečně spoutaný. V místnosti byla tma, okna byla zavřená a zakrytá příkrývkami, takže dovnitř nepronikl ani paprsek

světla. Stěží kolem sebe rozeznal několik postav, z nichž jedna seděla přímo před ním na židli otočené opěradlem dopředu.

"Dobré ráno," pozdravil ten muž.

"Moje ruka," zamumlal Tonio.

"Nechali jsme ji na stole v domě Jacka Bennetta," odpověděl muž. "Jestli se doktor ještě někdy vrátí, bude ji moci používat jako těžítka."

Tonio měl v ústech divný pocit. Pořád se ještě úplně neprobral a zjišťoval, že mu působí potíže soustředit se.

"Jo, mimochodem," pokračoval muž, "tvou kyanidovou kapsli jsme našli. Je moc hezké, že zachovávejte tradice. A ten divný pocit v ústech je z toho, že ti chybí dvě stoličky. Nejsme sice nejlepší dentisté, ale to je to poslední, s čím by sis měl v tuto chvíli dělat starosti."

"Mungo?" Toniovi se stále trochu točila hlava a chvílemi ho obestírala mlha.

"To je překvapení," opáčil agent. "Uhodl jsi hned napoprvé. Adrian se domyslel, že poslali mě, že ano?"

"Krvácím..." zamumlal Tonio.

"Koukněte se na ta jeho ústa," řekl Mungo.

Objevil se další muž a násilím mu otevřel ústa. Tonio se ho pokusil kousnout do prstů, ale vysloužil si tím jen bolestivý políček. Připadalo mu, že se pohybuje zpomaleně. Cizí prsty mu znovu rozevřely čelisti a pak ucítil, jak mu ohmatávají dásně v místech, kde mu chyběly dva zuby.

"Dali jsme ti malou injekci, Tonio," řekl Mungo. "Už jsme si spolu krátce popovídali, ale možná si na to nevzpomínáš. Byl jsi ještě v bezvědomí. Krvácení přestalo?"

Tonio se pokusil prozkoumat zraněné místo jazykem. "Vypadá to tak," zamumlal.

"Výborně. Samozřejmě víš, že nemá smysl se tomu bránit. Stejně nám vyklopíš všechno. Když budeš vzdo-

rovat, bude to jenom trvat déle, ale ne o mnoho déle. Víš, že mám pravdu, že?"

Tonio přikývl.

"Výborně. Je mi jasné, že si teď trochu děláš starosti, ale stačí, když nám povíš všechno o tom plánu, a

my ti dáme další injekci, po které usneš."

"Zabijete mě," opáčil Tonio vlhce.

"Ne, Tonio. Nikdo tě nezabije. Chápu, že nemáš důvod, abys mi to uvěřil, ale stačí, když se nad tím na chvílku zamyslíš a pochopíš, že nelžu. Samozřejmě, mohl bych tě zabít, ale mám několik důvodů pro to, abych tě raději poslal zpátky živého. Předně, dělá nám to dobré jméno. Jenom si trochu popovídáme, pak ti dám něco, po čem usneš, a než se naděješ, probudíš se v hezké teplé vězeňské cele sedmadvacátého století. Byt a strava zdarma na celý zbytek života - tedy za předpokladu, že se nerozhodneš pro překvalifikování a vstup do Temporálního sboru. Žádné násilí, všechno proběhne čistě a hladce."

"Čistě a hladce..."

"Správně."

"Či'tě a ,lace."

"Tak jaký byl ten plán, Tonio?"

"B'ingham."

"Buckingham, ano, to jsme si domysleli sami. Pokračuj."

"M'uš'týř... Di'man'ové zááá...esky..."

"Konečně se někam dostáváme," zaradoval se Mungo. Otočil se k agentům, kteří stáli za ním.

"Naservíruje nám to jako na podnose." Obrátil se znovu k teroristovi. "V pořádku, víme, že mušketýři byli vysláni, aby od Buckinghamu přivezli diamantové závěsky. Co míní Taylor udělat s-"

Tonio sebou náhle na židli trhl dozadu. Z uší, úst, nosu a očí se mu začala řinout krev.

"Ten parchant!" Mungo vyskočil tak prudce, až převrhl svou židli. Zuřivě ji nakopl. Toniova hlava groteskně

visela přes opěradlo židle, ke které byl připoutaný. Po šatech mu stékala krev a vytvářela na podlaze louži.

"Co se to, k čertu, stalo?" zeptal se jeden z ostatních agentů, který spěchal prohlédnout tělo. "Jak se mohl-"

Mungo jej odstrčil. "Explozivní implantát," řekl prostě. "Odpálený dálkovým ovládáním. Ten chudák o něm nejspíš ani nevěděl. Kapsle v jeho zubech nás měly jen zmást. Taylorovi ještě nedošly triky."

"Ježíši."

"Pokusil jsem se o výstřel na dálku a kopl mě zpětný ráz," zavrčel Mungo. "Měli jsme Bennetta sbalit hned, místo abychom ho využívali jako návnadu."

"Máme ho přivést?"

Mungo přikývl. "Jo. Přiveďte ho. Ale nebuďte na něj příliš hrubí. Pravděpodobně bude jen rád, že vás vidí. Už nemá žádné přátele a je vyděšený. Myslím, že promluví rád."

"A co když má taky takový explozivní implantát?"

"Určitě ne. V tom případě by ho Taylor prostě odpálil a neposílal by na něj svoje zabijáky. Ne, starý dobrý doktůrek Bennett je nejspíš tím, kdo ty věcičky umísťoval. Jedna injekcička na spaní a o pět minut později už je z vás krácející časovaná bomba."

"Pěkný doktor."

"Marníte čas. Chci mít doktora ve své péči do večera. Uprchl nám touhle důmyslnou tajnou chodbou a možná že už za to zaplatil životem. Běžte za ním a najděte ho dřív, než se to podaří Freytagovi."

"Víš, na co myslím?" zeptal se Finn Lucase. Lucas říhl a pohlídl se po břiše. "Na co?" "Myslel jsem na to, že jsme podepsali špatnou smlouvu. Prodali jsme svou zatracenou kůži a tihle jen chlastají,

rvou se a šukají. Tomu se říká život, nemyslíš? Dejme se ke královým mušketýrům a nechme se platit za výtržnosti."

Zašli si s královými mušketýry na oběd do Moreauovy hospody a poté, co se nacpali tak, že už nedokázali polknout ani sousto, opřeli se Finn s Lucasem pohodlně o zeď, upíjeli víno a dívali se, jak Porthos s d'Artagnanem oslňují dav ukázkou šermířského umění. Několik stolů bylo odsunuto stranou, aby ti dva měli volný střed místnosti, a Porthos právě předváděl výhody pařížského stylu šermování nad

florentským. Pařížský styl, jak jej definoval Porthos, znamenal držet rapír v jedné ruce a číši vína v druhé. Odrážel d'Artagnanovy hrané výpady a doprovázel to nepřetržitým proudem žvanění. Moreauovým zákazníkům se to líbilo a dávali to najevo hlasitým křikem a tlacením pěstmi do stolů.

Aramis, který neustále zdůrazňoval, že se chystá vrátit do kněžského stavu, se snažil obrátit na víru prostitutky. Bral si je nahoru jednu po druhé a tam jim uděloval lekce o přednostech života v čistotě a zbožnosti.

"Pořád musím myslet na to, co říkal Mungo," řekl Lucas. "Vůbec se mi nechce věřit, že by byl jeden z mušketýrů falešný. D'Artagnan určitě ne. Porthos mi připadá rozhodně pravý a Aramis-"

"Jestli jeden z nich jen předstírá, že je mušketýr," opáčil Delaney, "řekl bych, že náš nejpravděpodobnější kandidát tamhle přichází."

Athos, který šel pro další víno, se právě vrátil ke stolu. Rozložil na něm několik lahví doplněných z Moreauova sklepa.

"To víno chutná jako pomeje," prohlásil, "ale jsem žízniv a spokojím se skoro se vším. Pojd'te, Francoisi, Alexandře, napijeme se. Je naší povinností odstranit Moreauovi ze sklepa tyhle splašky, aby mohl jít a nakoupit nějaké slušné víno."

Doplnil jim poháry. Pak zvrátil židli a opřel se o stěnu vedle nich. Když uviděl, jak Aramis míří nahoru s další adeptkou na obrácení, zamračil se.

"Ženské," zabručel. "Ty jednou budou jeho smrt." Mluvil už trochu rozbředle. "Divím se, že od nich ještě něco nechytí."

"Vy se o ženy moc nezajímáte, že?" nadhodil Lucas.

"K ničemu je nepotřebuju."

"Žádný románěk? Nikdy jste nebyl zamilovaný?"

Athos zíral do středu místnosti, zrak rozostřený, jako kdyby tam viděl něco jiného než šerm a dav.

"Jednou," odpověděl tiše.

"Cože, jenom jednou?"

"Úplně to stačilo, příteli. Spíš bych měl říct, že to více než stačilo. Byl jsem mladý, pošetilý a zamilovaný," vyslovil to, jako by to byl epitet, "a neměl jsem šťastnou ruku ve výběru milenky." Lehce trhl hlavou, jako by si právě uvědomil, že řekl víc, než zamýšlel, pak se natáhl, vzal ze stolu jednu láhev a dvě další přitom převrhl.

"Teď mám jinou milenku," prohlásil a zamával přitom lahví. "Je věrná, oddaná a vždycky po ruce.

Pokaždé mne uspokojí, nikdy mne neodmítne. Naplní mne až po okraj svou hřejivou láskou a nikdy mne nezradí. Veritas in vino!" vykřikl a pozvedl láhev tak divoce, že přitom spadl ze židle. Namol opilý pak zůstal ležet na podlaze.

Lucas se na něho zamyšleně podíval. "Opravdu ti to tak připadá?" zeptal se Finna.

"Na druhou stranu, možná je to někdo z těch ostatních," opáčil Finn.

Lucas neodpověděl. Delaney se na něho tázavě podíval a zjistil, že jeho přítel upřeně hledí do středu místnosti. Mladý, elegantně oděný kavalír sešel po schodech dolů a teď obcházel žertující duelanty ke dveřím.

Finn, který si Lucasův pohled špatně vyložil jako snahu

udržet oči zaostřené, se narovnal na židli a postavil pohár na stůl. "K čertu," zaklel. "Mám dost. Co bys tomu řekl, kdybychom šli spát?"

Lucas po něm roztržitě blýskl pohledem. "Co jsi říkal?"

"Říkal jsem, co kdybychom šli spát?"

Lucas se se židlí zhoupl dopředu, až několik zbylých lahví popadalo a jejich obsah se rozlil na zem a Finnovi do klína.

"Ježíši, co je s tebou?" zařval Delaney a vyskočil.

Lucas zíral ke dveřím, jimiž právě před okamžikem mladý kavalír opustil hostinec. "De La Croix," řekl tiše.

"Cože? Lucasi, co se to s tebou děje? Vypadáš, jako bys právě zahlédl strašidlo."

"Přesně tak," řekl. "Pojďme."

"Cože? Kam chceš jít?"

"Pojď, řekl jsem. Rychle, než se nám ztratí!"

"Kdo se nám ztratí?"

"Rudý rytíř!"

"Cože?"

Lucas už běžel ke dveřím a klestil si cestu davem.

Sledovali mladého kavalíra velice obezřetně, z bezpečné vzdálenosti a drželi se přitom stínů.

"Lucasi, jsi si tím jistý?" zeptal se Finn. "Nemohl ses splést?"

"Říkal jsem ti, že obličej nezapomínám," odsekl Lucas. "Když jsem ten obličej zahlédl minule, patřil ženě, která byla s Jackem Bennettem. A předtím jsem ho viděl v Anglii dvanáctého století."

Delaney potřásl hlavou. "To je šílené. Přehnal jsi to s pitím. Náhodná podobnost, nic víc v tom není. Nemůže to být stejný chlap!"

"Tak co dělal u Jacka Bennetta, spojky s podzemím? Říkal jsem ti, že jsem tu ženu už viděl. Není divu, že

jsem ji nedokázal poznat! Byl to muž převlečený za ženu! Říkám ti, Finne, je to André de La Croix!" Finn si vybavil jejich misi do dvanáctého století a potulného rytíře, který své služby prodal princovi Janovi z Anjou. Lucas se s ním střetl na turnaji v Ashby a koupil od něj takovou ránu, že viděl několik hodin dvojmo.

"Celou tu dobu pracoval pro podzemí!" řekl Finn. "Co dělá tady?"

"To právě míním zjistit," odpověděl Lucas. Byli teď na ulici des Fossoyeurs. Kavalír došel k domu číslo 14 a zaklepal na dveře. "To je d'Artagnanův dům!" řekl Lucas.

Finn mu nakoukl přes rameno, ale v temné uličce nic neviděl. "Jestli na nás Mungo nasadil svoje lidi, doufám, že nás teď sledují," řekl. "Tohle by se mohlo hezky zvrtnout."

Připlížili se k oknu a nahlédli dovnitř. Mladík seděl u stolu a hovořil s mnohem starším mužem, kterého viděli vcházet do domu na ulici Saint-Honoré.

"Jack Bennett," zašeptal Finn. "Co tady, k čertu, dělá?"

"Zdá se, že Mungo měl pravdu," řekl Lucas. "Náš přítel d'Artagnan je Správce času."

"Nemůžu tomu uvěřit," namítl Delaney. "D'Artagnan nemůže být falešný!"

"Napadá tě jiné vysvětlení?"

"Ne, ale... prostě mi to nesedí. To by znamenalo, že o nás věděli od samého začátku, ještě předtím než jsme dorazili do Paříže!"

"No, je jen jediný způsob, jak to zjistit," řekl Lucas. Přešel k předním dveřím a zabušil na ně.

Někdo zevnitř se zeptal: "Kdo to klepe?"

Lucas dokonalou napodobeninou d'Artagnanova hlasu zavolal: "Zatraceně, Bonacieuxi, pusťte mě dovnitř! Zapomněl jsem klíč!"

O chvíli později někdo na druhé straně odsunul závoru a začal dveře otevírat. Lucas mezi ně vrazil rameno a vtrhl dovnitř s Finnem v patách.

Jack Bennett se opíral o zeď. Vedle něho stála André de La Croix, v ruce tasený rapír.

"Opět se setkáváme, pane," řekl jí Lucas normansky.

De La Croix zaváhala - tohle zjevně nečekala. Bennett sáhl pro něco do kapsy, ale v příštím okamžiku ucítil na hrdle špičku Finnova meče.

"Nedělej to," varoval ho Finn anglicky. "Vytáhni to. Pomalu."

Bennett mu rezignovaně podal laser.

"Kdo jsi?" zeptala se André.

"Jsi to ty, že?" opáčil Lucas. "André de La Croix. Co tě přivedlo do Paříže?"

"Jak jste se o mně dozvěděl?"

"Už jsme se spolu setkali," odpověděl Lucas. "Na turnaji, v Ashby."

"V Ashby? To je nemožné. Nikdy jsem-"

"Osvěžím ti paměť," řekl Lucas už zase anglicky. "Měl jsi na sobě rudé brnění a na štítu jsi měl liliový kříž. Já jsem měl bílou zbroj a v erbu vykořeněný dub. Vzpomínám jsi, že jsi byl skutečně dobrý. Ale ani ve snu by mě nenapadlo, že patříš k podzemí."

"Ona k němu nepatří," ozval se Bennett. "Alespoň tehdy k němu ještě nepatřila."

"Ona?"

"Podívejte se pořádně," opáčil Bennett. "André je žena."

Finn odložil meč a nyní na Bennetta mířil laserem. "Co to má znamenat?" zeptal se. "Co to na nás hraješ?"

Pomalou, s rukama zvednutýma, aby byly vidět, přešel Bennett k židli a posadil se. "Vy jste zásahová jednotka, že?" zeptal se. "Opravná skupina?"

"Jo," odpověděl Finn, aniž ho spustil z očí.

Zdálo se, že se Bennettovi ulevilo. "André, s těmi muži musíme spolupracovat. Jsou to vojáci z budoucnosti."

André přikývla. Odložila svůj rapír a dýku na stůl a pomalu přistoupila k Lucasovi.

"To stačí," řekl Lucas, když se k němu dostala skoro na dosah ruky.

"Nejsem ozbrojená," odpověděla. "Váš přítel by mne mohl lehce zabít." Napráhla ruce k Lucasovi. "Vaši ruku," řekla.

Lucas váhavě sklonil rapír a podal jí levou ruku. André ji vzala do obou svých, přitiskla si ji na prsa a pak do klína. V tom doteku nebylo nic erotického. Nepřestávala se mu přitom dívat do očí, jako by zkoumala jeho reakci. To, co uviděla, ji překvapilo. Tohle rozhodně nečekala.

Lucas jen lehce zvedl obočí a řekl: "No dobře, tak jsi žena. Co to dokazuje?"

Nejistě se podívala na Bennetta.

"Je to unikátní žena," vysvětlil mu Bennett. "My takové označujeme termínem ‚přemístěná osoba‘."

Teprve teď se Lucas zatvářil skutečně překvapeně. "Chcete říct, že..."

"Že není ani nikdy nebyla vojákem Temporálního sboru," řekl Bennett. "Řečeno v kostce, narodila se ve dvanáctém století a jako dítě osiřela. Už v dětství se začala vydávat za chlapce a díky fascinující souhře událostí získala dovednosti, které jí umožňovaly protloukat se životem jako nájemný potulný rytíř.

Všechno nevím ani já, ale do tohoto času ji přivedl jeden můj starý přítel, který se s ní setkal ve středověké Anglii. Hunter měl v úmyslu-"

"Reese Hunter?" zvolal Finn. "

Nyní to byl Bennett, kdo se zatvářil překvapeně. "Vy jste ho znal?"

"Znal?" opáčil Lucas. "Minulý čas?"

"Ano," přikývl Bennett. "Je mrtev. Zavraždil ho terorista jménem Silvera, který ho považoval za agenta TIS. Hunter přišel do Paříže s André a chtěl mne vyhledat, abych mu pro ni opatřil nelegální implantát. Zajišťuji je pro podzemí už pěknou řádku let. Bohužel, dorazili právě ve chvíli, kdy jsem se zapletl s teroristy z organizace Správci času. Byl jsem s nimi, když mne přišel navštívit. Přitom u nich upadl v podezření, že je agentem TIS. Vystopovali ho až do jeho pokoje v Lucemburském paláci-"

"V Lucemburském paláci!" zvolal Finn.

Bennett se zamračil. "Ano, tam. Připadali jste mi nějak povědomí. Potkal jsem vás tam na schodech."

"Pokračujte," vyzval ho Lucas.

Bennett si povzdechl. "Huntera sledovali do hotelu a tam ho zabili. André tam v tu chvíli naštěstí nebyla. Na druhé straně, kdyby tam byla, možná by tomu zabránila. Je to pozoruhodná žena. Ano. Tak či tak, museli hotel hlídat. Když se mi doneslo, že je Hunter v Paříži a bydlí v Lucemburském paláci, okamžitě jsem se za ním vydal. Tak jsem se setkal s André. Hunter už byl mrtvý a ona byla sama v hotelovém pokoji s jeho mrtvolou, nevěděla, jak se jí zbavit ani proč byl vlastně zabit. Když jsem šel za ním do pokoje, viděli mě. Správci času přirozeně předpokládali, že je zrazuji TIS a Silvera vtrhl do místnosti, aby mne zabil a André zajal. André ho zabila." Bennett vyprávěl příběh monotónním, nevzrušeným hlasem. "Propašovali jsme obě těla z hotelu-".

"Ta navoněná truhla," řekl Finn.

"Ano," přikývl Bennet.

"Tehdy jste kolem nás prošli po schodech a mně se zdálo, že jsem André poznal," řekl Lucas. "Jenomže jsem její obličej nedokázal nikam zařadit. Samozřejmě - když jsme se viděli posledně, nebyla oblečená jako žena. Ale

když jsem ji uviděl teď, jak vychází z Moreauovy hospody, poznal jsem ji, ale myslel jsem si, že je to muž vydávající se za ženu. Doopravdy je to ale naopak!"

"Sledovali jste nás až do ulice Saint-Honoré?" zeptal se Bennett.

"Přesně tak," odpověděl Finn. "Když jste se začal ohánět laserem-

"Předpokládali jste, že jsem Správce času a že jste našli dům, kde je ukrytý chronoplát," dopověděl za něj Bennett. "Skoro jste to uhodli. Jenomže já už svůj chronoplát nemám. Vzali mi ho. Mají i Hunterův plát, ale neznají jeho bezpečnostní kód. Proto chtěli zajmout André. Netušili, že je přemístěná osoba a neví, jak se s ním zachází."

"A vás chtěli, protože si mysleli, že jste je zradil informační službě," dodal Lucas.

"Tak to nejste zrovna v nejzáviděníhodnější situaci, co?" poznamenal Finn. "Pokud jde o TIS, jste se Správci času. Správci času si myslí, že jste je prodal TIS. Otázka je, kdo z nich má pravdu?"

"Až donedávna," řekl Bennett, jsem byl s nimi. Jsem proti časoválkám. Proto jsem přešel do podzemí a proto jsem se zapletl s Ligou na ochranu času."

"Takže mezi teroristy a Ligou doopravdy je spojení?" zeptal se Finn.

"Ale jistě. Sice slabé, ale určitě existuje. Nabyl jsem přesvědčení, že Správci času vymysleli funkční plán, jak přesvědčit Arbitrážní sbor, aby ukončil temporální konflikty."

"Vy nazýváte rozštěpení času funkčním plánem?" zeptal se Finn.

"To je jen proklamovaný záměr," řekl Bennett. "Správci času nikdy neměli v úmyslu to udělat. Jejich představa byla vytvořit po celé historii situace vyžadující úpravu a upozornit na ně vždy Arbitrážní sbor, aby měl čas za-

sáhnout a zachovat dějinnou příčinnost, ale jen za cenu vynaložení obrovského množství lidské práce a finančních prostředků."

"Zajímavý nápad," řekl Lucas. "Ale copak jste neviděli, jak je to riskantní? Co kdyby se jedna z těch situací ukázala být neopravitelná?"

"To riziko tu bylo vždycky," opáčil Bennett. "Naším záměrem ale bylo soustředit se jen na snadno zvládnutelné zásahy."

"Proč jste změnil názor?" zeptal se Finn.

"Kvůli Adrianu Taylorovi," odpověděl Bennett. "Je to-"

"My víme, kdo je Adrian Taylor," přerušil ho Lucas.

"A víte i to, že je to naprostý cvok? Že je pevně odhodlán doopravdy způsobit rozštěpení času?"

"TIS z toho předpokladu vychází," řekl Lucas.

"Pak vědí víc než Taylorovi vlastní lidé," pokrčil Bennett rameny.

"Chcete říct, že Správci času doopravdy ne-"

"Říkal jsem vám, jaký byl jejich plán!" zařval Bennett. "Ale Taylor je šílený. Pochopil jsem to, když zabil hraběnkou de La Fere."

"Ale to je-"

"Mylady de Winter," dořekl Bennett. "Pravděpodobně nejdůležitější postava ve scénáři. Tady se do toho zapojilo moje chirurgické nadání. Provedl jsem na Adrianu Taylorovi změnu pohlaví. Nyní je mylady de Winter on."

Finn odložil laser. "Svatý Ježíši," řekl. "A Mungo si myslí, že je falešný jeden z mušketýrů."

"Aha, chápu," odpověděl Bennett. "Sledovali jste André až sem, víte, čím je to dům, a přirozeně jste předpokládali, že vaším mužem je d'Artagnan. Ne, ujišťuji vás, že on je pravý, stejně jako tři mušketýři. Moreau je můj starý přítel a tuhle skrýš mi zařídil on. Bonacieux

mu dluží laskavost. To jméno mi sice bylo povědomé, ale nedokázal jsem ho zařadit, dokud jsem nepřišel sem a nezjistil jsem, kdo je jeho drahý podnájemník. Pohrával jsem si dokonce s myšlenkou přesvědčit d'Artagnana, aby mi pomohl, ale včas jsem si uvědomil, jak by to bylo šílené."

"Pomohl vám v čem?" zeptal se Finn. "Myslel jsem, že to je jasné," opáčil Bennett. "Je třeba zabít Taylora."

"Kde je?"

"Mohu vám říct jenom, kde byl," řekl Bennett, "ale tam už určitě nebude. Není hloupý."

"Myslím, že byste si raději měl promluvit s Mungem," řekl Lucas.

"S velicím agentem?" opáčil Bennett. "To nemůžu." "Nejste zrovna v pozici, kdy byste si mohl vybírat, co můžete, a co ne," upozornil ho Lucas.

"Nechápete," řekl Bennett. "V podzemí jsem důležitá postava. Vím toho o té organizaci příliš mnoho. Mungo by mě zatkl a odčasoval, aby mne mohli vyslechnout. Jenomže já nikdy neohrozím životy lidí, jejichž jediným zločinem je, že chtěli zabránit válkám."

"Ale časový proud jste ohrozit chtěl," namítl Lucas. "Už jsem vám řekl, že chci Taylora zneškodnit stejně jako vy. Ale zatčení si nemůžu dovolit."

"Nezapomínáte na něco?" zeptal se ho Finn. "Zatčený už přece jste."

"Ne tak docela," odpověděl Bennett a vytáhl druhý laser. Finn začal sahat po první zbraní, kterou Bennettovi odebral, ale ten přepnul laser na nízký výkon a ožehl mu ruku. "Dělám to nerad," řekl, "ale když mne přinutíte, upálím vás na místě. Nezapomínejte, že jako chirurg to s lasery umím. Teď vezměte tu zbraň a velice pomalu mi ji přisuňte po podlaze."

Finn se podíval na Lucase a pak udělal, co mu bylo řečeno. Sotva laser přistál u Bennettových nohou, Lucas se vymrštil, popadl André a strhl ji k sobě, pak jí přitiskl špičku dýky k boku.

"Odhoď ho nebo bodnu," řekl.

V příštím okamžiku už letěl vzduchem na druhou stranu místnosti. Tam dopadl na zem, ale okamžitě vyskočil, dýku připravenou k útoku. André držela vlastní dýku za čepel, připravená hodit.

"Ne!" vykřikl Bennett.

Pak se ozvalo zuřivé zabušení na dveře.

"Zatraceně, Bonacieuxi," zařval d'Artagnan opile zvenčí. "Pusťte mě dovnitř! Zapomněl jsem klíč!"

10

Nikdo se nepohnul. Bušení pokračovalo nezmenšenou silou.

"Bonacieuxi, bůh vás zatrat'! Probuďte se a otevřete ty dveře!"

Zpoza dveří na druhé straně místnosti uslyšeli, jak starý muž vstává a něco si podrážděně mumlá.

"Rychle," řekl Bennett, "schovejte zbraně!"

Lucas i André zastrčili dýky zpátky do pochev. Dívka zvedla Lucasův rapír a hodila mu ho. Bennett, který teď měl oba lasery, je ukryl tak, aby nebyly vidět a přitom je měl stále po ruce. "Otevřete dveře," řekl Finnovi.

Finn přistoupil ke dveřím a otevřel je, předstíraje že ho Gaskoněc vyrušil stejně jako Bonacieuxe, který se ve špinavé noční košili vynořil z ložnice a slepě mžoural do světla.

"Hele, Francois!" zvolal d'Artagnan, když se vpotácel do místnosti. "Co vás sem přivádí? A Dumas je tady také! To je překvapení! Je snad nějaký důvod k oslavě? Nemám narozeniny, že ne?"

"Pánové, prosím!" řekl Bonacieux. "Nemůžete dopřát ubohému člověku trochu spánku? Skutečně musím trvat na tom, aby tady byl po setmění klid! Už nejsem žádný

mladík a potřebuji svůj odpočinek! Pane d'Artagnane, s vámi jsem už o tom hovořil! Je dost zlé, že mi neplatíte žádné nájemné-

"Neplatím vám nájemné, milý Bonacieuxi, protože jsme se tak dohodli," přerušil ho d'Artagnan. "Copak

jsem nezachránil vaši ženu ze spárů únosců? Nevrátil jsem vám ji?"

"Podle toho, jak často ji vidím, mohla stejně dobře zůstat unesená," zabručel Bonacieux.

"Ale Bonacieuxi, já přece nejsem zodpovědný za vaše manželské problémy," namítl d'Artagnan a mrkl přitom na Delaneyho. "Kdybyste se nevysiloval tím věčným ponocováním a hýřením s přáteli až do časných ranních hodin, možná byste byl lépe schopen ji uspokojit!"

"Já! Já že ponocuji! Tedy monsieur, řeknu vám-"

"Dost toho žvanění a už ať jsi v posteli, ty stará fosílie," přerušil ho d'Artagnan, který objal starého pána kolem ramen a poháněl ho směrem k jeho ložnici. "Tohle je nájemní dům a ne hospoda! Rozumní lidé v tuto noční dobu dávno spí."

Slabě protestující Bonacieux zmizel v ložnici, ze které se před chvílí vynořil, přičemž mu d'Artagnan uštědřil poslední přátelský štulec na rozloučenou a zabouchl za ním dveře.

"Nerozumný muž," poznamenal a pak se podíval na André. "Povídám, monsieur, nemyslím, že vás znám. Máte sestru?"

"Monsieur André de La Croix," řekl Lucas, který se ujal představování. "A doktor-"

"Monsieur d'Artagnan a já jsme se již setkali," řekl Bennett spěšně. "André je můj synovec."

"Je mi ctí, že vás poznávám, monsieur," řekl d'Artagnan. "A teď pokud jde o vaši sestru..."

"Mou sestru?" zeptala se André nejistě.

"Ano, máte přece sestru, ne? Určitě musíte být její bratr - rodinná podoba je neuvěřitelná. Mluvím o ženě, která mi nedávno zachránila život u Carmes-Déchaux. Od té doby po ní pátrám, abych jí mohl náležitě vyjádřit svou vděčnost. Nikdy bych se nenadal, že mi osud přivede ke dveřím jejího bratra, ale- Někdo zaklepal na dveře."

"Cože, další návštěvníci?" podivil se d'Artagnan. "Francoisi, buďte tak hodný a řekněte tomu, kdo přišel, ať zase odejde."

"Jděte pryč," řekl Delaney.

"Ale já musím mluvit s panem d'Artagnanem!" ozval se zpoza zavřených dveří ženský hlas. "Ach! Bože, kdo je tam?"

"Constance!" zvolal d'Artagnan.

Finn s dvornou úklonou otevřel dveře. "Proč ne?" zeptal se. "Všichni ostatní už tady jsou."

Constance vtrhla dovnitř, ve tváři celá zardělá. „D'Artagnane!"

"Constance!"

"Constance?" zakrákoral Bonacieux ze své ložnice. "Moje žena je tady?"

"Teď se s ním nemohu setkat!" zaúpěla Constance. "Nesmím! Špehuje mne pro Richelieu!" Rozhlédla se po ostatních. "Božíčku, kdo jsou všichni ti muži?"

"Rozhodně nejsme Richelieuovi špehové," ujistil ji Finn.

"Jsou to mí přátelé," dodal d'Artagnan velkoryse.

"Je tam moje žena?" vyptával se dál Bonacieux zpoza dveří ložnice.

"Není," křikl d'Artagnan. "Spěte už!"

"Ale mně se zdálo, že slyším její hlas," namítl Bonacieux a otevřel dveře.

"Když se vám to zdálo, pak to byl sen," řekl d'Artagnan a zastrčil ho dlaní přitisknutou k obličeji zpátky, pak za

ním dveře zase zabouchl. "Rychle, nahoru do mého pokoje," řekl.

"Ale ti pánové..." špitla Constance nesměle.

"Počkají, až na ně přijde řada," odpověděl d'Artagnan.

"Cože?"

"On myslel na rozmluvu s ním, madam," vysvětlil Lucas.

"Ach!" řekla Constance a zdálo se, že se jí skutečně ulevilo.

"Moje žena..." řekl Bonacieux a znovu otevřel dveře.

D'Artagnan je prudce přirazil a z druhé strany se ozvalo duté zadunění. "Nahoru, hned, rychle!" zvolal.

Constance se rozběhla po schodech do Gaskoňcova pokoje. Ostatní slyšeli, jak se dveře otevřely a zase

se za ní zavřely, pak Bonacieux opět vyhlédl a dlaní si zamačkával bouli.

"Co se stalo?" zeptal se.

"Byl jste náměsíčný," odpověděl d'Artagnan.

"Opravdu?"

"Ano, a přitom jste se udeřil do hlavy. Raději buďte opatrnější, nebo si takhle ještě ublížíte."

"Zdalo se mi, že slyším svou ženu..."

"Sníl jste," odsekl d'Artagnan. "Sníl jste a ve spánku jste chodil a mluvil; vážně, Bonacieuxi, to už je příliš. Jestli se takové věci budou opakovat, bojím se, že si budu muset hledat jiné ubytování!"

"Ach ne, pane d'Artagnane, už se to víckrát nestane, ujišťuji vás!"

"Dobře, dejte si na to pozor. Už z toho věčného vyrušování začínám být unavený. Ted' jděte spát, Bonacieuxi!"

"Ano, ano, už jdu."

"Tak tedy dobrou noc."

"Dobrou noc i vám, monsieur."

Bonacieux opět zmizel v ložnici.

"Omluvíte mne, pánové?" řekl d'Artagnan. Popadl ze stolu láhev vína a rozběhl se do schodů.

Finn okamžitě sáhl po svém rapíru, ale Bennett už měl v rukou oba lasery a mířil jimi na něj a na Lucase.

"To je směšné, Bennette," řekl Lucas. "Potřebujete naši pomoc. Jestli skutečně chcete-"

"Psst!" řekl Bennett a vytáhl z kapsy přístroj velký asi jako krabička cigaret. Stiskl vypínač na jeho boku.

"-strašná věc!" ozval se z krabičky hlas Constance. „Potřebuji tvou pomoc-"

"Vy jste mu dal do pokoje štěnici!" zvolal Lucas.

Bennett se po něm roztržitě podíval. "Vadí vám to?"

"-cokoliv, co pro tebe mohu udělat, drahá Constance, jen mi dovol-"

"Ale no tak!"

"Ach, ale Constance, hořím plamenem touhy, stravuje mne-"

Ozval se hluk krátkého boje, pak šplíchnutí většího množství vody a d'Artagnanovo klení.

"Vypadá to, že právě uhasila jeho plamen vodou z umyvadla," poznamenal Bennett.

"Fuj, ty smrdíš!" o , 'oo

"Oprava, umyvadlo to nebylo," řekl Bennett.

"Ted' už mé konečně vyslechněš?"

Zatracené, Constance, to byl můj nejlepší kabátec!"

"K čertu s tvým kabátcem! Královna je ve strašném nebezpečí a ty. nedokážeš myslet na nic jiného než na to!"

"Cože, královna je v nebezpečí? No ale proč jsi to neřekla hned? Počkej, jen si sundám ten politý kabátec..." "Král pořádá ples na počest královny," pokračovala Constance. "A požádal ji, aby si vzala ty diamantové závěsky, které jí daroval..."

„Ano, pokračuj, sundám si jen ty promočené kalhoty..."

"Ale královna dala diamantové závěsky mylordu Buckinghamovi," řekla Constance. "Richelieu se to musel nějak dozvědět, má svoje špehy všude."

"To tedy má. Poslyš, posad' se ke mně na postel a pomoz mi stáhnout boty..."

, Jestli královna nedostane svoje závěsky včas zpátky, je

s ní konec! Dala mi dopis pro vévodu Buckinghamu.

Musíš hned odjet do Londýna a ty závěsky přivést, ji

nak-"

„Ano, samozřejmě, odjedu tam hned ráno."

"Ach! D'Artagnane!"

"Psst, nebo vzbudíš svého manžela."

„Ach! Přestaň s tím!" Ozval se zvuk trhané látky. "Moje šaty!"

"Koupím ti jiné! Koupím ti celou truhlu šatů-"

Bennett přístroj vypnul. "A je to," řekl. "Taylor udělal první tah. Hra začala."

"Jaký má plán?" zeptal se Lucas.

"To nevím určitě," odpověděl Bennett. "Chce něco udělat s mušketýry a zabránit jim, aby ty závěšky přivezli. Královnin poměr s prvním ministrem Anglie vyjde na veřejnost a to jí zničí pověst. Možná bude dokonce obviněna z vlastizrady."

"Pak se musíme postarat, aby dostala svoje závěšky včas," prohlásil Lucas. "Pokud s námi ale nebudete spolupracovat, nedokážeme to."

"Nemůžu si dovolit nechat se zatknout," namítl Bennett.

"Podívejte se, kdyby vás chtěl Mungo zatknout, udělal by to dávno," řekl Finn. "Víte o vás, ví, kdo jste a kde vás má hledat. Sledoval vás."

"Využily vás obě strany, Bennette," pokračoval Lucas. "Podívejte se, Munga vaše spojení s podzemím nezajímá. Nestará se o ně. Chce dostat Taylora,"

"Takže mu povím, co jsem říkal vám, a on mne nechá jít, co? Vážně si myslíte, že tomu uvěřím? Už jsem vám pověděl všechno, co vím. Nic jiného udělat nemůžu-"

V tom někdo vykopl dveře a dovnitř vtrhlo pět mužů oblečených do uniform Richelieuových gardistů, Delaneyho přitom srazili k zemi. Bennett reagoval okamžitě a vypálil z laseru. Jeden z gardistů padl mrtvý k zemi, zatímco druhý namířil vlastní laser na Bennetta a na místě ho zabil. Ozvalo se zařinčení skla, jak André vyskočila oknem. Venku někdo zařval a pak se ozval zvuk několika párů běžících nohou. Do místnosti vešel Mungo v uniformě kapitána kardinálových gardy. Krátce pohlédl na Bennettovo tělo.

"Mohl si ušetřit spoustu potíží, hlupák," řekl.

Bonacieux vyšel ze dveří a tvářil se jako vyplašené kuře.

"Co je? Co se děje? Proč tady zase děláte rámus. Copak se ubohý-" Uviděl agenty v uniformě kardinálových gardistů a okamžitě zmlkl, v očích výraz naprostého zděšení.

"Vrať se do své ložnice!" štkl na něj Mungo.

Bonacieux vyjekl a zmizel za dveřmi jako vyděšený králík v noře. Dveře se zabouchly a ozvalo se zaskřípání klíče v zámku.

"Dobře, odneste ho odsud," řekl Mungo a ukázal na Bennettovu mrtvolu. Dva agenti ji zvedli pod pažemi a zamířili s ní ke dveřím, když tu se ozvalo bouchnutí dveří nahore a objevil se d'Artagnan. Bez košile a bos se vrhl dolů ze schodů, tasený rapír v jedné ruce, zatímco druhou si přidržoval nedopnuté kalhoty. Opilým pohledem spočinul na agentech a zařval:

"Ha! Přepadení! Do zbraně, přátelé! Jeden za všechny a jeden za-"

V tom ztratil rovnováhu a skutálel se dolů, kde zůstal

ležet v bezvědomí pod schodištěm, kalhoty stále na půl žerdi.

Mungo se nad ním chvíli skláněl a pak se narovnal. "Žije," řekl. "Je to div, že si nerozbil hlavu." Podíval se nahoru k d'Artagnanovu pokoji, pak zpátky na bezvědomého Gaskoňce. "Vypadá to, že paní Bonacieuxová bude mít co vysvětlovat," poznamenal.

"Vy jste tu namontoval štěnice," řekl Lucas.

Mungo si povzdechl. "Prieste, vy máte talent ke konstatování zjevného."

"Jak jste věděl, že máte napíchnout d'Artagnana?"

"Mám štěnice v jeho domě, stejně jako je mám v Athosově, Aramisově a Porthosově, u Trévilla a v Richelieuových soukromých komnatách," odpověděl Mungo. "Král ani královna si nemohli ani uprdnout, abych o tom okamžitě nevěděl, a mám napíchnutou i Buckinghamovu rezidenci v Londýně. Nejsem tu, abych se flákal, Prieste, jsem tady, abych zastavil teroristické spiknutí. Takže jestli mne omluvíte, pánové, pustíme se do práce. Jdeme na věc."

Byli dopraveni do nenápadného domu na ulici Servadoni, jednoho z několika, které si TIS pronajala a zřídila si v nich svoje stanoviště. Jiní nájemníci tam nebyli a domácí dostal dlouhou dovolenou na venkově. Jeden z agentů udělal kávu a nabídl jim cigarety, které vděčně přijali.

"Vypadá to, že jste to zpackal, Mato Hari," prohlásil Finn. "Nechal jste sledovat všechny až na osobu, na které skutečně záleželo. Mylady je tak nápadná, co? Dokonalá figurka pro teroristy. Bylo to tak očividné. Vsadím se, že jste si myslel, že se jí zdaleka vyhnou."

"Ty vaše kecy už mě začínají unavovat, Delaney," zavrčel Mungo.

"Já vás mám také rád, zlato."

"Vaše ustavičné pokusy mne vyprovokovat nevedou nikam," odpověděl. "Mám práci, kterou je třeba udělat, a vy mimochodem také. Až bude po všem, milerád uspokojím vaše rváčské instinkty, ale do té doby toho nechtě."

Finn přikývl. "Takže domluveno, příteli."

"Právě jste si vykoledoval dlouhodobý pobyt v nemocnici, tedy za předpokladu, že se toho dožijete," řekl Mungo. "A pokud jde o mylady a Taylora, samozřejmě se mýlíte. Mám v jejím domě štěnici. A víte, co jsem z ní dostal? Spoustu stupidních žvástů s nejrůznějšími gentlemany o počasí, módě, dvorních intrikách a jiných nesmyslech. Dnes večer jsem tam poslal svoje muže. Víte, co našli?"

"Hromadu předem nahrané konverzace," odpověděl Lucas. "Taylor se na vás připravil."

"Přesně tak. V tomto smyslu jsem ochoten s vámi souhlasit, Delaney. Zpackal jsem to. Taylor se tu a tam v domě objevil a něco pustil, aby udržel zdání, ale nic závažného se tam neprojednávalo. Musím přiznat, že mě ani na okamžik nenapadlo, že by mohl zavraždit skutečnou mylady de Winter a osobně ji nahradit. To byl mistrovský tah."

"A co Bennett?" zeptal se Lucas.

"Co je s ním? Jakmile jsme se dozvěděli, co jsme potřebovali, přestal pro nás být důležitý."

"Jen mě zajímalo, co byste s ním udělal, kdyby nevystřelil na jednoho z vašich mužů. Nebo právě o to šlo, když jste k němu vtrhli? Chtěli jste ho vyprovokovat?"

"Jaký by to podle vás mělo význam?" zeptal se Mungo. "Kdyby nebyl takový sebevražedný šílenec, zatkl bych ho a odčasoval do basy, takže by teď byl naživu."

"Chcete říct, že by byl naživu, takže byste ho mohli vyslýchat a postupně odhalit tolik členů podzemí, s kolika měl kontakt," opravil ho Lucas.

"Překvapujete mě, Prieste. Nenapadlo mne, že sympatizujete s dezertéry. Mimo to, tohle nespadá do mé kompetence. Nemá to nic společného s úkolem, který mám. Díky Bennettovi je teď skoro u konce. Zbývá udělat už jen jedinou věc."

"Nechtě mě hádat," ozval se Finn. "Chcete, abychom jeli s mušketýry do Londýna a ujistili se, že všechno proběhne hladce."

"Nebude to příliš těžké," řekl Mungo. "Mám to pojištěné na obou stranách. Moji lidé jsou v klíčových postaveních v Londýně a cestou budete krytí ze vzduchu."

"Ze vzduchu?" zopakoval Finn.

"Správně. Budou vás sledovat dva agenti vybavení zařízením pro volný let."

"To by mohlo fungovat skvěle - za předpokladu, že nikoho nenapadne podívat se nahoru," řekl Finn.

"Zanedbatelné riziko. Předpokládejme, že je některý z mušketýrů zahlédne. No a co? Myslíte, že mu někdo uvěří, když bude vyprávět historky o létajících lidech? Nejsou zrovna známi svou střízlivostí. Naším hlavním zájmem je předejít rozštěpení časového proudu. Všechno ostatní má až prioritu dvě. Budete vybaveni miniaturními vysílačkami, které vám umožní spojení s rekognoskační skupinou. Naš člověk v Londýně vás už očekává, takže jestli Taylor neudeří dřív, kontaktuje vás tam a předá vám potřebné instrukce. Budete vybaveni lasery. Bude to procházka růžovým sadem."

"Až na jednu věc," dodal Finn. "Taylor má chrono-plát."

Mungo se zašklebil. "Přece byste nechtěli, aby to bylo až tak snadné?"

"Jen jsem uvažoval, co asi uděláte v případě, že se Taylor a spol. rozhodnou, že už dospěli do bodu, kdy nemá smysl pokračovat, a odčasuují do jiné doby," řekl Lucas. "Na tohle jste mi nikdy nedal uspokojivou odpověď."

"Tohle riziko je tu samozřejmě vždycky," připustil Mungo. "Ale podle toho, co vím o Taylorovi, jsem

ochoten se vsadit, že vytrvá. Než tuhle operaci vzdá, vyzkouší každou možnost. Než se rozhodne, že je čas přemístit se jinam, použije chronoplát, aby nad námi vyzrál tady."

"A když to přece jen udělá?" zeptal se Lucas.

"Když to udělá, zjistí, že pro něj nebude snadné rozjet novou operaci," řekl Mungo. "Bude potřebovat další lidi a finanční prostředky." Mungo se usmál. "Před chvílí odčasoval jeden z mých mužů se záznamem závěti Jacka Bennetta, ve které přiznává, že byl spojkou mezi podzemím, Správcí času a Ligou na ochranu času. To spolu s dalšími důkazy, které jsme opatřili, postačí k tomu, aby Arbitrážní sbor nařídil zatknout a vyslechnout každého známého člena Ligy na ochranu času. Při vyšetřování budou odhaleni další. Celé protiválečné hnutí bude brzy rozprášeno."

"A jeho členové budou zatčeni, vyslýcháni... jak tomu tam u vás říkáte? Ano, už to mám. Vyšetřování při extrémní předpojatosti," řekl Finn. "Bude to znamenat vězení, překvalifikování a nucený odvod pro spoustu nevinných lidí, jejichž jediným zločinem bylo, že nesouhlasí s temporální politikou. Arbitrážní sbory to budou mít velice pohodlné, že? Budou moci odvést všechny svoje politické odpůrce."

"To není vaše starost, Delaney," opáčil Mungo. "Koneckonců, vy už jim sloužíte, ne?"

Otevřely se dveře a dovnitř vtrhl další agent. Sotva lapal po dechu.

"Utekla nám," řekl.

"Cože? Co se stalo?"

"Tím svým zatraceným laserem dostala Zebru," řekl agent. "Vrhl jsem se na zem, hned jak vystřelila, a když jsem se zvedl, byla pryč."

"Ty idiote," zaječel Mungo. "Seber se a okamžitě ji najdi! Chci, abyste ji zlikvidovali, rozumíš?!"

"Vypadá to, že jste myslel na všechno, Mungo," řekl Delaney. "Ted' už se musíte postarat jen o jednu přemístěnou osobu, která běhá po Paříži s laserem."

"Nebude po ní běhat dlouho," ujistil ho agent pochmurně.

"Já bych na to nesázel," řekl Lucas. "Setkali jsme se s ní na naší poslední misi v Anglii dvanáctého století a připadalo mi, že je doopravdy dobrá. Jack Bennett byl jediný přítel, kterého v této době měla. Jak myslíte, že se bude chovat k lidem, kteří ho zabili?"

"Vážně mi chcete namluvit, že se na nás pokusí zaútočit?" zeptal se Mungo. Zasmál se. "V tom případě už je mrtvá. Nemusíme si s ní dělat žádné starosti."

"Ale stejně," řekl Lucas. "Být vámi, hlídám si záda."

"Říkám vám, že odsud musíme vypadnout, a hned!" zařval Jimmy Darcy. "Dostali Tonia. Ted' už o nás vědí všechno! Je po všem, Adrianě!"

"Nebud'te blázen, Jimmy," odpověděla mylady a slabě se usmála. "Není po všem. Adrian ví, co dělá."

"Nech toho! Nech toho! Ježíši, Adriane, vymyká se vám to z rukou! Vy nejste mylady, pro boha živého!"

"Jimmy, uklidněte se. Tohle vás není důstojné. Nijak nám nepomůže, když se přestanete ovládat a začnete panikařit."

Darcy se zoufale podíval na Freytaga. "Bruno, pro lásku boží, neseď'te tam jen tak!"

Freytag kouřil cigaretu a mlčky ho pozoroval. Darcy přistoupil až k němu a vzal ho za rameno.

"Bruno, poslouvejte mě. Už nemůžeme uspět, ne tady a ne ted'. Mají nad námi velkou přesilu. Jsme ztraceni. Znají náš plán!"

"Nevědí o něm vůbec nic," opáčila mylady.

"O čem to mluvíte?" zeptal se Darcy a otočil se k Taylorovi. "Vědí, že se pokusíme mušketýrům zabránit, aby se vrátili s diamantovými závěsky! Poslali všechny svoje lidi na-"

"A kdo řekl, že tohle je náš plán?" zeptala se mylady měkce.

Jimmy vytřeštil na Taylora oči. Podíval se na Freytaga, pak znovu na Taylora.

"Jak to myslíte? Samozřejmě že tohle je náš plán! Pracovali jsme na něm všichni. Říkal jste-"

"Nikdy jsem nic takového neřekla," skočila mu do řeči mylady. "Adrian se o něčem takovém mohl zmínit, ale to bylo jen pro vaše dobro."

Darcy se zatvářil zmateně. "Cože? Já nerozumím."

My lady vstala a pomalou, elegantní chůzí zamířila k oknu. Zadívala se ven, na slunce, jež vycházelo nad Paříží.

"Protivník má větší zdroje než my," řekla, aniž se otočila. "To Adrian vždycky věděl a počítal s tím. Bylo mu jasné, že jediný způsob, jak můžeme uspět, je oklamat je." Otočila se, podívala se na Darcyho a usmála se. "Z bezpečnostních důvodů jen Adrian, Bruno a samozřejmě já jsme znali pravý plán. Teprve nyní budete moci sám uznat, že to bylo nutné."

D'Artagnan s mušketýry brzy odjedou do Londýna, aby tam vyhledali lorda Buckinghama a převzali od něj diamantové závěsky, které si královna potřebuje vzít na ples. Aniž to mušketýři budou vědět, dostane se jim při jejich úsilí podpory celého týmu Temporální informační služby. Osobně jsem se postarala, aby se o jejich cestě dozvěděl kardinál Richelieu, a ten se je pokusí na několika místech zastavit. To vše nám nahrává do ruky. Mungo nedokáže rozpoznat, zda muže, kteří budou na mušketýry útočit, poslal Richelieu nebo jestli jsou to Správci času.

My se do toho vůbec nebudeme míchat. To všechno je totiž jen zástěrka, návnada, kterou spolknou i s navijákem.

Až se dostanou do Londýna - a s pomocí TIS se tam bezpochyby dostanou - převezmou od Buckinghama závěsky a vyrazí zpátky, přičemž budou čelit dalším útokům. Mungo bude handicapován historií. Bude nucen použít značnou část svých sil na ochranu mušketýrů, protože dějinná příčinnost musí zůstat zachována. Budou nervózní. Nebudou tušit, odkud přijde náš útok. Vůbec nebudou vědět, co je čeká."

"Co je čeká?" zeptal se Darcy váhavě.

"Až se vrátí, bude je čekat zdrcující porážka," řekla my lady. "Vůbec nepochybují, že se jim podaří přivést diamantové závěsky. Je mi jasné, že pak brzy uhodnou, v čem spočívá můj plán. Tou dobou už totiž budou Richelieu, královna Anna i král Ludvík zavražděni."

"Zavražděni!" Darcyho hlas byl náhle sotva víc než šepot. "Můj bože, Adrianě, to přece nemůžete! Copak si neuvědomujete, co to znamená? To by způsobilo rozštěpení času!"

"A pořádné, řekl bych. Když budou všichni tři po smrti, Francie bude nucena upustit od obléhání La Rochelle, neboť bude muset čelit mnohem vážnějšímu problému. Nade vši pochyby to způsobí, že se Francie zapojí do třicetileté války a samozřejmě se nenarodí Ludvík XIV. Jsem si jist, že to bude dokonalá katastrofa, kterou žádný opravný tým nedokáže odstranit. A zatímco budou Mungo a jeho agenti pobíhat sem a tam jako kuřata s useklou hlavou, nebude těžké ho zajmout a vyrovnat si staré dluhy. Brilantní, nemyslíte?"

Darcyho ústa chvíli pracovala naprosto bezhlesně a ruce se mu třásly. "Vy jste se zbláznil!" zaječel nakonec. "Bruno, copak nevidíte, že zešílel? Naším cílem, důvodem

naší existence je zastavit válečnou mašinerii dříve, než se stane něco, co nevratně změní historii, a přesně to on míní udělat! Chce způsobit největší katastrofu, která kdy lidstvo potkala! To je megalomanské šílenství!"

Taylor strnul a jeho pohled na chvíli zeskelnatěl.

"Bruno, pro boha živého, musíme mu v tom zabránit!"

"Proč?" zeptal se Freytag tiše.

Darcy zbledl. "Vy jste šílení oba," řekl. Vytáhl laser. "Nenechám vás to udělat, Adrianě. Nenechám vás zničit všechno, na čem jsme pracovali po všechny ty roky. To musí skončit... hned."

"Máš pravdu, Jimmy," řekl Taylor s rukou ukrytou v záhybu šatů. "Skončí to - pro tebe." A stiskl tlačítko.

Darcy sebou trhl jako pstruh na udici vytažený nad hladinu. Z nosu a úst mu vytryskla krev. Krev mu prýštila z očí a stékala po tvářích, stříkala mu z uší. Byl mrtvý dřív, než jeho tělo dopadlo na podlahu.

"Teď můžeme říct, že doktor Bennett plně posloužil svému účelu," poznamenal Taylor. "Bruno, vypiješ si se mnou sklenku vína?"

D'Artagnan byl probuzen velice nešetrně vědrem vody chrstnutým do obličej. Chvilí prskal a vrtěl hlavou, až konečně otevřel oči a zjistil, že se nad ním sklání vydešená Constance a znepokojeně si ho prohlíží.

"Tak to už je dnes večer podruhé, co jsi mě polila," postěžoval si. Pak si zajel rukou do vlasů a přičichl k ní. "Naštěstí to tentokrát byla jen voda."

"Bála jsem se," řekla Constance, tisknouc si potřhané šaty k tělu. "Myslela jsem, že tě zabili!"

"Skoro si přeju, aby to udělali," zasténal d'Artagnan. Pomalu se narovnal a začal si ohmatávat hlavu. Pak si jakoby mimochodem natáhl kalhoty. "Co se stalo?"

"Kardinálovi muži zajali dva tvé přátele," odpověděla.

"Tak to je už podruhé, co padli do spárů Richelieuových stvůr kvůli mně," řekl d'Artagnan. "Musím si zajít pro šaty."

"Už jsem ti je donesla," přerušila ho. Pak trochu omluvně dodala: "Napadlo mě, že kdybys byl mrtvý, měla bych tě raději obléknout aby tě tady nenašli tak..."

"Ano, chápu, jak to myslíš," ujistil ji d'Artagnan, zatímco si zapínal kabátec. "Děkuji."

"Co budeš dělat?"

"Kolik je hodin?"

"Skoro půlnoc."

"Pak nesmím ztrácet čas. Nejprve musím sehnat Athose, Porthose a Aramise, pak spolu zajdeme ke kapitánovi de Tréville. Možná bude moci pro Françoise a Alexandra něco udělat. Tak či tak, budeme od něj potřebovat povolení k cestě do Londýna. Řeknu mu, že tam jedeme v královnině jménu a on to pochopí. Musíme vyrazit ještě dnes v noci."

"Co chceš, abych udělala já?"

"Jdi ke královně," řekl d'Artagnan. "Řekni jí, že jí přivezeme její diamantové závěsky. A zůstaň u ní. Ona tě ochrání před Richelieuovými muži. Ale takhle tam přece jít nemůžeš!"

"V paláci mám jiné šaty," odpověděla Constance. "Budou stačit, dokud mi nekoupíš plnou truhlu nových."

D'Artagnan se zatvářil ukřivděně.

"Zatím se zavinu do pláště," pokračovala Constance. "Se mnou si starosti nedělej. Zachraň královnu."

"Pak musíme jednat rychle," řekl d'Artagnan. "Jestliže nedorazíme k mylordu Buckinghamovi co nejrychleji, Richelieu bude slavit úspěch. Doprovodím tě do Louvrů a pak už musím letět jako vítr. Pojďme, honem. Tolik je toho ještě třeba udělat, než tato noc skončí!"

Vzal ji za ruku a společně vyšli z domu. Sotva se za nimi zavřely dveře, vyhlédl Bonacieux z vedlejšího pokoje, kde tajně poslouchal za dveřmi.

"Tak mušketýři odjíždějí do Londýna?" zamumlal sám pro sebe, vztekly, že byl takto zrazen a podveden.

"Tahle informace určitě potěší mého přítele hraběte Rocheforta."

Přehodil si přes sebe plášť a rychle vyběhl z domu a pak nejkratší cestou na ulici des Bons-Enfants.

André neměla kam jít. Jejím jediným přítelem v Paříži byl Jack Bennett a ten byl teď mrtev, zabit gardisty vyzbrojenými laserovými zbraněmi. Řekl jí, že má spolupracovat s vojáky z budoucnosti, s muži, které nazýval zásahová jednotka. Ti, kteří ho zabili, byli také z budoucnosti. André věděla jen, že napadli Bennetta i zásahovou jednotku a z toho si odvodila, že jsou to nepřátelé, lidé, které Bennett nazýval Správcí času.

Byla zmatená. Nevěděla, co je to rozštěpení časového proudu, o kterém mluvili, ani co je změna příčinné souvislosti. Věděla jen, že jí Bennett řekl, aby pomohla vojákům, a i když se zdálo, že i oni měli s Bennettem nějaký spor, neublížili mu, přestože k tomu měli dost příležitostí. Vysvětlení jí kdysi poskytl Hunter. On i Bennett patřili k podzemí, k lidem, kteří dezertovali z vojska budoucnosti. Bylo vcelku

pochopitelné, že je vojáci chtěli zatknout, ale současně věděli, že boj proti společnému nepříteli je přednější.

Pořád musela myslet na vojáka, který na ni promluvil normansky, na toho, co tvrdil, že už se jednou setkali a utkali se spolu na turnaji v Ashby.

Na ten den si vzpomínala velice dobře. Bílý rytíř s vykořeněným dubem na štítu tenkrát vyzval všechny normanské rytíře. Zabil Front-de-Bceufa a de Bracyho s Bois-Guilbertem vyhodil ze sedla. Když přišla řada na ni, srazili se několikrát a bílý rytíř nakonec vyhrál navzdory kouzelnému brnění, které dostala od svého příznivce, muže, jenž odhalil její tajemství a přinutil ji, aby mu sloužila výměnou za to, že ho neprozradí.

Nyní už věděla, že i on pocházel z budoucnosti. Hunter jí později vysvětlil, že její zázračná zbroj byla vyrobena z materiálu zvaného nyocel, lehčího než platněřská ocel, pružnějšího a takřka neprorazitelného. André se tenkrát ocitla mezi dvěma vzájemně válčícími stranami z budoucnosti, což nakonec vedlo k jejímu setkání s Hunterem.

Stále ještě jí to připadalo jako magie. Už věděla, že oni to nazývají věda, ale stejně to přesahovalo její chápání. Hunter se jí pokusil vysvětlit, co je to 'technika', a něco z toho, co říkal, skutečně pochopila, ale pořád jí to připadalo jako kouzla.

Brzy poté se jí svět převrátil vzhůru nohama. Zapletla se s lidmi, kteří dokázali dělat věci, jimž se její mozek vzpíral věřit; uvěřit však musel, protože to viděla na vlastní oči. Za to, že teď byla v Paříži, stovky let vzdálená od své doby, vděčila také té jejich 'vědě'. André by si velice přála jí rozumět. Hunter jí slíbil, že až dostane implantát, všechno jí bude rázem jasné. Co je to ten 'implantát', sice také nevěděla, ale muž, který jí ho mohl dát, byl teď mrtvý, zabitý Správcí času stejně jako muž, jenž ji sem dopravil. A vojáci z budoucnosti, s jedním z nichž se střetla na turnaji a on se k ní poté, co ji porazil, choval velice slušně, byli zajati - opět Správcí času.

Co teď musí udělat, se zdálo být zřejmé. Její osud byl spjat s vojáky z budoucnosti, se zásahovou jednotkou, jak je nazýval Jack Bennett. Stejně jasné bylo, na čí je straně. Vůdce Správců času, muž jménem Taylor, jenž byl nyní ženou nazývanou mylady, musí zemřít. Podle toho, co slyšela, nebyl za ženu jen přestrojený, jako když se ona převlékala za muže. S pomocí Jacka Bennetta se ženou skutečně stal. Už jí to ani nepřekvapovalo. Po tom, co viděla, si byla jista, že tito lidé dokážou cokoli. Musí těm dvěma vojákům nějak pomoci. Když jim pomůže porazit jejich nepřitele, možná jí pak dají implantát, který jí slíbil Hunter. Možná ji dokonce vezmou do své doby, kde jsou ženy rovnoprávné s muži. Jedinou alternativou bylo, že zbytek života stráví tady v Paříži. Čemu dávala přednost, bylo zřejmé.

Sotva unikla svým pronásledovatelům, opatrně se vrátila k domu na ulici des Fossoyeurs. Dorazila právě včas,

aby z úkrytu vedlejší uličky viděla, jak jsou vojáci z budoucnosti odváděni muži, kteří zabili Jacka Bennetta. Nebyli sice spoutaní, ale André si uvědomovala, že by to se zbraněmi, jimiž disponují jejich vězňové, bylo zbytečné. Nenápadně je sledovala až do domu na ulici Servadoni.

Nebyla si jistá, co by měla podniknout dál. Dotkla se laseru, který měla v kapse. Z tak strašné zbraně se cítila nespokojená. Použila ji zatím jen jedenkrát, na jednoho ze svých pronásledovatelů, a její účinnost ji děsila. Přesto se neodvažovala zaútočit na dům. Uvnitř bylo víc mužů, než s kolika by si dokázala poradit, a všichni měli stejně ničivé zbraně, jako byla ta její. Lepší bude počkat, vyčíhat si vhodnou příležitost. Přinejmenším si byla vcelku jistá, že oba vojáci ještě žijí. Kdyby je Správcí času chtěli zabít, udělali by to hned a nebrali by je do zajetí. Možná že teď už je mučili. André se kousla do rtu. Nenapadalo ji však nic, co by mohla v tuto chvíli podniknout.

Zatímco čekala, z domu vyšel jeden muž a rychlým krokem zamířil dolů ulicí. Tohle by mohla být ta kýžená příležitost, pomyslela si André. Jala se muže sledovat a přitom si dávala pozor, aby se k němu příliš nepřiblížila a aby ji nezahlédl. Noční tma jí v tom pomáhala. Ulice byla špatně osvětlená a plná stínů. Muž, kterého sledovala, se neustále otáčel a rozhlížel se, ale André díky svému černému šatu splýnula s nocí. Po několika blocích jeho ostražitost polevila a kráčel uličkami přímo do ulice Férou. Tam zpomalil. André si řekla, že je čas, aby začala jednat. Pomalu začala zkracovat vzdálenost mezi nimi. Vtom se muž

zastavil úplně.

André se přitiskla ke zdi nejbližšího domu. Byla teď tak blízko u něj, že slyšela, jak tiše píská: tři krátké tóny a pak jeden delší a vyšší, motiv připomínající ptačí zpěv. Muž chvíli počkal a pak to zopakoval.

Ze tmy se ozvala odpověď: stejné čtyři tóny jen v opačném pořadí. Muž zmizel v boční uličce.

André se vydala za ním a přitom se stále držela u zdi. Slyšela zvuk jeho vzdalujících se kroků, které se náhle zastavily. Noc teď byla dokonale tichá. V dálce zaplakalo dítě.

Zády přitiskla ke stěně, aby nebyly vidět její obrysy, se André pomalu přesunula kolem rohu a vklouzla do uličky.

"Freytagu?" zavolal tiše muž, kterého sledovala.

"Tady jsem," odpověděl jiný hlas a André uviděla, jak se ode zdi protějščího domu oddělil velký stín.

Ztuhla a zalapala po dechu; ten muž byl obrovský!

"Všechno je připraveno," řekl první muž. "Myslím, že to bude dnes v noci. Mušketýři podle všeho vyrazí za úsvitu nebo těsně před ním. Když jsme odešli, d'Artagnan odtamtud vyrazil jako namydlený blesk, ale Vrabčák dohlédne na to, aby se vrátil." Zachechtal se. "Naše falešná madame Bonacieuxová si Gaskoňce omotala kolem prstu té své malé něžné ručky."

"Co ti dva ze zásahové jednotky?" zeptal se Freytag.

"Budou přesně tam, kde chci, aby byli. V okamžiku, kdy se to strhne, budou na míle daleko - pojedou francouzským venkovem s Richelieuovými muži v patách." "Co vaši lidé?"

"Rozptýlení. Většina už je na svých místech kolem cesty, kterou pojedou mušketýři. Jsou tam, jen aby se ujistili, že všechno probíhá hladce a podle scénáře. Jakmile d'Artagnan shromáždí mušketéry, pošlu naše dva vojáků, aby se k nim připojili. Historka, kterou jim naservírují, bude, že je kardinálovi gardisté sice vyslyšeli, ale jelikož nic nevědí, zase je pustili. Okamžitě samozřejmě jeli zpátky, aby se ujistili, že je jejich přítel d'Artagnan v pořádku. To jim poskytne dobrou záminku připojit se k mušketýřům na jejich cestě do Londýna."

"Doufám, že máte pravdu," řekl Freytag. "Osobně nijak zvlášť netoužím po tom, aby se mi pod nohy pletla zásahová jednotka."

"S těmi si nedělej starosti. Říkal jsem, že se o ně postarám. Arbitři mi je sice pověsili na krk, ale já jsem je tak zpracoval, že nevědí, čím jsou. Nebudou dělat žádné problémy. Zařídím, aby se k tobě a k Taylorovi ani nepřiblížili. Mimochodem, jak se drží?"

"Rozpolcuje se. Většinou si nejsem jistý, jestli sám vůbec ví, kdo je. Je tak dobrý i proto, že se vždycky uměl dokonale vžít do postavy, kterou ztělesňoval, ale tentokrát to přehnal. V poslední době o sobě mluví ve třetí osobě. Chvilku je sám sebou, chvilku mylady de Winter a chvilku jakousi zvláštní kombinací jich obou. Řeknu vám, mám z toho trochu strach."

"Dokážeš ho udržet pod kontrolou, než bude po všem? Nechci, aby se úplně rozsypal dříve, než budu připravený."

"Popravdě řečeno, nevím," povzdechl si Freytag. "Je hrozně labilní a nikdy nevíte, co udělá v příštím okamžiku. Zabil Darcyho. Vážně mi z toho chlapa běhá mráz po zádech. Darcy ležel na podlaze v kaluži vlastní krve a on si klidně nalil víno do sklenice a pozval mne, abych si dal s ním. Teď už jsem zůstal jenom já, takže by se dalo čekat, že je moje pozice dost bezpečná, ale Taylor je blázen. Podle mě si myslí, že nepotřebuje vůbec nikoho. Docela dobře bychl mohl být další na řadě."

"Povolují ti nervy, Bruno?"

"Nestydím se přiznat, že mám trochu strach. Hrajeme tady vysokou hru. A zatraceně riskantní."

"Já vím, že je riskantní, ale naplánovat tuhle operaci mě stálo spoustu práce a musíme ji dotáhnout do konce. To poslední, co teď potřebuji, je, abys začal být paranoidní. Seber se a udělej, co jsem ti řekl."

"Jakmile Mungo jednou do něčeho zatne zuby, už to nepustí, co? Poslyšte, je to vážně zvláštní, kolik toho máte vy a Taylor společného. Jenom doufám, že víte, co děláte."

"To si piš."

"Vypadá to, že mi nic jiného nezbyvá. Raději se už vrátím."

"Dobrou noc."

"Jo. Hodně štěstí."

André se vrhla k zemi; přitiskla se tváří dolů ke zdi vedle odporně páchnoucí hromady odpadků. Muž, kterého předtím sledovala, prošel tak těsně kolem ní, že stačilo, aby natáhl ruku, a mohl se jí dotknout. Druhý muž, ten, kterému říkal Freytag, zmizel na druhé straně uličky.

Zůstala tam ležet několik minut a přitom se usilovně snažila pochopit, co právě vyslechla. Co to všechno znamenalo? Zapletla se do nějakého komplikovaného spiknutí, v němž zřejmě nikdo nebyl tím, kým a čím se zdál být. Constance nebyla Constance, ale někdo, kdo se jmenoval Vrabčák. Taylor, vůdce Správců času, se stal mylady. Muž jménem Freytag byl s Taylorem a přitom se domlouval s Mungem. Vzpomněla si, že vojáci použili jméno 'Mungo' když hovořili o někom, kdo 'má velení'. Chtěli, aby si Jack Bennett s Mungem promluvil. To znamená, že Mungo byl vojákům nadřazený, ale teď to vypadalo, že na ně s Freytagovou pomocí chystal nějakou zradu. Nedávalo jí to žádný smysl. O co tady šlo? Kdo byl na čí straně a kudy vedla bojová linie?

Možná by si s tím věděli rady ti dva vojáci, kdyby našla způsob jak se s nimi spojit a říct jim, co vyslechla. Dotkla se laseru ve své kapse; meč a dýka, které měla po boku, jí dodávaly jistoty. Vypadalo to, že ji čeká boj, v němž nemá žádné spojence, jen nepřátele. Věřila Bennettovi a starý muž jí pomohl. Bennett jí řekl, aby pomá-

hala vojákům. Nic jiného ji stejně nenapadlo. Doufala jen, že dělá správnou věc, když se staví na jejich stranu. Tak či tak se zdálo, že už se jejich osudy spojily. Rychle vyrazila zpátky k domu na ulici Servadoni.

Finn a Lucas toho mnoho nenaspali. Odpočívali jen o málo víc než hodinu, když do jejich pokoje přišel Mungo a řekl: "Tak půjdeme."

Vydal jim lasery a komsety, maličké přístroje sestávající z miniaturního přijímače, který se nosil v uchu, a vysílače přilepeného na hrdlo, kde ho zakrýval proužek lepicí pásky tělové barvy tak, že byl prakticky neviditelný.

"Dobře mě poslouchajte," řekl Mungo, "máme málo času a nemám v úmyslu vám to opakovat."

D'Artagnan je v tomto okamžiku u kapitána de Trévilly, kde si obstarává pro sebe a pro mušketýry povolení k cestě do Londýna. Už poslal vzkaz Athosovi, Porthosovi a Aramisovi. Sejdou se v d'Artagnanově domě. Tam se s nimi setkáte. Budete zuřit, že jste byli zatčeni kardinálovými muži a odvedeni do vazby, kde vás obvinili z oslovování spiknutí proti Francii. Vy jste ovšem nic nevěděli a byli jste schopni dokázat k jejich spokojenosti, že jste zaměstnanci bohatého pana Levasseura, který má u dvora vlivné přátele. To všechno jen v případě, že se vás budou vyptávat; z vlastní iniciativy neříkejte nic. Podstata věci je, že jste si dělali starosti o svého přítele, máte vztek na kardinálovu gardistu a dychtíte vyrovnat si s nimi dluh. D'Artagnan bezpochyby přijme s radostí vaši nabídku, že ho doprovodíte do Londýna - dobře totiž ví, že se mu bude hodit každá pomoc. Celou cestu se držte vzadu a naši letci vám budou průběžně podávat hlášení o průzkumu terénu. Pamatujte si, že když to bude jen trochu možné, chci Taylora živého. Budete potřebovat koně. Čekají na vás ve stájích v ulici Cassette.

Můžete si je vyzvednout cestou. Někaké dotazy?"

"Co budete dělat vy?" zeptal se Lucas.

"Budu v paláci, pro případ, že by došlo k nepředvídaným komplikacím a Taylor přišel na poslední chvíli s nějakým novým trikem. Nezapomínejte, že má chronoplát, ale když se nám ho podaří dostat, nebudeme si s tím muset dělat starosti. Pokud se nám podaří zajmout Taylora živého, najdeme chronoplát. Když ne, můžeme na něj rovnou zapomenout. Je chráněn bezpečnostním kódem a první osoba, která se ho pokusí použít, bude zároveň i poslední. Takže, letci vás začnou monitorovat od okamžiku, kdy se vznesou do vzduchu, což bude asi tak za hodinu. Dostihnou vás někde za bránou Saint-Denis. Nemyslím, že budete mít nějaké potíže, dokud se nedostanete dost daleko od Paříže, ale letci budou mít pro všechny případy až do úsvitu noktovizory. Někaké otázky? Ne? Dobře, tak jděte."

Vzali si svoje pláště a zbraně, vyšli na ulici a rychlou chůzí zamířili k domu na ulici des Fossoyeurs.

"Co si o tom myslíš?" zeptal se Finn.

"Myslím, že se mi to moc nelíbí," řekl Lucas. "Mungo nám celou tu věc podal jako klíčovou operaci, ale

pořád pracujeme víceméně naslepo. Cestou budeme projíždět lesnatým terénem, kde nám letci k ničemu nebudou, protože přes koruny stromů nic neuvidí. Víme, že Taylor má laser a že má chronoplát. Bůh ví, co by mohl mít ještě. Ať se na to podíváš, z které chceš strany, pořád jsme kanónenfut. Jestli na nás Taylor zaútočí, letečtí zvědové ho možná uvidí, ale z nás už tou dobou nejspíš budou mrtvolý."

"To zhruba odpovídá tomu, co si myslím já," přisvědčil Delaney.

"A víš, co si myslím ještě?" řekl Lucas. "Myslím si, že nás někdo sleduje."

Delaney se otočil. "Kde?" :

"Asi půl bloku za námi a ukrývá se," odpověděl Lucas. "Jeden chlap, řekl bych."

"Myslíš, že za námi Mungo někoho poslal, aby nás hlídal?"

"Jestli to udělal, tak určitě ne pro naši bezpečnost. Zaboč do další boční uličky."

Ušli ještě asi sto metrů a pak zahruli do temné a páchnoucí uličky mezi dvěma řadami domů. Finn do něčeho šlápl a skoro ztratil rovnováhu. Pod nohama mu vztekla zapištěla krysa a pokusila se ho kousnout přes koženou botu, ale pak zmizela v hromadě odpadků. Finn si znechuceně odplívl. Lucas mu pokynul, aby zůstal stát u protější zdi, zatímco sám zaujal stanoviště na rohu hned vedle vchodu do uličky. Počkali několik vteřin a pak uslyšeli zvuk běžících nohou, který se rychle přibližoval. Když kroky zpomalily, Lucas zatajil dech a sáhl po laseru. Nic se nedělo. Lucas stěží viděl Firma, který stál přímo naproti němu, ale ve tmě byl skoro neviditelný.

"Nejsem váš nepřítel," ozval se náhle tichý hlas zpoza rohu, u kterého Lucas stál. "Musím s vámi mluvit. Je to opravdu naléhavé."

Lucas si nervózně olízl rty. Připadalo mu, že ten hlas zná, ale nedokázal ho nikam zařadit.

"Sepni ruce za hlavou a pomalu vejdi do uličky," řekl nakonec.

André sepnula ruce za hlavou a pomalu vešla do uličky.

"Sem," řekl Lucas.

André se k němu otočila a Finn se za ni postavil s laserem v ruce. "Ani se nehni," zavelel.

"De La Croix!" vydechl Lucas.

"Můžu už dát ruce dolů?" zeptala se André.

"Zatím je nech, kde jsou," opáčil Finn. "Co chceš?"

"Chystá se na vás zrada," odpověděla.

Lucas krátce pohlédl na Finna, pak se rychle otočil k André, přitiskl si prst na ústa a zavrtěl hlavou. Dívka se zatvářila zmateně, ale přikývla, že rozumí. Lucas se podíval na Finna a prstem si ukázal na hrdlo. V příštím okamžiku už si oba z krku sundávali miniaturní mikrofony. Lucas napřáhl ruku a Finn mu dal ten svůj; pak si Lucas sundal rukavici, vysypal oba do palce, rukavici sroloval a nacpal si ji do boty. "V pořádku," řekl, "mluvte rychle a tiše. Jak jste to myslela, že se na nás chystá zrada? Jak jste se to dozvěděla? A proč vás to vůbec zajímá?"

"Nemám nikoho jiného, na koho bych se mohla obrátit," odpověděla tiše. "Jacka Bennetta jsem sice neznala dlouho, přesto byl můj přítel. Řekl, abych vám pomohla. Bez vás zůstanu uvězněná v této době. A já tady nechci zůstat."

"A co chceš?"

"Abyste mne vzali do vaší budoucnosti," odpověděla. "Chci implantát, který mi slíbil Hunter."

Finn s Lucasem se na sebe podívali.

"Uvidíme," řekl Lucas. "Jestli nás přesvědčíš, oba uděláme, co bude v našich silách. Ale musíš nás přesvědčit."

André přikývla. "Myslela jsem, že muži, kteří vtrhli do d'Artagnanova domu a zabili Jacka Bennetta, byli vaši nepřátelé," řekla. "Ti, které nazýváte Správcí času. Pronásledovali mne, když jsem uprchlá, ale jednoho jsem zabila a druhému jsem utekla. Pak jsem se vrátila do domu, právě včas abych viděla, jak vás odvádějí. Myslela jsem, že vás zajali. Šla jsem za vámi do ulice Servadoni - chtěla jsem vám nějak pomoci, ale v tu chvíli mě nenapadlo jak. Zatímco jsem čekala na vhodnou příležitost, uviděla jsem, jak z domu vychází jeden muž. Zjistila jsem, že je to ten, kterého nazýváte 'Mungo'. Sledovala jsem ho."

"Proč?" zeptal se Finn.

"Napadlo mě, že bych ho mohla zajmout a vyměnit za vás."

"Pokračuj."

"Šla jsem za ním do ulice Férou a zrovna jsem se na něj chtěla vrhnout, když se náhle zastavil a začal tiše hvízdát jako pták. Počkal, pak zahvízdal znovu, a tentokrát mu někdo odpověděl. Mungo zašel do boční uličky a já jsem ho následovala; přitom jsem se držela stínů. V uličce se setkal s velkým mužem, hotovým obrem. Nazýval ho Freytag."

"Freytag!" zvolal Delaney.

"Vy toho muže znáte?"

"Pokračuj, pokračuj!"

"Nerozuměla jsem všemu, o čem spolu mluvili-"

"Dokázala bys to zopakovat? Alespoň to, co si vzpomeneš?" zeptal se Lucas.

"Pokusím se. Ten, kterému říkáte Mungo, řekl, že se to stane dnes v noci, že mušketýři vyrazí za úsvitu nebo krátce před ním. Neříkal kam, ale zmínil se o Constance Bonacieuxové. Nazval ji 'Vrabčákem' a tvrdil, že má d'Artagnana omotaného kolem prstu té své malé něžné ručky."

Finn si tiše hvízdal.

"Pokračuj, rychle," řekl Lucas.

"Ten, co se jmenuje Freytag, se na vás vyptával, a Mungo mu řekl, že se o vás postará a že se k němu ani k Taylorovi ani nepřiblížíte. Pak mluvili o Taylorovi. Tomu jsem tak docela nerozuměla. Freytag říkal, že s Taylorem něco není v pořádku, jako by si nebyl jistý, kdo vlastně je. Mungo se zeptal Freytaga, jestli ho dokáže udržet pod kontrolou, než bude po všem, a Freytag řekl, že neví, že se Taylor zbláznil. Řekl, že zabil Darcyho. Pak řekl, že už je jediný, koho Taylor nechal naživu, ale že si Taylor

nemyslí, že ještě někoho potřebuje a že by tedy on - Freytag - mohl být další na řadě. Mungo se pak zeptal Freytaga, jestli mu povolují nervy. Freytag řekl, že se nestydí přiznat, že má strach a že to, co děláje riskantní. Mungo odpověděl, že ho stálo spoustu práce naplánovat tuhle operaci a že má Freytag udělat, co mu řekl. Freytag z toho příliš nadšený nebyl, ale vypadalo to, že neměl jinou možnost než poslechnout. O jaký plán se jedná, nevím - nikdo se o tom nezmínil. Nemluvili o žádných podrobnostech. Pak Freytag řekl, že se musí vrátit. Popřál tomu, co mu říkáte Mungo, hodně štěstí a rozešli se. Já jsem zůstala v úkrytu, dokud nebyli pryč. Nevím, kam šel Freytag, ale Mungo se vrátil do domu na ulici Servadoni. O chvíli později jste z něj vyšli vy a já jsem se vydala za vámi."

"Můžeš dát ruce dolů, André," řekl Lucas. "Přesvědčila jsi nás. Tohle sis vymyslet nemohla."

"Nechápu, o jaké spiknutí tady jde," odpověděla dívka, "ale jestli vám mohu být nějak nápomocna, nabízím vám svoje služby."

"Možná můžeš," řekl Lucas. "Vypadá to, že budeme potřebovat každou pomoc, která se naskytne."

"Mungo a Freytag," vydechl Delaney. "Věřil bys tomu? Ted' je jasné, že s mušketýry jet nemůžeme. Poslal nás tam jen proto, aby se nás zbavil. Ale proč?"

"V tuto chvíli je tvůj odhad stejně dobrý jako můj," řekl Lucas. "Nevím, co se tu, k čertu, děje, ale jedno vím jistě. Dostal nás."

"Zatraceně," zaklel Finn. "Celé je to šílené. Bylo to na levačku hned od začátku. Po celou dobu nám lhali a využívali nás. Mungo nám svázal ruce, jen co jsme se sem dostali."

"Otázka je, co s tím teď uděláme?" opáčil Lucas. "Jsme na Mungovi absolutně závislí. Nemůžeme stisknout poplašné

tlačítko, protože jediný, kdo by ho slyšel, je on. Tohle není vojenská operace, je to akce TIS a my jim

jen pomáháme. André, o tom, co jsi nám řekla, vůbec nepochybuji, ale smutné je, že nemáme v rukou žádný důkaz. Bude to slovo člena podzemí proti slovu vysoko postaveného agenta TIS. A bez Munga se odsud vůbec nedostaneme."

"Ve skutečnosti je to ještě horší," dodal Finn. "Jelikož celé operaci velí Mungo, není naděje, že by TIS teroristy zastavila. Pěkná ironie, co? Informační služba dostane zprávu o chystaném spiknutí díky tomu, že se jí podaří infiltrovat Správce času, velením pověří jednoho ze svých nejschopnějších mužů a ukáže se, že ten parchant hraje dvojí hru a pracuje pro opačnou stranu. V tom je poznávám - zlanat agenta TIS. Zajímalo by mě, jak dlouho už je Mungo na jejich straně."

"Co na tom záleží?" odsekl Lucas. "Důležité je, že ho získali. Nebo možná on získal je. Vlastně docela chápu, proč k tomu muselo dojít. Mungo je adrenalinový šílenec, všechno je pro něj hra, kterou hraje pro to riziko s ní spojené. A co může být riskantnější než pálit svíčku na obou koncích? Jestli se Správcům času podaří vytvořit rozštěpení časového proudu, bude to nejspíš znamenat chaos a lidem jako Mungo se v chaosu daří. Jen pomysli na ty příležitosti."

"To je šílené," řekl Finn.

"Časoválky byly šílené vždycky," odpověděl Lucas a povzdechl si. "Ale nikdo nás nenutil, abychom se do toho pletli. Oba jsme měli šanci vypadnout, ale ty jsi zůstal a já jsem se nechal nalít znovu. Možná že se od Munga zase tak nelišíme."

"Pokud by ti to nevadilo," opáčil Finn, "filozofické aspekty věci si necháme na jindy. Ted' bychom měli vymyslet, jak zabránit časovému rozštěpení."

"Mušketýři odjedou z Paříže časně ráno," řekl Lucas. "Jestliže pojedeme s nimi, budeme jim hrát přímo na ruku. Když s nimi nepojedeme, Mungo se to dozví hned, jak vyjedou z bran města a přidá se k nim jeho létající průzkumník. Všimne si, že dva lidé chybí, nehledě k tomu, že s námi nenaváže spojení." Sáh si do boty a vytáhl z ní rukavici, v níž byly zabalené oba mikrofony jejich komsetů. "Jaký vlastně mají tyhle věcičky dosah?"

"Nevím," odpověděl Finn, "ale vím, na co myslíš a sám jsi právě řekl, proč by to nefungovalo. Budou skupinku pozorovat ze vzduchu a všimnou si, že dva lidé chybí. Jestli mají ty vysílačky krátký dosah, je to beznadějně, ale nepomohlo by nám ani, kdyby měly dlouhý. Vypadá to, že ať plánují cokoli, dojde k tomu zde v Paříži. I kdybychom jim v tom tady zabránili, pořád ještě mají chronoplát. Pokud je přitom nezabijeme, obejdou nás a zaútočí na mušketýry. Na dvou místech současně být nemůžeme."

"Možná ano," opáčil Lucas. Podíval se na André. "Ted' jsme tři. Jeden z nás dvou a André mohou jet s mušketýry a chránit je. To by mělo oklamat letce, takže ten druhý může zůstat v Paříži a postarat se o Munga."

Finn se pomalu nadechl a řekl: "Jen jeden z nás? To bude pěkná indiánština."

"Jestli nedokážeš vymyslet opravdu rychle něco lepšího, je to jediná šance, kterou máme. Mungo říkal, že bude v paláci. Myslím, že tam doopravdy bude. Má za to, že se nás zbavili a že jim tedy nic nebrání začít. Otázka je, co by mohli udělat, aby tím ovlivnili historii? Podle mne jdou po Richelieuovi. Nebo si možná vezmou na mušku krále a královnu, případně všechny tři."

"Bože, to je Mensingerova nejhorší noční můra," řekl Finn. "Jestliže je zabijí před svědky, bude skoro nemožné provést úpravu. A i kdyby se podařilo včas zajistit náhrady - o čemž pochybuji - jedná se o důležité historické postavy."

Jaká je i s celým našim genetickým inženýrstvím šance, že se podaří vytvořit adekvátního Ludvíka XIII.? Každá úprava časového proudu substitucí znamená riziko temporální poruchy, která může způsobit rozštěpení. Tahle by k ní vedla zaručeně."

"Pořád je ještě šance, že se Mensinger mylí," namítl Lucas nepřítli přesvědčivě.

"Jasně. Brzy budeme mít příležitost zjistit to tím nepříjemnějším způsobem," odsekl Finn. "Zatraceně. Ten z nás, co tady zůstane, bude muset jednat na vlastní pěst proti Mungovi, který má pod palcem celou zmanipulovanou TIS. Jaké myslíš, že má vyhlídky?"

Lucas pokrčil rameny. "Ten, kdo se s André připojí k mušketýrům, musí počítat s tím, že už se nevrátí. Ten druhý, co zůstane v Paříži, bude muset zůstat naživu dost dlouho, aby zabil Munga, Taylora a

Freytaga. Popravdě řečeno, na naše vyhlídky raději vůbec nemyslím."

"Věděl jsem, že se mi tahle mise nebude líbit," zavrčel Finn. "Tak dobře, kdo tedy zůstane a kdo pojede?"

Lucas vytáhl z kapsy minci. Podržel ji na dlani, chvíli se na ni díval a pak ji vyhodil do vzduchu.

"Vyber si."

12

Krátce před úsvitem vyjelo bránou Saint-Denis z Paříže deset mužů na koních. Skupinka se skládala z Aramise a jeho sluhy Bažina, zachmuřeného čtyřicátníka oděného v černi a šířícího kolem sebe atmosféru kněžství, Porthose a Musquetona, jeho lokaje, přátelského vesničana, asi pětaticetiletého a oblečeného mnohem přepychověji než jeho kolegové v přešitých pánových šatech, Athose a Grimauda, jehož mlčenlivé způsoby dělaly čest jeho jménu, d'Artagnana s Planchetem, komickým strašákem, který svým neustálým žvaněním více než dostatečně kompenzoval nedostatky ve výmluvnosti Grimauda a Bazina. Právě se chystali vyrazit, když se k nim připojili další dva. André byla přijata vřele - jednak proto, že se za něj Lucas zaručil, a také proto, že d'Artagnanovi v nestřeženém okamžiku uklouzlo, že je 'bratrem' tajemné ženy, která jim u kláštera pomohla proti kardinálovým gardistům. Ona žena byla mezi mušketýry předmětem spekulací od chvíle, kdy ji spatřili, a objevení jejího 'bratra' každého z nich naplnilo v skrytu duše naději, že by jí mohl být soukromě představen. D'Artagnan se sám na sebe vztekal, že neudržel jazyk za zuby a připravil se tak o výhodu. Navzdory vážnosti situace se Lucas musel smát, jak se mušketýři předháněli v neobratných a značně přehnaných projevech přátelství a

chlapáckého kamarádství vůči André.

Jelikož byla v sázce čest královny, nikdo kromě d'Artagnana nevěděl o pravém účelu jejich výpravy. André a Lucas jej samozřejmě znali, ale předstírali nevědomost. Pokud šlo o mušketéry, ti se dozvěděli, jen že se jedná o velice závažnou záležitost, že míří do Londýna a že budou cestou pravděpodobně zabiti. D'Artagnan jim řekl, že mu byl svěřen dopis, a pokud padne, někdo z jeho druhů jej od něho musí převzít a doručit. Až na informace týkající se adresáta nevěděli mušketýři vůbec nic. Porthos chtěl sice zprvu vědět, za koho nastavuje svou kůži, ale Athos rozhovor rázně ukončil.

"Tak hleďte," řekl, "skládá vám snad král někdy účty, žádá-li si vašich služeb? Ne; řekne vám zkrátka: pánové, je válka v Gaskoňsku, ve Flandřích, jděte se bit. A vy jdete. Máme tu pro všechny tři dovolenou od pana de Trévilly a máme tři sta pistolí, nevím odkud. Jděme se tedy dát zabít, kam nás posílají. Což stojí život za tolik otázek?"

Když vyřešili tuto záležitost, vyrazili směrem na Calais, což byla nejkratší cesta do Londýna. Finn si s André vyměnil svůj plášť za její zdobenější v naději, že tím ošálí letce. Bylo stále ještě šero a Lucas s dívkou jeli na konci průvodu. Sotva opustili Paříž, ozval se první z letců.

Jestřáb jedna volá Zemní veverku, Jestřáb jedna volá Zemní veverku. Slyšíte mě? Přepínám."

Hrdelní mikrofon Lucasovi umožňoval mluvit tiše, aby se neprozradil před ostatními, ale ti by ho neslyšeli stejně, protože byli daleko před ním a ujížděli cvalem. André komset neměla, a tak si něčeho všimla, až když se Lucas hlasitě rozesmál.

Jestřáb jedna Zemní veverce, něco nás ruší. Slyšíte mě hlasitě a zřetelně? Přepínám."

"To není rušení, to se směju až se za břicho popadám," odpověděl Lucas.

"Řekl jsi ,přepínám?'"

"Jo, jasně, přepínám a tak dál," řekl Lucas. "Co je to za blbost s tou Zemní veverkou? Kdo je k čertu Zemní veverka?"

Na okamžik zavládlo ticho.

„Jak to myslíte, kdo je Zemní veverka? Zemní veverka jste přece vy."

"Opravdu?"

"Copak vám Mungo nepřidělil identifikační volací znak? Jak se mám s vámi, k čertu, spojit, když neznáte

svůj identifikační volací znak?"

"Vždyť jste se se mnou už spojil, troubo."

Tentokrát byla odmlka výrazně delší. Lucas se nedokázal ubránit smíchu.

"Mně to vůbec směšné nepřipadá, Prieste."

"Fajn, když tedy znáte moje jméno, proč ho nepoužíváte?"

"Není to sice přesně podle předpisů, ale myslím, že není důvod, aby-"

"Poslyšte, chcete mi něco oznámit, nebo to měla být jenom komická vložka?"

Znovu zavládlo ticho. Konečně se Jestřáb jedna' znovu ozval a řekl poněkud odměřeně: "Před vámi všechno v pořádku."

"Kretěni," zamumlal Lucas. Až do Chantilly se nikdo neozval.

Krátce po osmé hodině se zastavili v hospůdce u cesty. Koně nechali osedlané pro případ, že by odjízďeli ve spěchu, a zašli si dovnitř na malou snídani. Jediným dalším zákazníkem byl opilec, který je přivítal s přehnanou srdečností. Vyměnili si obvyklé zdvořilosti a nic jiného nebylo řečeno až do okamžiku, kdy se zase zvedli k odchodu. V tu chvíli se vrávoravě postavil i cizinec a pozvedl číši vína, která se mu nebezpečně kymácela v ruce.

"Připijme si, pánové!" zahalekal a divže přitom úplně neztratil rovnováhu. Na poslední chvíli se zachytil Porthosova bandalíru, pak odvrávoral několik kroků zpět. Kupodivu přitom nerozlil jedinou kapku vína.

"Připítek na zdraví Jeho Eminence, kardinála Richelieua! Pánové, připojte se ke mně?"

"Učiním tak velmi rád," odpověděl Porthos, "připijete-li pak na oplátku na zdraví našeho dobrého krále Ludvíka."

Opilec si odplivl na podlahu. "Pche! Nemám jiného krále, než Jeho Eminenci!"

"Jste opilý," řekl Porthos. "Jinak bych vám tu urážku tak snadno neprominul."

"Tak opilý?" opáčil muž, sáhl po meči a minul jej. Teprve když chvíli tápal u svého boku, podařilo se mu rapír vytáhnout z pochvy. "Však uvidíme, kdo je opilý!"

"Provedl jste hloupost," řekl Athos Porthosovi. "Ale couvnout už teď nemůžete; zabte toho chlapíka a dohoňte nás, jak nejrychleji budete moci."

Porthos pokrčil rameny a tasil vlastní meč. Opilec okamžitě vystřízlivěl a postavil se do střehu. Zatímco za řinčení oceli opouštěli hostinec, Lucas poznamenal, že jelikož je jich deset, bylo by mnohem jednodušší toho chlapa zneškodnit a pokračovat v jízdě společně. Athos se zatvářil zděšeně.

"Můj drahý příteli," řekl káravým tónem, "něco takového je prostě vyloučeno!"

"Proč?"

Athos se na něj místo odpovědi bolestně podíval, mlčky naskočil na koně a tryskem odjel.

"Bylo by to trochu nečestné," prohodila André opatrně.

Lucas potřásl hlavou. "Řekl bych, že se toho budete muset ještě hodně naučit," řekl. Vyšvihl se do sedla a v příštím okamžiku už cválali za mušketry.

"Zemní veverka volá Ptáka ohniváka," zašeptal Lucas.

"Tady Jestřáb jedna" ozvalo se ukřivděně.

"Zdravím. Kde je druhý ptačí mozek?"

Zavládlo ticho.

"Jestřáb dvě provádí rekognoskaci terénu. Já jsem ve třech stech metrech a dohlížím na vás."

"Jak je možné, že jste mě neupozornil na toho týpka v hospodě?" zeptal se Lucas.

"Na jakého týpka?"

"Vy jste tedy pomoc, to vám řeknu."

"A to čekáte, že odsud vidím i do domů? Trhněte si nohou, dělám, co můžu."

"Tak to jsme v maléru."

, Ještě ne, ale brzy budete. Jestřáb dvě právě ohlásil ozbrojenou skupinu asi půl druhého kilometru za Beauvais."

"Já jsem nic neslyšel."

"Vysílá na jiné frekvenci."

Lucas obrátil oči v sloup. "Poslyšte, neměli by nás vaši lidé na téhle cestě krýt? Jsme odtamtud ještě dost daleko. Pošlete tam agenty, ať to pro nás vyčistí."

"Už zaujali pozici, ale jsme zmocnění pouze k obranným akcím v případě, že jsou mezi nimi teroristé. Jestli nejsou, je to plně na vás."

"Teď si děláte legraci."

"Je mi líto. Takové jsou rozkazy."

"No dobře. Tak mi alespoň zjistěte, jestli bychom je mohli objet jinou cestou."

"Zamítá se" odpověděl agent. "Přepadení je součástí originálního scénáře. Musíte tím projít."

"Nádhera," zavrčel Lucas.

V Beauvais se na dvě hodiny zastavili, jednak aby si koně oddychli, jednak aby počkali na Porthose.

Lucas kývl na André. "Poslyšte," řekl, „je docela možné, že nás

cestou čekají nějaké potíže. Jak dobře umíte jezdit na koni - myslím bez brnění."

"Jezdím už od raného dětství," odpověděla. "Proč?"

"Znám jeden užitečný trik, který jsem se naučil od Siouxů u Little Big Hornu. Dobře mě poslouvejte..."

Dvě hodiny minuly a Porthos se neobjevil. "Obávám se, že musíme předpokládat, že došlo k nejhoršímu," řekl d'Artagnan. "Déle už čekat nemůžeme, pánové. Do sedel!"

Nasedli a ostrým tempem pokračovali v jízdě. Přibližně půl druhého kilometru za Beauvais narazili náhle na úsek cesty sevřené mezi dvěma stráněmi.

"Dávejte pozor," řekl Jestřáb jedna.

Lucas dal André předem smluvený signál a sotva s ním vyrovnala rychlost, z příkopů po obou stranách cesty vyskočili chlapi s mušketami. Mousqueton byl zasažen skoro okamžitě a svalil se z koně. Aramis dostal ránu do ramene, ale přes své zranění se držel hřívy koně a zvíře ho vyneslo z nebezpečí. André s Lucasem sklouzli ze sedla a pověsili se svým koním na krk, takže jim jejich těla sloužila jako štít. Jelikož jeli až úplně vzadu, ostatní si jejich manévru nevšimli. Jakmile se dostali z dostřelu, znovu se vyhoupli do sedel.

"Skvělá taktika!" jákala André. "To si musím zapamatovat."

Lucas se na ni podíval a vesele se ohlédl, ale úsměv mu okamžitě zmizel z obličeje, když uviděl, že dívka ztratila klobouk. Skoro okamžitě se ozval Jestřáb jedna.

"Pěkný trik," řekl, "ale mám jednu otázku. Odkdy je voják Delaney blondák?"

Finn už měl těch uliček plné zuby. Seděl v temném koutě boční uličky proti domu TIS na ulici Servadoni celé hodiny a nohy už mu začínaly dřevěnět. Puch, který tady

vládl, urážel jeho nos a jednou někdo z drahého patra vyhlí na ulici nočník, přičemž jeho obsah minul Finna jen o vlas. Laserem usmažil několik krys, které se odvážily příliš blízko, ale byla tam jedna velká skoro jako kočka a ta na něj byla příliš rychlá. Zjevně považovala tuto uličku za svoje teritorium a jeho za vetřelce, a proto na něj už dvakrát zaútočila. Poprvé se mu zakousla do boty a on ji odkopl. Podruhé na ni vypálil laserem, ale minul. Nyní se zdržovala v úkrytu za velkou hromadou hnijících odpadků a Finn občas zahlédl její malá očka, která na něho nenávisťně zírala. Krátil si čas tím že po ní plival.

Mungo se ani nehnul. Finn věděl, že je uvnitř, ale nemohl dělat nic jiného než čekat a střežit dům.

Napadlo ho, jak si asi vede Lucas. Finn si zvolil 'hlavu' a vyhrál. Vybral si, že zůstane v Paříži. Pokusil se pak vyčíst něco z Lucasova výrazu tváře, ale ať už si Priest myslel cokoli, uměl to dobře skrýt.

Uvažoval, co si asi myslí. Oba věděli, že si vybral nebezpečnější úkol. Finn věděl, že kdyby vyhrál Lucas, udělal by totéž. Kdo ví, jestli ho ještě někdy uvidí, pomyslel si.

Takové chvíle z duše nenáviděl, chvíle, kdy byl sám a neměl co dělat - jen čekat a přemýšlet. Obvykle mu v tom pomáhal chlast, ale teď tu žádný neměl. Z vína ho jen bolela hlava, když ho vypil příliš mnoho. Nervy otupit nedokázalo.

Ozvalo se zaškrábání a zvuk běžících nožek a Finn vzhlédl právě včas, aby viděl, jak se na něj žene obrovská krysa. Když zjistila, že ji zahlédl, strnula a jejich pohledy se na okamžik střetly. Finn na ni plivl

a trefil se přímo na čenich. Krysa vztekla zapištěla a bleskově zmizela zpátky v hromadě odpadků. "Kdybys měla nějakou hrdost, tak bys mi to plivnutí oplatila," zabručel Finn a zachytil pohled jejích malých očí. Chvilí se ji snažil přinutit, aby sklopila zrak, pak si

ale uvědomil, jakou dělá pitomost, nechal toho a soustředil se na dům přes ulici.

Mungo právě vycházel ze dveří. Stačilo málo a byl by ho promeškal.

Jeli ještě dvě hodiny a pak Aramis prohlásil, že už dál nemůže. Ztratil hodně krve a byl bledý. Síly mu stačily jen na to, aby dojel do Crévecoeuru, kde ho nechali v jedné hospodě spolu s Bazinem, aby o něj pečoval.

Lucas odmítl Jestřábovi jedna vysvětlit, jak je možné, že Delaneymu náhle zesvětlely vlasy, a poté, co se ho několikrát marně pokusil přimět k mluvení, se letec tajemně odmlčel. Lucas tušil, že to nevěstí nic dobrého. Jestřáb jedna s ním už nenavázal spojení, dokud nedorazili do hospody U Zlaté lilie.

Přijeli tam kolem půlnoci a hostinský, který už byl v noční košili, je přivítal se svícem v jedné ruce a s pletenou noční čepičkou v druhé. Přijal pocestné vlídně, ale omluvil se, že má jen dva pokoje a naneštěstí je každý z nich na jiném konci budovy. Athosovi to připadalo podezřelé, ale nakonec se dohodli, že on a d'Artagnan si vezmou jeden, zatímco v druhém se ubytují pánové Dumáš a André. Grimaud měl spát ve stájích a hlídat koně, zatímco Planchet neochvějně vyjádřil svůj záměr chránit svého pána tak, že si ustele na otepi slámy u jeho dveří. Sotva se rozešli do svých pokojů, Lucas uslyšel v uchu letcův hlas.

"Tak hele, Prieste, za chvíli dostanete návštěvu. Být vámi, spolupracoval bych. Čeká se od vás vysvětlení."

Lucas upozornil André a oba se pohodlně usadili a čekali. Zbraně měli pro všechny případy připravené.

Uplynulo dvacet minut a Lucas začal být velice nervózní; pak se ozvalo tiché zaklepání na dveře.

"Není zamčeno," zavolal Lucas.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel muž v červeném kabátci a černém plášti. Když uviděl, že na něj Lucas míří laserem, zastavil se a pak zamračeně pohlédl na André. Nakonec se pomalu otočil a zavřel za sebou dveře.

"Jmenuji se Kobra," řekl, "a ušetřete mě svých vtipných poznámek. V této operaci jsem agent číslo dvě." Znovu se podíval na André. "Chcete mi o tom něco říct?"

"Jistě," přikývl Lucas. "Co byste rád věděl?"

"Nehrajte si na chytráka. Co tady dělá ona? A kde je Delaney?"

"V Paříži."

"Proč?"

"Stěžoval si, že ho z jízdy na koni vždycky bolí zadek."

Agent se na něj chvíli mlčky díval. "Nejste zrovna v pozici, abyste si s námi zahrával, kapitáne. Mungo zmizel a teď se dozvídám, že Delaney zůstal v Paříži. Když jsme ji-" řekl a pohlédl na André "-viděli naposledy, upálila laserem jednoho z našich agentů. Teď vám dávám příležitost všechno vysvětlit. Snažím se být rozumný. Co si o vás myslím, není zrovna lichotivé, tak mě raději přesvědčte o opaku a udělejte to rychle."

Lucas seděl chvíli mlčky a přemýšlel. Pak se zhluboka nadechl.

"Takže vy mému vysvětlení nevěříte?"

"Přesvědčte mě. Jsem ochoten poslouchat."

"Dobře," řekl Lucas, "ale nebude se vám to líbit."

"Zkuste to."

"Mám dobrý důvod věřit, že tahle výprava není nic než kouřová clona. Teroristé nikdy neměli v úmyslu zkrřížit mušketýrům cestu. Chtěli nás jen odlákat z místa, kde má dojít k narušení časového proudu."

"Kdo nás chtěl odlákat?"

"Mungo," řekl Lucas. "Bud' to byl vždycky dvojitý agent, nebo přešel ke Správcům času."

"Měl jste pravdu," řekl Kobra. "Nelíbí se mi to. Přece doopravdy nečekáte, že tomu uvěřím?"

"Nemyslel jsem, že mi uvěříte," odpověděl Lucas. "Proto zůstal Finn v Paříži, aby na něho dohlédl."

Mungo byl sledován na tajnou schůzku s Brunem Freytagem-"

"Sledován kým?"

Lucas si povzddechl. "Sledovala ho André."

Agent si odfrkl. "A na tom to stavíte? Obvinění, se kterým jste na mě vyrukoval, je příliš vážné. Budete mi muset dát lepší důkazy."

"To nemůžu," opáčil Lucas. "Alespoň ne v tuto chvíli. Už jsem říkal, že nečekám, že mi uvěříte. Ale předpokládejme jen na okamžik, že by Mungo opravdu přešel na druhou stranu. Jaké by to pro vás mělo následky? Jaký bych mohl mít motiv, abych vám lhal?"

"Předpokládejme, že byste na druhou stranu přešel vy," řekl Kobra. "Víme, že přinejmenším Delaney s Ligou sympatizuje. A vy jste byl nějaký čas mimo službu. Kdo ví, co jste v té době dělal? Nemluvě o skutečnosti, že jste tady s někým, kdo zabil jednoho našeho agenta."

"Udělal to v sebeobraně a vy to dobře víte," odsekl Lucas vztekle. "Kromě toho znáte moje kádrové materiály. Ty hovoří samy za sebe."

"Stejně jako Mungovy."

"Dobře, tak nás z toho úkolu stáhněte," řekl Lucas. "Ale zeptejte se sám sebe, proč jsem nevyužil žádnou z příležitostí, abych ho sabotoval. Finn i já jsme mohli Munga odstranit kdykoliv. Mohli jsme bez problémů zabít kteréhokoliv z mušketýrů nebo třeba i všechny dohromady. Kromě toho, pro tento úkol jste si nás sami vybrali. Můžete si dovolit riskovat, že vám říkám pravdu? Můžete si dovolit tu možnost neprovéřit?"

"Stavíte mne do velice nezáviděníhodné pozice, Prieste." Agent se na okamžik zamyslel. Lucas zjistil, že se mu potí dlaně. Nakonec Kobra přikývl: "Máte pravdu,"

řekl. "Nemohu si dovolit to riskovat. Dobře. Vezmu si nějaké lidi a vrátím se do Paříže. To znamená, že je budu muset stáhnout z téhle operace a to se mi nelíbí. Ztraceně bych vám doporučoval, abyste měl pravdu."

"Výborně," řekl Lucas. "Pojďme."

"Vy nepůjdete nikam," namítl Kobra. "Oba dva dokončíte výpravu. Po celou cestu vás budeme sledovat. Jeden nesprávný pohyb a je po vás, rozumíte? A vezmu si vaše lasery."

Natáhl ruku dlaní nahoru.

"V žádném případě," řekl Lucas.

"Já vás o to nežádám, já vám to říkám," odpověděl agent. "Chcete, abych pro vás riskoval krk. Žádáte mne, abych se vcítil do vašeho postavení - dobrá, zkuste se pro změnu vcítil vy do mého. Pořád vám zůstanou dýky a rapíry, ale po tom všem bych byl blázen, kdybych vám nechal lasery. Dejte mi je."

Lucas si nervózně olízl rty a podíval se na André.

"Žádá nás jenom o gesto vzájemné důvěry," řekla.

"Žádá nás o mnohem víc," namítl Lucas, "ale bojím se, že má pravdu."

Obrátil laser hlavní k sobě a podal jej agentovi. André udělala totéž.

"V pořádku," řekl Kobra. "Vezmu si nějaké muže a odjedeme okamžitě. Kde najdu Delaneyho?"

"To nevím," řekl Lucas. "Pravděpodobně sleduje Munga tam, kde zrovna je."

"Má pořád ještě komset?"

"Pochybuji," odpověděl Lucas. "Vzhledem k tomu, že operaci velí Mungo, těžko by ho mohl použít. Což mi připomíná -jak velký mají ty věcičky dosah?" zeptal se a ukázal si na hrdlo.

"Až do Paříže ne, jestli je to to, o co vám jde. Jsou krátkorozsahové. Za předpokladu že mluvíte pravdu a Mungo

je odpadlík, má Delaney všechny důvody věřit, že jsme nepřátelé. Máte něco, čím bych ho přesvědčil, že vám jen dávám možnost prokázat svoje obvinění?"

Lucas se na okamžik zamyslel. "Jo. Řekněte mu, že bych byl raději, kdyby si zvolil ,orla'. On už bude vědět, co to znamená."

Finn sledoval Munga do stejné uličky odbočující z ulice Férou, kde ho André viděla rozmlouvat s Freytagem. Mungo se choval naprosto bezstarostně. Nečekal, že ho někdo bude špehovat, a tak se

vůbec neobtěžoval ujistit se, jestli za sebou nemá stín. Přesto si od něj Finn zachovával bezpečný odstup. Bylo pozdě a tma mu úkol ulehčovala. Když agent zašel do uličky, Finn rychle přeběhl hlavní ulici. Byl teď v dobré pozici ke střelbě, ale pořád neměl tušení, kde je Taylor. Stále byl na vážkách, jestli vsadit na jistotu a zabít ty dva hned s tím, že Taylora možná vypátrá později, nebo je sledovat a doufat, že je dostane všechny najednou.

Pokušení bylo velké. Stačilo, aby se postavil do ústí uličky a přešel prostor před sebou laserem, a Freytag s Mungem by to měli za sebou. S Taylorem by to pak ale bylo těžké. Finnovo inkognito neumožňovalo přístup do paláce, zatímco Taylorovo ano. Nemohl se ani vplížit dovnitř a najít si „mylady“ tam - vysledit ji v tak rozsáhlé budově bylo skoro vyloučené - a také si na ni nemohl počkat před palácem. Nevěděl, který z mnoha vchodů použije a všechny najednou hlídat nemohl.

Finn se skrčil ve stínu a opatrně vyhlédl do uličky. Stěží rozeznával obrysy dvou postav. Ta větší musel být Freytag. V patře nad ním se hádali nějaký muž a žena a občas se ozvalo zařínčení. Kvůli tomu hluku neslyšel, co si povídají ti v uličce. V duchu proklel hádající se pár,

ale připlížit se blíž se neodvážil. Když v pravé ruce sevřel laser, přál si, aby už to měl za sebou, ale potlačil nutkání vystřelit. Dva ze tří, to nestačilo. Chtěl je dostat všechny. Obrnil se trpělivostí a pokračoval v čekání. Nakonec ho k Taylorovi dovedou. Musí.

"Tak dobře, jdeme na to," prohlásil Mungo.

Freytag se usmál. "Jistě. Jak si přejete. Adrian vás uvidí moc rád."

Mungo se podíval na malý laser ve Freytagově ruce. Mířil mu přímo na břicho.

"Co to má, k čertu, znamenat?"

"Ani se nehni, kamaráde, nebo ti usmažím vnitřnosti," řekl Freytag, natáhl druhou ruku a prohmatával Mungovi šaty. Vzápětí mu odlehčil od zbraně.

"Myslel jsem, že máme dohodu," namítl Mungo.

"Beztrestnost a možnost vrátit se, když předám Taylora tobě osobně?" zachechtal se Freytag. "Tomu já neříkám dobrá dohoda. Kapsy by mi penězi nenaplnila."

"Kolik chceš?"

"Ty mě vážně považuješ za hlupáka, co?" opáčil Freytag. "Jakmile bys dostal Taylora, nechal bys mě pověsit taky. Měl jsi to zkusit na Darcyho. Ten byl dost pitomý, aby ti na to skočil; jenomže už je po smrti."

"Nebud' blázen, Bruno. Tohle ti nemůže projít."

"A kdo mě zastaví?" zeptal se Freytag. "Tolik jsi chtěl chytit Taylora bez cizí pomoci, že jsi mi sám odklidil z cesty všechny svoje lidi. Zničilo tě tvoje vlastní přebujelé ego, Mungo. Mohl jsi nás zastavit, ale zpackal jsi to. Udělal jsi přesně to, co Taylor říkal, že uděláš. Víš, že jsem mu nevěřil? Tvrdil jsem, že takový hlupák není nikdo. Jenomže ty jsi."

Mungo zvedl jakoby mimochodem ruku, aby se poškrábal na tváři. Freytag mu ji bleskově srazil.

"Ještě jednou sáhneš po poplašném tlačítku a postarám se, aby to bylo naposled," řekl.

"To by se Taylorovi nelíbilo," namítl Mungo. "Určitě bys ho zklamal, kdybys mne nepřivedl živého."

"To určitě, ale nezmínil se, že bys musel mít na koncích obou zápěstí ruce."

"S tím se dá těžko polemizovat," povzdechl si Mungo.

"Dobře. Teď si vyjdeme na malou procházku. Půjdeš přede mnou a nebudeš dělat žádné prudké pohyby. Řeknu ti, kam máš jít. A žádné hlouposti. Jestli se o něco pokusíš, upálím ti nohy v kolenu a zbytek cesty tě ponesu. Tak pohyb."

Finn v uličce skoro nic neviděl. Občas tam sice zahlédl nějaký pohyb, ale z toho si těžko mohl domyslet, co se tam děje. Manželé nahoře znovu začali ječet a brzy poté proletěla oknem rozlámaná židle a dopadla na ulici. Finn jen tak tak uhnul. Když zase vzhlédl, zjistil, že se oba muži přesunuli do středu uličky a teď se jejich černé siluety vzdalovaly k opačnému konci. V bezpečném odstupu se vydal za nimi. Takto překonali několik bloků a ocitli se ve známém prostředí. Finn ke svému překvapení zjistil, že míří přímo k Moreauově hospodě. Její vchod však minuli a vstoupili do domu, který s ní přímo sousedil.

"Ježíši Kriste," vydechl Finn. "Celou tu dobu jsme je měli pod nosem!"

V pravé části budovy se v patře rozsvítilo světlo. Finn se zamyšleně podíval na okna Moreauovy hospody. V patře byly pokoje k pronajmutí. Dokázal by střelit-

"Ani se nehni, Delaney."

Ledová ruka mu sevřela vnitřnosti a on strnul, v duchu se proklínaje, že nebyl opatrnější. Kdyby se rychle otočil a vypálil, možná...

"Příst ti vzkazuje, že by byl raději, kdyby sis zvolil ,orla'."

Finn se pomalu otočil, laser skloněný k zemi.

"Viděl jsem, jak se vám na krku a rameni napínají svaly," řekl muž. "To je nebezpečný zlovyk. Měl byste se naučit ho ovládnout. Prozrazuje vás to. Jmenuji se Kobra. Jsem z TIS."

Za ním stáli dva další muži a všichni na sobě měli černé pláště. Plášť a dýka, pomyslel si Finn a násilím potlačil smích.

"Měl jsem být opatrnější," přisvědčil. "Jak dlouho už mě sledujete?"

"Lokalizovali jsme vás dva bloky odsud," řekl Kobra. "Naštěstí jste si nechal komset. Neradi ztrácíme zařízení, a tak jsme ho vybavili zaměřovacím signálem."

Finn si sáhl do kapsy, vytáhl komset a zabalil ho do kapesníku.

"Měl jsem ten zatracený krám vyhodit," zavrčel. "Zdá se, že mám těch zlovyků víc. Například taky nerad ztrácím zařízení."

"Naštěstí pro vás," řekl Kobra, "se tenhle zlovyk ukázal jako užitečný. Prohlédli jsme vaši malou lest a já jsem si popovídal s kapitánem Priestem. Ten mi řekl, že Mungo pracuje pro obě strany. Kdybych to neviděl na vlastní oči, neuvěřil bych mu." Kývl hlavou směrem k budově, před kterou stáli.

"Co vás přesvědčilo natolik, že jste si to šel ověřit?" zajímal se Finn.

"Kapitán Priest celkem logicky poukázal na fakt, že si nemůžu dovolit pominout možnost, že by třeba mluvil pravdu," odpověděl Kobra. "Navíc v branži už nějaký čas dělám. Po několika letech se člověk naučí, že nemůže věřit vůbec nikomu. Na nic a na nikoho se nespolehej a budeš žít déle."

"Nikdy by mě nenapadlo, že přijde den, kdy budu vděčný za to, že jsou špioni tak paranoidní," prohlásil Finn.

"Beru to jako kompliment, i když si nejsem jistý, že jste to tak mínil," odpověděl Kobra s neveselým úsměvem. "Ale teď už bychom asi vážně měli něco udělat s těmi třemi uvnitř."

"Když nic jiného, jsme teď v přesile," řekl Finn. "Čtyři proti třem."

"Vlastně je to šest proti třem," opravil ho Kobra. "Dva svoje lidi máme v hostinci. Právě se přesouvají do palebného postavení proti tomu osvětlenému oknu. Jestli v tom pokoji někdo byl, bojím se, že se bude muset smířit s dočasným bezvědomím."

Sotva to dořekl, z hostince vyběhl agent a zamířil k nim.

"Všechno je připraveno," řekl. "Byl to jeden z těch děvkařských pokojů. Jaguár si tam vzal prostitutku, ale už je v bezvědomí. Použil neurální akupresuru. Až se probudí, nebude ani vědět, co se stalo."

"Dobrá práce. Jak to tam vypadá?"

"Máme štěstí. Je tam okno, které vede správným směrem. Sice na něm jsou okenice, ale to je maličkost. Přehoupnem se přes ulici a jsme uvnitř."

"To vypadá skoro až příliš jednoduše," poznamenal Finn.

"Příliš jednoduché to není nikdy," opáčil Kobra. "Naštěstí mají za to, že jim nic nehrozí. Myslí si, že jsme na míle daleko."

"Stejně to ale pořád může být riziko," řekl Finn. "Nezapomínejte, že mají nejméně jeden chronoplát. Což mi připomíná - kde jsou ty vaše?"

"Na základně," odpověděl Kobra. "Hlídá je tam jeden muž. I v tom jsme měli štěstí. Mungo si ten svůj s sebou nevzal. Nejspíš si myslel, že se pro něj vrátí. Tohle je zřejmě nějaká porada na poslední chvíli.

Celý se třesu, když si

pomyslím, co by se stalo, až bychom sem po akci přičasovali jeden po druhém. Najednou by nás všechny dostat nemohl." Kobra se zhluboka nadechl. "Vlastně jsem měl namále. Jakmile mi letec oznámil,

že jeden z našich velitelů je zrádce, odčasoval jsem zpátky, abych si o tom promluvil s Mungem. Musel zrovna odejít. Kdyby tam ještě byl, když jsem dorazil, a kdybych mu řekl..." Nedopověděl.

"Všichni jsme měli namále," řekl Finn. "Tak si říkám, že vtrhnout dovnitř by nemusel být nejlepší nápad. Co kdybychom je čapli, až vyjdou ven?"

Kobra zavrtěl hlavou. "Možná by to mohlo vyjít, ale nechci riskovat, že některý z nich použije plát a přesune se na místo plánované akce. Přímý útok bude nejlepší."

"Asi ano."

"Dejte mi svůj komset," řekl Kobra. Když mu ho Finn podal, předal ho agentovi, který právě vyšel z Moreauova hostince. "Vezměte si to a předejte to Jaguárovi. Já mám také jeden." Vytáhl z kapsy malou krabičku. "Řekněte mu, ať si ho nasadí, ale pro všechny případy nemluví. Člověk nikdy neví. Raději ať ani moc nedýchá. Ať se připraví vtrhnout dovnitř. My půjdeme předem. Upálíme zámek a pronikneme k nim tak blízko, jak jen to bude možné. Až řeknu teď, udeříme na ně z obou stran. Vy zůstaňte v místnosti a kryjte Jaguára. Delaney, vy zůstaňte zde, pro případ, že by nám některý z nich unikl. Hlídejte ulici."

"Raději bych šel s vámi," namítl Finn. "

"Já vím," řekl Kobra. "Ale až tam vtrhneme, některý z nás to nejspíš koupí. Byl to náš člověk, kdo selhal. Myslím, že alespoň tolik vám dlužíme."

"Co uděláte s Mungem?"

"Pokud to bude možné, chci ho živého," odpověděl Kobra. "Ale nijak zvlášť se o to snažit nemíním."

13

Lucas a André se ani nepokoušeli usnout. Na něco takového byla situace příliš napjatá. Ve čtyři hodiny ráno jim někdo tiše zaklepal na dveře.

Přes komset nepřišlo žádné upozornění, že mají očekávat návštěvu. Oba tasili rapíry a pomalu přistoupili ke dveřím, připravení na všechno. Lucas se francouzsky zeptal, kdo je tam, a snažil se, aby to znělo náležitě rozespale. Odpověděl jim pouhý šepot, ale hlas patřil Athosovi. Lucas otevřel.

"To je dobře, že jste oba ještě oblečení," řekl mušketýr tiše. "Ani já v téhle morové díře nemůžu usnout.

Planchet vyrušil nějakého cizince, který se kradl k našim dveřím. Raději odsud vypadneme a budeme pokračovat v cestě. Ach, tady přicházejí d'Artagnan a Planchet. Teď rychle pryč. Planchete, řekl jsi Grimaudovi, aby osedlal koně?"

"Ano, pane Athosi. Prikázal jsem mu, aby to udělal tiše, přesně jak jste mi řekl."

"Výborně," pochválil ho mušketýr. "Nerad sice utíkám v noci jako zloděj, ale myslím, že je to ta nejmoudřejší věc, kterou teď můžeme udělat. Zdejší hostinský se mi ani trochu nelíbí. Na to, že jsme ho probudili uprostřed noci, se choval až příliš přátelsky."

Po špičkách sešli dolů ze schodů, vykradli se ven a zamířili ke stáji. Jejich koně už byli osedlaní a čekali na ně,

ale po Grimaudovi nebylo nikde ani památky. Athos se začal po svém sluhovi shánět.

"Grimaude!" zavolal tiše.

Neozvala se žádná odpověď.

"Grimaude, zatraceně, kde k čertu vězíš?"

Z hromady slámy se ozvalo tiché zasténání a při bližším zkoumání se ukázalo, že z ní trčí bota. Athos se k ní sklonil a vytáhl za nohu Grimauda s rozbitou hlavou - byl napůl v bezvědomí a vydatně krvácel. Než měli čas si ho prohlédnout důkladněji, byli napadeni.

Skupina mužů převlečených za vesničany, avšak vyzbrojených prvotřídními rapíry, najednou vyskákala ze všech koutů stáje. Jeden se vynořil ze stání za d'Artagnanem a bodl ho shora dýkou. Hbitý Gaskoněc uskočil stranou, popadl muže za ruku a strhl ho na zem. Pak vrahovi vykroutil dýku z ruky a probodl ho jeho vlastní zbraní. Vyhnul se ráně druhého útočníka a udeřil ho pravicí do brady, pak vyskočil do sedla svého koně a tasil rapír.

Lucas a André už drželi v rukou své meče i dýky a postavili se mužům, kteří se na ně vrhli. Lucas tomu svému vytrhl meč a prudce ho kopl mezi nohy. Ještě sekl kácejícího se muže dýkou do obličeje a otočil se, aby čelil dalšímu. V tu chvíli se k němu přihnul d'Artagnan, strhl svého koně, až se vzepjal na zadních, a oddělil tak Lucase od dvou útočníků, čímž mu poskytl čas vyšvihnout se do sedla. Stájí se hlasitě rozléhalo řinčení oceli.

André vykryla výpad meče dýkou a druhý odrazila kordem. Hbitě uskočila, aby se uvolnila, a vrazila svému soupeři špičku meče do oka. Druhý protivník na ni znovu zaútočil a ona se bleskově otočila, takže jí čepel mířící na žebra jen roztrhla plášť. Provedla rychlý výpad, zachytila nepřítelův meč a zabořila mu dýku hluboko do břicha. Muž se skácel přímo na ni a svou váhou ji strhl k zemi. André se vyprostila z jeho smrtelného objetí a postavila

se právě včas, aby viděla, jak se na ni vrhá další muž. Vzápětí však na něj najel d'Artagnan, takže měla čas dosáhnout čtyřmi skoky svého koně a vyhoupnout se na něj roznožkou přes jeho zadek. Athos vytáhl bambitky a vypálil dvě rány, kterými skolil první dva útočníky. Sotva měl čas pistole odhodit a tasit meč a už měl proti sobě jiné tři protivníky. Uhnul před letící dýkou, která se zabodla do sloupku za ním. To však poskytlo útočníkům čas ho obklíčit a vzápětí se ze všech sil bránil jejich výpadům, zády opřený o sloupek na uvazování koní. Odrazil jeden výpad, kopl muže mezi nohy a odrazil druhý, třetí meč ho však poranil na ruce. Athos se vrhl vpřed a jednoho z mužů zabil, ale okamžitě ho nahradil jiný. André už si probíla cestu ven a Lucas s d'Artagnanem byli oba v sedle a u vrat, kde si drželi útočníky od těla.

"Jsem v pasti!" vykřikl Athos. "Rychle, d'Artagnane! Ujížděj! Ujížděj!"

D'Artagnan se zdržel jen tak dlouho, aby mrštil dýkou po jednom z mužů dotírajících na Athose a trefil ho do zad.

"Jeden za všechny-" vykřikl d'Artagnan.

"Vypadněte odsud, sakra!" zaječel Athos.

Zasadili svým koním ostruhy a vyrazili cvalem za André. Jejich počet se teď zmenšil na čtyři. Už jen Planchetovi se podařilo vyskočit do sedla a projet dveřmi stáje, než je útočníci stačili zavřít. Ted' čekal na ostatní u cesty a tvářil se vystrašeně.

"Zbabělce!" křikl na něj d'Artagnan, pak se naklonil v sedle a začal ho vyplácet kloboukem. "Měl jsi tam zůstat a bojovat!"

"A čím, můj pane?" opáčil Planchet, zatímco se snažil uhýbat ránám. "Vždyť nemám meč!"

V jednom trysku dojeli až do Saint-Omeru, za kterým už leželo Calais.

"Jestřábe jedna, kde, k čertu, jsi?" zavrčel Lucas vztekle.

Žádná odpověď se neozvala.

"Jestřábe jedna!"

Ticho.

Zatraceně, Jestřábe jedna..." Náhle Lucas pochopil, proč Jestřáb jedna neodpovídá. Prostě tam nebyl. Kobra přece říkal, že bude muset z operace stáhnout nějaké lidi, aby prověřil jeho obvinění vůči Mungovi. Při výběru použil chladnou logiku. Pokud Lucas říkal pravdu, Správci času udeří v Paříži a on bude potřebovat lidi spíše tam. Jestliže lhal, jako zrádce si nezaslouží ani účinnější zbraně, ani rekognoskační podporu. Druhý letec byl zřejmě příliš daleko na to, aby ho slyšel. Kobra tvrdil, že budou po celou cestu sledováni. Jenže Jestřáb dvě vysílal na jiné frekvenci, a dokud se záležitost s Mungovým obviněním neprošetří, Lucasovi se neohlásí. Což znamenalo, že teď byli odkázáni sami na sebe.

Až doposud všechno probíhalo podle původního scénáře. Dějiny říkaly, že d'Artagnan a tři mušketýři výpravu přežili, ale Lucas s André do nich nepatřili. Jejich osud byl tudíž krajně nejistý.

Asi sto kroků před Calaiskou bránou klesl pod d'Artagnanem kůň. Planchetův kůň byl už také schvácený, a proto Lucas s André vzali po jednom spolujezdci. Než dorazili do Calais, byli vyčerpaní i jejich koně. Sesedli tedy a běželi do přístavu, kde vyhledali kapitána menší plachetnice, který už něco probíral s jiným šlechticem. D'Artagnan k nim přistoupil a zeptal se, jestli je může okamžitě přepravit do Anglie.

"Poslyšte, pane," ohradil se šlechtic zaražený Gaskoň-covou neomaleností, ale kapitán pozvedl ruku a

umlčel je oba.

"Jak už jsem vysvětlil tomuto gentlemanovi," řekl d'Artagnanovi, "vyplout mohu okamžitě. Ale dnes ráno přišel

rozkaz nepřevážet nikoho bez výslovného dovolení pana kardinála."

"Mám takové povolení," řekl šlechtic a vytáhl z kapsy papír. "Tady je."

"Dejte si ho ověřit správci přístavu," řekl kapitán.

"A kde ho najdu?"

"V jeho letním sídle. Hleďte, mohu vám to odtud ukázat. Vidíte, tam na úpatí malého pahorku břidlicovou střechu?"

Šlechtic se ještě jednou podíval úkosem na d'Artagnana a následován svým sluhou, vydal se směrem k správcovu sídlu. D'Artagnan se vrátil, aby se poradil s André a Lucasem.

"To je konec," řekl. "Kardinál nařídil, že nikdo-"

"Ano, slyšeli jsme," přerušil ho Lucas. "Nikdo nemůže přelout kanál bez jeho výslovného povolení. No a?"

V čem je problém?" o

"Ale my takové povolení nemáme!"

"To je pravda," řekl Lucas a podíval se na odcházejícího šlechtice. "Ale tamten muž ho má."

D'Artagnan sledoval směr jeho pohledu, zamračil se a pak se mu obličej rozsvítil pochopením. "Aha! Samozřejmě, to jsem ale hlupák! Prostě mu ho vezmeme." Sáhl po meči, ale Lucas ho zadržel.

"Ne tady" řekl. "Sledujte ho. Diskrétně, ano? André a já zůstaneme zde a postaráme se, aby si loď nezamluvil někdo jiný."

D'Artagnan s Planchetem se vydali za gentlemanem a Lucas s André si dopřáli zasloužený odpočinek.

"Co bude dál?" zeptala se André.

"Počkáme," odpověděl Lucas. "Máme instrukce dokončit výpravu, což znamená dostat se do Anglie a k Bu-ckinghamovi. Slyšela jste, co říkal Kobra. Jestli něco pokazíme, zabije nás."

"Ale vždyť tu nikdo není," namítla André. "Nemohou vědět, že jsme odjeli z Calais před úsvitem a v takovém spěchu."

"Vědí to," řekl Lucas. "A vsadil bych se, že nás pozorují i teď. Musíme hrát jejich hru, nic jiného se nedá dělat. Kobra říkal, že jestli má Finn pořad ještě svůj komset, najde ho hned, jak odčasuje do Paříže. Pokud mu dá šanci všechno vysvětlit, možná se jim podaří zastavit Munga -jestli už není příliš pozdě. To je zatraceně hodné jestli."

"Co když se jim Munga zastavit nepodaří?" zeptala se André.

"O tom raději vůbec neuvažuju," řekl Lucas.

Po chvíli se d'Artagnan vrátil s povolením k vyplutí, vystaveným na hraběte de Wardes. Prohlásil, že hrabě byl pošetile nevstřícný, takže ho musel nechat v kaluži vlastní krve, zatímco jeho nešťastného sluhu uvázal ke stromu. Když odcházel, de Wardes ještě žil, takže dal pro jistotu správci přístavu přesný popis 'd'Artagnana' s instrukcí, aby ho nechal uvěznit, jestliže se objeví v Calais. Popis se samozřejmě hodil na hraběte de Wardes. Lucas mu poblahopřál k chytré lsti a poté, co doklad předložili kapitánovi, vypluli do Anglie. Bylo dobře, že ještě nejedli, protože ze všech čtyř jediné Lucas netrpěl mořskou nemocí. Nebylo divu - co byla krátká cesta přes kanál pro člověka, který se plavil s admirálem Nelsonem a sloužil pod Johnem Paulem Jonesem.

V deset hodin přistáli u břehů Anglie a najali si koně na cestu do Londýna. Teprve tehdy si d'Artagnan uvědomil, že jeho výprava má dva aspekty, které úplně přehlédl. Uvědomil si to, jakmile se nohou dotkl anglické půdy, a byl to pro něj tak trochu šok. Za prvé, neměl potuchy, jak se dostat do Londýna, a za druhé, neznal ani slovo anglicky. Naštěstí pro Gaskoňce však hovořil Lucas

anglicky plyně a cestu do Londýna znal, takže mohli ihned vyrazit k rezidenci lorda Buckinghama.

Po příjezdu se dozvěděli, že vévoda je ve Windsoru, kde loví s králem. Jakmile Patrickovi, ministrovu komorníkovi řekli, že přicházejí v záležitosti, v níž jde o život a o smrt, dal pro ně i pro sebe osedlat koně

a uvolil se doprovodit je do Windsoru. Odtamtud zamířili do bažin, kde Buckingham s králem sokolničil. Když tam dorazili, požádal je Patrick, aby počkali, zatímco sám dojede k vévodovi a zpraví ho o jejich příjezdu.

"Koho mám Jeho Lordstvu ohlásit?" zeptal se komorník.

"Mladého muže, který s ním chtěl jednou večer na ulici Vaugirard vyvolat hádku," odpověděl d'Artagnan. Patrick pozvedl obočí. "Podivné doporučení," řekl.

"Uvidíte, že se vyrovná každému jinému," ujistil ho d'Artagnan.

Patrick odjel a o chvíli později se vrátil i s Georgem Villiersem, vévodou z Buckinghamu. Ten samozřejmě d'Artagnana pozorně vyslechl a nešťestí, které královnu potkalo, na něj hluboce zapůsobilo. Jelikož uměl plyně francouzsky, nemusel jim Lucas dělat tlumočníka, a tak spolu s André popojeli kousek stranou, k čekajícímu komorníkovi.

"Těší mě, že jste to dokázali, Prieste," řekl Patrick. „Rosomák, TIS."

Lucas užasle potřásl hlavou. "Páni, když vy se rozhodnete někam infiltrovat, nešetříte lidmi, co?"

"Čekal jsem vás," pokračoval agent. "Samozřejmě už jsem všechno slyšel. Před chvílí jsem dostal zprávu z centrály. Příšerná záležitost."

"Takže se Kobra už spojil s Delaneyem?" zeptal se Lucas dychtivě. "Přesvědčil ho?"

"Bojím se, že pro vás mám špatné zprávy," odpověděl agent. "Velice špatné zprávy."

Pomocí laseru Kobra upálil zámek na dveřích a potichu vpustil svoje muže dovnitř. Finn napjatě čekal na ulici.

Z místa, kde stál, viděl Delaney přední dveře, osvětlené okno, za nímž byli spiklenci i místnost v patře Moreauovy hospody, kde zaujali stanoviště zbylí dva agenti TIS. Věděl, že Kobra byl přesvědčený o tom, že mu dělá laskavost, když ho nechává v nejméně nebezpečném postavení, ale stejně by se cítil lépe, kdyby byl s ostatními uvnitř. Na druhé straně, zdálo se, že akce nemůže selhat. Jestli Kobra zasáhne rychle a rázně, s momentem překvapení na jeho straně je prakticky vyloučeno, aby některý ze Správců času stačil použít chronoplát a uniknout.

Finn se díval, jak se okno v patře Moreauovy hospody pomalu otevřelo. Zahlédl agenta Jaguára, který se opatrně prosmýkl ven a pak pozvedl ruku ke zdi protější budovy na druhé straně úzké uličky. Agent držel v ruce něco, čím mířil na zeď. V příštím okamžiku Finn zaslechl tiché zasvištění a kovové cinknutí, a pochopil, co Jaguár dělá - zamířil na bod přímo nad oknem a vystřelil do zdi protějšího domu kovovou kotvu opatřenou nyocelovým lanem. S jeho pomocí se přehoupne na druhou stranu. Viděl, jak se agent v okně přikrčil a pevně se chytil napnutého lana. Teď už to každou chvíli začne, pomyslel si Finn. Jakmile Kobra zavelí. Připravil si laser.

Jaguár na něj krátce pohlédl a kývl, pak se zapotácel, před Finnovým zděšeným pohledem balancoval mučivou vteřinu na okraji římsy, zařval: "Do prdele!" a rozletěl se vzduchem.

„Ježíši..." zašeptal Finn.

Agent proletěl úzkou uličkou, ale místo aby zvedl nohy a prorazil jimi dřevěné okenice, narazil do nich naplocho, pustil se a spadl dolů na dlažbu.

Zbylí agenti v patře Moreauovy hospody začali pálit do zavřeného okna. Uvnitř domu se strhlo peklo. Finn

uslyšel výkřiky a pak něčí sténání. Usoudil, že v danou chvíli nemůže nic dělat, a tak zůstal, kde byl, usilovně pátraje pohledem po nějakém teroristovi. Skončilo to skoro stejně náhle, jako to začalo. Přední dveře se otevřely a někdo zařval: "Nestřílejte, Delaney!",

Z domu vyšel Kobra.

"Co se, k čertu, stalo?" zeptal se.

Finn mu to pověděl. "Myslím, že Jaguár ztratil rovnováhu a zhoupal se dřív, než jste mu řekl. Přitom spadl na ulici. Pravděpodobně je omráčený."

"Doufám, že si ten zatracený hlupák zlomil vaz," opáčil Kobra vztekle.

"Tak co? Dostali jste je?" , -

Kobra se kousl do rtu. "Taylor uprchl," přiznal.

"No to je nádhera," řekl Finn pochmurně. "Jak se vám to povedlo?"

Kobra si povzdechl. "Freytag mu pomohl získat čas. Moc ho nepotřeboval. Plát měl určitě nastavený předem. Než jsem Freytaga zlikvidoval, dostal oba moje muže."

"A co Mungo?" zeptal se Finn.

"Ten je ještě naživu," řekl Kobra. "Chce vás vidět."

Finn vešel spolu s Kobrou do domu. Na Munga nebyl hezký pohled. Naštěstí pro něj nebyl s Taylorem o samotě příliš dlouho. Správci času se zjevně rozhodli, že ho umučí k smrti. Přivázali ho k židli, dali mu roubík a pak se do něj pustili chirurgickým laserem. Začali na jeho obličej. Finn se na to, co mu z něj zůstalo, dokázal dívat jen s vypětím všech sil.

"Chtěli jsme ho okamžitě předat do lékařské péče," řekl Kobra, "ale když zjistil, že jste tady, nedovolil nám, abychom se ho dotkli, dokud si s vámi nebude moci promluvit."

Mungo se na Finna podíval a z úst se mu vydralo něco, co vzdáleně připomínalo smích. "Chtěl jsem jen, abyste

to viděl," řekl agent chraptivě. "Napadlo mě, že by vás to mohlo potěšit."

"Moje představy o potěšení vypadají jinak," opáčil Finn.

Mungo ochable přikývl. "Pořádně jsem to zpackal, že?"

Finn neodpověděl.

"Nepřeběhl jsem," pokračoval Mungo naléhavě. "Chtěl jsem, abyste to věděl. Abyste pochopil. Myslel jsem, že Freytag..." Potrásl hlavou. "Chtěl jsem ho dostat, Delaney. Chtěl jsem ho dostat sám. Jen on a já. Nejlepší proti nejlepšímu..."

Finn se odvrátil. Podíval se na Kobru. "Máte někoho v paláci?" zeptal se.

"Je tam Vrabčák. Ale tohle je její první akce-"

"V tom případě navrhuji, abychom se tam přesunuli co nejrychleji," řekl Finn.

"Delaney-" zaskřehotal Mungo.

Finn na něj krátce pohlédl. "Teď na vás nemám čas," řekl. "Nechtě si raději spravit ksicht."

Lucas zamračeně vyslechl zprávy. Rychle pohlédl na d'Artagnana a Buckingham. Buckingham už dočetl dopis a teď se o něčem vzrušeně dohadoval s d'Artagnanem.

"Nemáme času nazbyt," řekl. "Co bude dál? Taylor může být kdekoliv v paláci."

"Jestli odčasoval do jiné doby, už ho nenajdeme," řekl agent. "Ale Kobra si nemyslí, že by to tady vzdal."

"Ne, podle toho, co jsem o něm slyšel, bych řekl, že to nevzdá," přisvědčil Lucas. "Takže máme odjet?" Agent přikývl. "Dávejte na sebe pozor, pro boha živého. Já dohlédnu na Buckingham. My-"

Přerušil je Buckinghamův výkřik; vzápětí se tryskem rozjeli za Villiersem a d'Artagnanem. Koně letěli jako vítr a za několik minut byli u bran Londýna; rychlost ne-zvolnili, ani když projížděli městem.

Buckingham ujížděl jako posedlý a srazil cestou několik nešťastných Angličanů, kteří nestačili včas uskočit. Když dorazili k jeho rezidenci, vévoda pobídl svého oře a vjel dovnitř. Planchet pak zůstal u koní, zatímco ostatní se snažili udržet krok s Buckinghamem.

Proběhli několika nádherně zařízenými komnatami, až se ocitli v ložnici prvního ministra. V přístěnku tohoto pokoje byla čalouněná dvířka, jež vévoda otevřel malým zlatým klíčkem; nosil jej zavěšený na krku na řetízku z téhož kovu. Za nimi byla malá komůrka osvětlená svícemi v malých červených sklenicích, které jí dodávaly vzhled svatyně. A vskutku to byla svatyně Anny Rakouské. Nad jakýmsi oltářem pod baldachýnem z modrého sametu byl umístěn obraz královny v životní velikosti; před ním na oltáři stála malá zlatá skříňka. Buckingham ji vzal a otevřel ji, pak z ní vytáhl modrou stuhu jiskřící diamanty - diamantové závěsky, které mu dala Anna.

"Díky bohu," zvolal vévoda. "Jsou v pořádku. Po celou dobu byly tady."

Lucas, který si právě na něco vzpomněl, se zamračil.

"Měl jsem ty závěsky jen jednou na královském plese před týdnem ve Windsoru. Hraběnka de Winter-"

"Mylady!" zvolal Lucas.

"Ano," přisvědčil Buckingham. "Ona... přesněji řečeno, já..." Podíval se na obraz královny. "Odpusť mi, má lásko."

"Hraběnka byla tady?" zeptal se Lucas. "Viděla diamanty?"

Buckingham přikývl. "Úplně ji ohromily. Říkala mi, že diamanty zbožňuje, a tak jsem ji nechal, aby si je pro-

hlédla. Když jsem si je tenkrát večer sundal, uložil jsem je zpátky do skříňky, kterou jsem nechal na svém nočním stolku. Příštího rána jsem je vrátil do této komůrky, ale skříňku jsem už neotevřel. Později jsem se dozvěděl, že je kardinálovým špehem. Když jsem si přečetl ten dopis, okamžitě mě napadlo, že by mohla... využít noci... Ale byly tam, v pořádku, všech dvanáct, díky bohu." Uložil závěsky zpátky do skříňky a podal ji d'Artagnanovi. "Tady, vezměte si to. Stejně to byl nebezpečný dar."

Lucas vytáhl agenta z ložnice. "Máte tady svůj plát?"

Agent se zamračil. "Ano, ale-"

"Nesmíme marnit čas. André a já se musíme okamžitě vrátit do Paříže!"

"A co d'Artagnan? Musíte-"

"Na d'Artagnana zapomeňte! Podle Dumase dva ze závěsků chyběly, ale teď je jich všech dvanáct!"

"Pořád nechápu. Co to má-"

"Jestli ty závěsky nehrály v Taylorově plánu žádnou roli, proč sem přišel? Proč se držel původního scénáře, a dokonce svedl Buckingham, aby měl příležitost závěsky důkladně prozkoumat? Podle historie mylady dva závěsky ukradla a předala je Richelieuovi."

"Ale teď jsou všechny," opáčil Rosomák.

"Přesně tak," řekl Lucas. "Buckingham měl dva závěsky nechat vyrobit tady, napodobit ty, které mylady ukradla. Napodobeniny" zdůraznil Lucas a stiskl agentovi paži.

"Takže jestli dal Taylor Richelieuovi dva závěsky..." řekl agent, pak vytřeštil oči. "Dobrý bože! Rychle!"

V té chvíli vyšel z komnaty d'Artagnan. Když uviděl, jak Lucas a André někam s Patrickem utíkají, zavolal na ně: "Kam spěcháte?"

"Neodkladná záležitost! Kardinálův špeh!" zavolal Lucas přes rameno. "Pokračuj, d'Artagnane! Jed'! Uvidíme se v Paříži!"

Spěchali do 'Patrickových' komnat, zanechávající za sebou zmateného Gaskoňce i zkroušeného prvního ministra, klečícího před královniným portrétem.

Načasování nebylo příliš dobré, ale nyní už neměl na výběr. Taylor neplánoval udělat svůj poslední tah ještě několik dní. Za normálních okolností by měl spoustu času všechno připravit, než se d'Artagnan, který měl zaměstnat všechny Mungovy agenty, vrátí s diamantovými závěsky.

Jak by mušketýři postupovali, jejich napětí by rostlo. Museli by analyzovat každý pokus Richelieuových mužů mušketéry zastavit a zjišťovat, jestli v něm nebyli zapleteni teroristé. Jejich nervozita už snadno mohla zapříčinit zbytečné interference s kardinálovými muži. To by Taylorovi jen hrálo do ruky. Věděl, že Mensingerův 'faktor osudu' má sklon kompenzovat úmrtí historicky bezvýznamných lidí, ale v tomto případě i drobné poruchy zvýší napětí temporální kontinuity. Poruch bude prostě příliš mnoho, aby se v tak krátkém čase mohly vykompenzovat úplně. Při posledním dějství bude scénář narušen nenávratně a rozštěpení časového proudu se stane nevyhnutelným.

Mylady jela ve svém kočáře k paláci. Jestli byli agenti dostatečně pozorní a jestli sledovali d'Artagnana po celou cestu, už si všimli historické nesrovnalosti, že má Buckingham stále všech dvanáct diamantových závěsků. Možná jim vévoda dokonce řekl, že ho mylady 'navštívila'. V takovém případě už bezpochyby vymysleli nějakou lest, kterou d'Artagnana zdrželi, a teď horečně zkoumají dvanáct diamantových závěsků, aby se ujistili, že je to jen dvanáct diamantových závěsků.

V opačném případě budou d'Artagnana sledovat zpátky do paláce, dohlédnou, aby šperk v pořádku předal

královně a přitom si budou lámat hlavu nad tím, kdy a kde Taylor zaútočí. Nepřítel, který je napjatý, nervózní a nedočkavý, je nepozorný nepřítel.

Ples se bude konat podle plánu. Agenti na něj bezpochyby proniknou ve velkém množství, protože si domyslí, že když se nic nepříhodilo při výpravě do Anglie, stane se to právě na plese. Budou tam všichni,

budou čekat a dívat se, jak Richelieu předává králi dva závěšky, které mylady údajně ukradla Buckinghamovi. Richelieu dá Ludvíkovi najevo své pochyby, že královna závěšky pořád ještě vlastní, ale pokud je bude mít, měl by si je král přepočítat. Jestliže jich bude mít pouze deset, má se jí zeptat, kdo jí mohl ukrást ty dva, které mu přinesl Richelieu.

Tou dobou už Taylor bude po Richelieuově boku. Jako kardinálův chráněncem bude před agenty v bezpečí. Budou moci jen přihlížet a čekat. Nebudou moci nic podniknout, až královna přijde a bude mít na sobě diamantové závěšky, a král a Richelieu s mylady po boku je spočítají, aby ji v případě, že jich bude jen deset, konfrontovali se dvěma „chybějícími“. Až budou všichni pohromadě, Taylor stiskne malé tlačítko.

Taylor už nějaký čas věděl - nebo to alespoň věděla jeho racionální část - že se stále hlouběji propadá do šílenství. Věděl, že se jeho osobnost třísí. Ještě než začala tato mise, uvědomoval si v sobě alespoň dvě jiné osobnosti. Osobnosti, které čas od času nedokázal ovládat. Nebyl to nevyléčitelný stav, ale on si léčení nemohl dovolit. Roky žil v podzemí, a kdyby vyhledal lékařskou pomoc, skoro určitě by to znamenalo jeho dopadení. Proto se rozhodl, že na vrcholu své kariéry odejde „na odpočinek“. A až bude odcházet, pořádně za sebou bouchne dveřmi. Dvě věci mu teď zabraňovaly provést svůj plán tak, jak původně zamýšlel. Rozhodně nepočítal s tím, že by se agentům podařilo odhalit teroristy. Musel Munga

špatně odhadnout. Další věc, se kterou nepočítal, byla mylady. Od chvíle, kdy se vžil do její postavy, se v něm rychle vyvíjela její osobnost. Už úplně překryla jeho vlastní já a byla velice silná. A co víc, nechtěla zemřít.

"Jsi sebevražedný blázen, Adrianě," říkala mu, zatímco on bezmocně poslouchal. "Nikdy jsi pořádně nevěděl, co doopravdy chceš. Jsi chytrý, Adrianě, ale jsi příliš slabý. Slabý, když na tom doopravdy záleží. Vztek není síla. Egoismus není síla. Síla spočívá v uvědomění si, kdo doopravdy jsi. Já vím, kdo jsem, Adrianě. Jsem to, co jsi ty vždycky toužil být."

Zasmála se. "Ty chceš zemřít. To mne nepřekvapuje. Vždycky jsi byl sebevrah. Nu, tohle přání se ti splní, i když ne přesně tak, jak jsi plánoval. Bojím se, že postrádám tvůj smysl pro teatrálnost. Víš, já to malé extempore míním přežít. Ty ovšem zemřeš. Budeš mít svoje velké finále, takže svým způsobem všechno nakonec dopadne tak, jak jsi zamýšlel."

Taylor se snažil proboujet si cestu na povrch. Obličej se mu okamžitě pokryl potem, jeho dech se změnil v nepravdělné lapání po kyslíku.

"Kontrola, kontrola" procedil skrze zaťaté zuby. "Teď ji neztratit, ještě ne, udržet si kontrolu!"

Přerušil ho hrdelní, neveselý ženský smích, který se mu dral mezi rty, zatímco horní polovina jeho obličeje zůstala soustředěně zamračená a jeho divoce vypoulené oči zeskelnatěly.

"Ne! Ne!"

"Dorazili jsme do paláce, mylady," řekl kočí a otevřel dveře.

"Děkuji ti, Maurici," odpověděla se sladkým úsměvem. "Pomůžeš mi?"

14

Zatímco d'Artagnan vyrazil na zpáteční cestu do Paříže, na cestu, kterou urazil sebevražednou rychlostí za pouhých dvanáct hodin, zprávy o tom, co se přihodilo, se více či méně účinně šířily mezi agenty TIS.

Operace, která až doposud probíhala naprosto hladce, se začala hroutit.

Dezorganizovaní agenti se museli přesouvat co nejrychleji z místa na místo, protože Taylora bylo třeba zastavit za každou cenu, a přitom nikdo neměl ani tušení, kde udeří a proti komu. Na podrobné plánování a koordinaci nebyl čas. Nebyla ani příležitost prověřovat nové, nezrekonoskované cíle spěšně programované do chronoplátů. Výsledkem byl velký zmatek a několik tragických nehod.

Jeden z agentů odčasovaných, aby jistili Aramise, se omylem zhmotnil uprostřed kanálu. Jeho dalším neštěstím bylo, že nebyl příliš dobrý plavec.

Jiného agenta, přiděleného Porthosovi, přičasovali mnohem blíže k jeho cíli, než zamýšleli, takže se objevil uvnitř mušketýrova pokoje v hostinci v Chantilly. Zraněný mušketýr, jenž se zotavoval na náklady

hostinského, přičemž zkonzumoval obrovské množství jídla a pití, za které odmítl cokoliv zaplatit, se právě obrátil na posteli a uviděl něco, co považoval za ozbrojeného muže chystajícího se ho napadnout. Pomyslel si, že hostinský nejspíš najal někoho, kdo si přišel vybrat dluh ve formě nějaké té libry masa, popadl ze stolu u postele bambitku a muže zastřelil.

Dva další agenti, kteří se vydali pátrat po Athosovi, se nikdy nevrátili. Příliš narychlo naprogramovaný chronoplát je odeslal do prázdnoty, kterou vojáci Temporálního sboru nazývají „mrtvá zóna“. Lapení v nespecifikovaném čase teoreticky dál existovali, ale nikdo nedokázal určit kde a v jaké formě.

Několik agentů se z různých míst přičasovalo do domu na ulici Servadoni ve stejnou dobu a na stejné místo. Muž, kterého tam Kobra zanechal, s hrůzou sledoval zhmotnění beztvare hroudy masa, jež se před ním objevila a nakrátko se proměnila v změť zmítajících se rukou a nohou vydávající zvuky, jaké by lidské ucho nikdy nemělo být nuceno poslouchat. V několika vteřinách to zemřelo a bylo to spěšně odčiasováno někam do pravěku, kde se o to postarali plazí mrchožrouti.

Lucas a André měli namále. Nechali se odeslat do blízkosti paláce a zhmotnili se uprostřed ulice před Louvrem, na místě, kde vzápětí projel tryskem kočár tažený koňským spřežením. Lucas podvědomě zareagoval na dunění kopyt koní, kteří se na ně řítili, odstrčil André na jednu stranu a sám se vrhl na druhou. Kočár se prohnal mezi nimi a minul je o pouhé centimetry. Kočí se zdál být poněkud otřesen. Dostal rozkaz, aby ujížděl plnou rychlostí k paláci, což nebylo v ulicích Paříže v tuto hodinu příliš rozumné, a proto si dával dobrý pozor, aby někoho neporazil. Odkud se ti dva vzali, mu zůstalo tajemstvím. Najednou byli prostě tam. Neměl nejmenší šanci se jim vyhnout. Kdyby včas neuskočili z cesty, určitě by byli těžce zraněni, ne-li zabiti. Měl by zastavit. Znamenalo by to sice porušit myladyin příkaz, ale stejně by měl zastavit. Místo toho se však jen rychle podíval přes rameno,

zjistil, že oba chodci zjevně vyvázli bez zranění, pokřičoval se, přidal krátkou modlitbu díky a zahnul s kočárem k bráně paláce.

"Maurici," řekl si, je čas, aby ses odebral na odpočinek, usadil se na venkově a choval tam ovce."

Lucas s André se zvedli ze země a oprášili se.

"Na tuhle metodu cestování si nikdy nezvyknu," prohlásila André, když popadla dech. "Magie nebo věda, stejně je to nepřírozené."

"To je pravda," přisvědčil Lucas. "Jenže v naší době je naprosto přirozené žít nepřírozeně. Říkáme tomu pokrok."

"Tak či tak, zdá se, že jsme dorazili v pořádku," řekla André. "Co budeme dělat teď?"

"Už ses někdy pokoušela vniknout do paláce?" zeptal se Lucas.

"Ne do takového, jako je tento," odpověděla André. "A ne bez brnění."

"Nic tak komplikovaného jako obléhání to nebude," řekl Lucas, "ale zbroj svým způsobem mít budeme." Ukázal na skupinku čtyř kardinálových gardistů, kteří právě vyšli hlavní bránou. "Myslím, že z těch čtyř bychom dokázali dát dohromady dvě uniformy, které nám padnou."

André se zašklebila. "Myslíš, že jim bude vadit, když si půjčíme jejich šaty?"

"Co kdybychom se jich zeptali?" řekl Lucas.

Finn a Kobra spolu s ještě jedním agentem běželi, jak nejrychleji uměli, k Louvrů. Nešťastného agenta Jaguára byli nuceni nechat ležet na dlažbě v uličce u Moreauovy hospody. Při pádu si zlomil nohu a teď nebyl čas se jím zabývat. Mimo to, Kobrovo rozpoložení nebylo zrovna samaritánské. Brzy všichni tři dorazili na ulici Échelle,

k malé brance do paláce. Kobra si nechal zavolat Germaina, a když se objevil, řekl dvě slova, Tours a Brusel.

Germain přikývl. "Co pro vás mohu udělat, pánové?"

"Musíme se okamžitě setkat s Constance Bonacieu-xovou," odpověděl Kobra.

"Víc už nemusíte říkat, pane. Prosím, pojd'te se mnou."

Germain je sérií zadních chodeb a několika tajnými průchody vedl do nitra paláce, až se ocitli u dveří do vnějších královniných komnat.

"Prosím, počkejte zde," řekl Germain. "A zapřísahám vás, buďte tiše. Přímo přede dveřmi stojí stráž."

Po několik minut, které jim připadaly jako hodiny, je zanechal o samotě a pak se konečně dveře na opačné straně místnosti otevřely a dovnitř vešla Constance Bonacieuxová, alias agentka Vrabčák. Když uviděla Kobru, vytréštila oči a s prstem na rtech se vrhla k němu.

Mlčky všechny tři odvedla do vedlejší komnaty, zavřela za sebou dveře a obrátila se k nim s poplašeným výrazem v obličeji.

"Co se děje? Co se stalo?" ptala se vzrušeně.

"Katastrofa," odpověděl Kobra. "Udělali jsme zátah, ale Taylor uprchl. Nejspíš měl plát nastavený na nějakou jinou skrýš, jen tak, pro všechny případy. Vůbec jsme neměli šanci. Ted' už je nejspíš na cestě sem - pokud už není tady."

"Tady? V paláci?"

Kobra přikývl. "Jeho cíl je někde zde. Mohla by to být královna, mohl by to být Ludvík, Richelieu nebo možná všichni tři."

"Můj bože," vydechla. "Co chcete, abych udělala?"

"Máte laser?"

"Schovala jsem ho ve své komnatě," odpověděla.

"Běžte si pro něj. A nespouštějte z očí královnu. Jestli zahlédnete mylady, neváhejte ani na okamžik. Zabijte ji."

Constance přikývla. "Co budete dělat vy?"

"Musíme se nějak dostat ke králi a Richelieuovi," odpověděl Kobra. "Nějaký návrh?"

Mladá žena se na okamžik zamyslela. "Objevila jsem tajnou chodbu, která vede z královniny ložnice do královny. Zdá se, že se královské manželské vztahy nikdy netěšily velké důvěře. Jenže královna je zrovna v ložnici."

"Nemohla bys ji na chvíli odlákat?"

"Něco vymyslím," slíbila. "Ale netuším, jak byste se mohli dostat ke kardinálovi, aniž by vás na chodbě zastavily stráže. Stojí před královninými komnatami."

Kobra zamyšleně našpulil rty. "Dobře. Odved' nás k tajnému průchodu, snad něco vymyslíme tam. A ty si pamatuj, že za žádnou cenu nesmíš spustit z očí královnu Annu. Ted' ji nějak vylákej z ložnice, rychle." Lucas a André, oblečení ve špatně padnoucích uniformách kardinálových gardistů, vešli hlavní bránou. Dva ze čtyř stráží, které napadli, leželi spoutaní a v bezvědomí v blízké uličce. Druzí dva byli zranění - i když ne vážně - rovněž spoutaní a umlčení roubíky z cárů vlastních šatů a ukrytí v hromadách odpadků. Jestli přežijí útok kryš, neutrpí jinou újmu než na důstojnosti.

"Co když nás někdo zastaví?" zeptala se André.

"Budeme muset blufovat," odpověděl Lucas. "Mám na sobě uniformu kapitána gardy. Sice ani vzdáleně nepřipomínám muže, kterému patří, ale když budeme oba vystupovat, jako že víme, co děláme, mohlo by se nám to povést."

"A když ne?"

"Pak musíme udělat všechno pro to, aby nikdo nebyl zabit. Jestli si budeme muset cestu ven vybojovat, použij laser a miř na zbytné části těla."

"Co uděláme, až budeme uvnitř?"

"Půjdeme za Richelieuem. Postaráme se, aby nedostal ty dva závěsky."

"A co když je už má?" zeptala se André.

"Pak budeme muset najít způsob, jak mu je zase sebrat," opáčil Lucas.

"Napadla mě jedna věc," řekla André. "Co když jsou ty dva závěsky, které kardinál dostal od Taylora, pravé, a falešné jsou ty na stužce, kterou přinese d'Artagnan?"

"Už jsem na to také myslel," řekl Lucas. "Ale prozkoumat je v Londýně by trvalo příliš dlouho. Museli bychom vymyslet nějakou záminku, jak je od d'Artagnana dostat, a jemu by se to určitě nelíbilo. Kromě toho si myslím, že Taylor všechno zařídil tak, aby předal falešné závěsky do patřičných rukou osobně. Sázím na to. I kdybych se mýlil, d'Artagnan ještě nějaký čas do Paříže nedorazí. Pak závěsky předá Constance a Constance je agentka TIS."

"Máš to opravdu důkladně promyšlené," pochválila ho André.
"Pevně v to doufám," povzdechl si Lucas. "Ale ještě z toho nejsme venku."
"Co je s těmi dvěma závěsky, že jsou tak nebezpečné?" zeptala se André.
"To nevím," přiznal Lucas, "ale řekl bych, že to bude něco klasického. Podle mne jsou to bomby."
Ozvalo se tiché zaklepání na dveře a kardinál Richelieu řekl: "Vstupte."
Vešel hrabě Rochefort. "Mylady de Winter, Vaše Eminence."
Richelieu se usmál. "Zdá se, že už se obejdeme bez tajných schůzek. Případá mi to rozhodně vhodnější. Pusťte mylady dovnitř."

"Vaše Eminence," řekl Rochefort a s uctivě skloněnou hlavou vycouval z pokoje. O chvíli později dovnitř vešla mylady.
"Ach, hraběnko," řekl Richelieu a vstal. "To je od vás hezké, že jste pro změnu přišla osobně. Ta vaše komplikovaná bezpečnostní opatření už začínala být únavná. Mohu tedy usuzovat, že naše společná záležitost byla úspěšně završena?"
Jakoby mimovolně napřáhl kardinál k mylady ruku. Ta se sklonila a políbila jeho prsten.
"Už není třeba se skrývat, Vaše Eminence," řekla. "Mám teď přece vaši carte blanche, která mi zaručuje prakticky neomezenou imunitu."
Richelieu se usmál. "Ano, chápu, že je to užitečná věčička. Ale dávejte si pozor, abyste ji nezneužívala. Co bylo dáno, může být snadno zase odňato. Získala jste ty věci, o kterých jsme spolu hovořili?"
"Mám je, Vaše Eminence," odpověděla mylady. Podala mu malou zlatou šperkovnici.
Richelieu od ní skříňku vzal a otevřel ji. Uvnitř, na nafialovělém sametovém polštářku, ležely dva diamantové závěsky.
"Výborně," řekl. "Doufám, že získat je vám nepůsobilo nadměrné potíže?"
Mylady se na něho oslnivě usmála. "Bylo mi potěšením, Vaše Eminence."
"Určitě ano," přikývl Richelieu. "Vedla jste si velice dobře, mylady." Odešel na druhou stranu pokoje, otevřel zásuvku svého psacího stolu a vytáhl z ní těžký měšec. "Prokázala jste Francii velkou službu," řekl. "Prosím, přijměte za ni toto. Vraťte se sem po plese a probereme spolu další záležitosti."
"Vaše Eminence je neobyčejně štedrá. Vždycky ráda posloužím dobré věci."

"Hrabě Rochefort se vám postará o kočár," řekl Richelieu.
"Ach, prosím, nezatěžujte tím hraběte, monsignore," odpověděla mylady. "V posledních dnech shledávám, jak je příjemné chodit, kam se mi zamane, když teď mám vámi podepsaný průvodní list, který mi zaručuje bezpečný průchod."
Richelieu se zasmál. "Jak si přejete, mylady, ačkoliv myslím, že hrabě Rochefort bude hořce zklamán." Na chodbě se mylady prokázala strážím Richelieuovou carte blanche a nikdo se jí na nic neptal.
"Vidíš, jak je to snadné, Adriane?" řekla. Dotkla se malé vysílačky ukryté v tajné vnitřní kapse svého pláště. "Richelieu už je prakticky mrtvý. Teď už zbývá jen postarat se o krále a královnu. Nejdřív Anna. Pak Richelieu odejde sloužit všemohoucímu do jeho vlastního království. Až se ozve exploze, seběhnou se lidé z celého paláce a Annino tělo zůstane neobjeveno celé hodiny - což je spousta času, abych se vypořádala s Ludvíkem. Všechno to proběhne velice rychle a čistě a pak, Adriane, pak se konečně dočkáš odpočinku. Věčného."
Zahnula do chodby, která vedla ke královniným komnatám. Znovu stačilo zamávat kardinálovým listem a dodat: "Neodkladná zpráva pro Její Veličenstvo," aby ji stráže nechaly projít bez jakéhokoliv vyptávání. Zaklepala na dveře královnina předpokoje a otevřel jí královnin komorník, Germain.
"Musím okamžitě mluvit s královnou," řekla. "Řekni Jejímu Veličenstvu, že hraběnka de Winter přinesla důležitou zprávu z ciziny."
Germain jí pokynul, aby vešla dovnitř, a postavil se stranou, aby mohla projít. Pak za ní dveře zase zavřel. "Počkejte, prosím, zde, mylady. Ohlásím vás."
Sotva se k ní otočil zády, mylady se na něho vrhla s dýkou v ruce.

V dřevěném obložení našli díru po vypadlém suku a nahlédli dovnitř. Naskytl se jim pohled na nahé pozadí krále Ludvíka. Jeho Veličenstvo se připravovalo na velký ples a nyní bylo obklopeno sluhy, z nichž každý držel v rukou nějaký kus drahého oděvu. Král však garderobě, kterou mu nosili ke schválení, skoro nevěnoval pozornost. Měl na práci něco jiného. Stál totiž před velkým zrcadlem nahý až na červené sametové střevice na vysokém podpatku a obdivně si prohlížel svůj odraz, natáčeje se tu vlevo, tu zase vpravo. Byl bledý jako mrtvola a svou královskou bělost ještě zdůrazňoval hojným množstvím pudru.

"Cítím se jako nějaký zatracený uchyl," řekl Delaney a ustoupil od otvoru, aby se mohl podívat i Kobra. Agent přitiskl oko k špehýrce a bez jediného slova komentáře u ní zůstal.

"Poslyšte, něco vám povím," řekl Finn. "Jeden z nás se musí dostat k Richelieuovi. Vy zůstaňte tady a hlídejte krále. Já se nějak zkusím dostat přes ty stráže před královninými komnatami. Zkusím přemluvit Vrabčáka, aby se je nějak pokusila odlákat. Oukej?"

Kobra neodpověděl; plně ho zaměstnávalo pozorování Ludvíka.

Finn do něho strčil loktem. "Slyšel jste, co jsem říkal?"

"Jo," odpověděl Kobra. "Ještě jsem neviděl, že by si někdo dával znamínko krásy tam." Narovnal se. "Jestli se vám to povede, zkuste se dostat až ke kardinálovi. Ni koho nezabíjejte, pokud to nebude naprosto nevyhnutelné."

"Nedělám to poprvé, víte?" odsekl Finn.

"Omlouvám se. To je tím napětím. Hodně štěstí, Delaney."

"I vám."

Finn se rychle vrátil na chodbu a zamířil ke královnině ložnici. Anna seděla u psacího stolku a 'Constance' stála vedle ní. Královna si mnula ruce a z celého jejího zjevu čísel nervozita.

"Ach, Constance, Constance, byla jsem tak hloupá" kvílela, když Finn přiložil oko k díře. Panel ostění, za kterým stál, byl přímo za královninými zády. Kdyby ho poodsunul, mohlo by se mu podařit přilákat Vrabčákovu pozornost a naznačit jí, aby královnu na chvíli opustila.

"Buďte silná, Vaše Veličenstvo," říkala Vrabčák. "Mějte víru; d'Artagnan se vrátí i s diamantovými závěsky, určitě."

"Ale co když se nevrátí?" namítla královna, "nebo když se nevrátí včas? Richelieu ví všechno! Pomysli na všechny překážky, které jistě nastražil tvému Gaskoňci do cesty! Kardinál mne chce zničit! Ach, jak toho muže nenávidím!"

Finn poodsunul panel a pokusil se zachytit Vrabčákovu pohled. Královna byla jen několik kroků od něj, takže nemohl riskovat žádný hluk. Mohl jen doufat, že se agentka podívá jeho směrem. Sotva však vystrčil hlavu, dveře královniny ložnice se otevřely a dovnitř se vpotácel Germain.

"Germaine!" zvolala Constance. "Jak si dovoluujete vejít bez zaklepání! Víte přece, že-"

Germain padl tváří dolů na podlahu. Mezi lopatkami mu trčela dýka. Anna vyjekla a omdlela. Vrabčák vyběhla ven. Finn odsunul panel a vrazil do pokoje, pak se rozběhl za zvukem Vrabčákových podpatků.

Když mylady vrazila dýku Germainovi do zad, Taylor se osvobodil. Mylady se ho pokusila znovu potlačit a několik okamžiků jejich osobnosti zuřivě zápasily o nadvládu.

Germain klesl na kolena a oběma rukama zatápal po dýce ve svých zádech. Nedosáhl na ni. Podíval se přes rameno a uviděl, že tam stojí mylady, přimrazená na místě, oči skelné a třese se jako při tanci svatého Víta. Začal se plazit po čtyřech pryč od ní, chtěl křičet, zavolat strážu, ale z úst mu vyšlo jen tiché chrčení a lapání po dechu. Nakonec se mu podařilo vstát a couval dál od mylady, která se stále třásla, ochromená, prsty na rukou roztažené jako spáry dravého ptáka vrhajícího se po kořisti. Z posledních sil se dostal až do královniny ložnice. Když otevřel

její dveře, vydechl naposled.

Taylor stál uprostřed pokoje zbrocený potem a ztěžka lapal po dechu. Měl závrat' a hlava ho bolela, jako by mu ji mačkali ve svěráku, ale zvítězil. Ruce se mu třáslly, jak se snažil uklidnit svoje rozdrásané nervy. Zhluboka se nadechl a sáhl do kapsy pláště pro vysílačku určenou k odpálení malé, ale nesmírně silné nálože ukryté uvnitř závěsků ze syntetického diamantu, které teď měl kardinál. Nebylo ani nutné, aby je měl přímo u sebe. Exploze zničí celé křídlo-

Náhle se dveře otevřely a do místnosti vtrhla mladá žena s laserem v ruce. Když vypálila, Taylor se vrhl stranou. Vysílačka mu vypadla z ruky na podlahu. Žena vystřelila podruhé a Taylor se převálil, vytáhl vlastní laser a vypálil na agentku, která už znovu vystřelit nestačila. Finn rozrazil dveře. Taylor pozvedl zbraň a vypálil po něm, ale Finn v posledním okamžiku uhnul stranou a smrtící paprsek ho minul. Vrabčák se plazila vpřed a natahovala se po vysílačce. Konečně ji sevřela v dlani. "Strážže!" vykřikl Taylor a vyskočil. "Strážže!" Dva muži, kteří hlídkovali před královninými komnatami, okamžitě odpověděli a vtrhli dovnitř. Zatímco se

Finn snažil zamířit a vypálit smrtící ránu, Taylor na něj ukázal a řekl: "Je to vrah! Zachraňte královnu!" Gardisté tasili rapíry a vrhli se na Delaneyho, který zaklel a přirazil jim dveře před nosem. Taylor se sklonil nad mladou ženou, která umřela s vysílačkou pevně sevřenou v ruce. Vtom ucítil, že se na povrch jeho vědomí opět dostává mylady. Ztuhl, pak se zlomil v pase, jak se ji snažil vypětím vůle potlačit, uhájít si vládu nad svým tělem.

"Utíkej, Adriane" řekla mu. "Utíkej, zachraň si život!"

"Ne!"

"Řekla jsem, utíkej!"

Dveře se otevřely dokořán a jeden z gardistů se svalil na zem. Delaney se vrhl na dalšího s rapírem v ruce; v druhé stále měl laser, kterým se snažil zasáhnout Taylora.

Mylady utíkala.

Finn vypálil, ale minul Taylora a trefil gardistů, který se právě zvedal z podlahy. Jeho kolega při pohledu na laserový paprsek strnul, využil jeho chvilkové nepozornosti a udeřil ho košem svého rapíru do obličeje. Gardista vykřikl a skácel se na podlahu.

Finn přiskočil k Vrabčákovi, zjistil, že je mrtvá, a pak si všiml malé krabičky, kterou stále svírala v ruce. Opatrně jí roztáhl prsty, vysílačku jí vzal a schoval si ji do kapsy, pak se zase rozběhl za Taylorem.

Mylady běžela chodbou a stále se přitom ohlížela přes rameno. Už byla skoro na konci, když uviděla, že ji pronásleduje Delaney. Zastavila se, namířila na něj laser a začala divoce pálit. Delaney se vrhl na zem a převálil se, ale než stačil zvednout vlastní zbraň, mylady zahrnula za roh-

-a vrazila do Lucase Priesta. Oba se svalili na zem a mylady vypadl laser z ruky. Když André zjistila, že nemá

zbraň, bez váhání po ní skočila. Chvíli se spolu válely po podlaze jako dvě zápasnice, mylady přitom hystericky vrískala a snažila se své soupeřce rozškrábat nehty obličeje, dostat se jí prsty do očí. Nakonec se ale André podařilo chytit ji za vlasy a třísknout jí hlavou o zem - jednou, dvakrát, potřetí. Mylady ztratila vědomí a André ji spěšně prohledala, jestli u sebe nemá ještě jinou zbraň.

Když se na scéně objevil Finn, uviděl Lucase, jak stojí nad André a jistí ji svým i myladyiným laserem.

"Je mrtvá?" zeptal se.

"Žije," odpověděl Lucas, "ale je v bezvědomí. Stihli jsme to?"

Finn se zhluboka nadechl. "Jen tak tak," řekl. Pak vzhlédl. "Máme společnost."

Gardisté se k nim sbíhali z obou konců chodby, tasené rapíry v rukou.

"Jednoho jsem musel zabít a druhý tam leží v bezvědomí. Jestli přijde k sobě, čeká nás spousta nepříjemností."

"Možná ne," řekla André a vstala. V ruce měla kus papíru.

Když kardinálovi gardisté přiběhli, Lucas rychle schoval laser a tasil rapír. "Zkusíme se z toho vylhat," řekl.

"Co to je? Co se děje?" zeptal se poručík kardinálovy stráže, který běžel v čele skupinky pěti mužů.

Dalších šest gardistů, kteří přiběhli z druhého konce chodby, se k nim připojilo. Byli obklíčeni. Poručík se zamračeně podíval na Lucase. "Kapitáne?" řekl. "Víte, že-"
"To je v pořádku," řekla André a vyšla mu vstříc. "Ti muži jsou tu se mnou."
Finn a Lucas si vyměnili tázavé pohledy.
"A kdo jste vy? Co jste udělali s tou ženou? Mluvte -a rychle!"
"Ta žena je anglický špeh," řekla André. "Tento muž,"

ukázala na Finna,, je kardinálův agent, který nám pomáhal strhnout jí masku. Čtěte a pochopíte," dodala a podala důstojníkovi list, který držela v ruce.

Poručík ho rozložil a přečetl nahlas: „To, co nositel tohoto listu učinil a učiní, děje se na můj rozkaz a pro blaho země. Richelieu.“

Finn chápal rychle. "Tito dva důstojníci špionku zatkli a vedli ji do Bastily, když se pokusila uprchnout. Jak vidíte na tváři tohoto muže-" ukázal na škrábance v Andréině obličeji "-bránila se tvrdě, a proto jsme ji museli omráčit."

"O všechno se postaráme, poručíku," řekl Lucas. "A vaši muži si zaslouží pochvalu za to, že byli tak bdělí a okamžitě nám přiběhli na pomoc. Zmíním se o vás kardinálovi. Jaké zní vaše jméno?"

"Poručík Bernajoux."

"Dobrá práce, Bernajouxí. Uvedu vaše jméno ve svém hlášení kardinálovi. Možná že tohle bude znamenat vaše povýšení."

"Děkuji vám, kapitáne! Velice vám děkuji!"

"To nestojí za řeč. Jste schopný muž. A teď, když jste nám se svými muži pomohl obnovit zase pořádek, postaráme se o vězně a vy se můžete vrátit na svá místa."

"Ano, pane!" Poručík se rozhlédl po svých gardistech. "No? Slyšeli jste kapitána. Máme situaci pevně v rukou. Vraťte se na svá místa!"

Poručík zasalutoval Lucasovi, otočil se na podpatku a odpochodoval i s ostatními gardisty.

"Myslí vám to rychle," pochválil Finn André.

Dívka se ušklíbala. "S vámi dvěma se to člověk naučí." Poklepala na list, který jí Bernajoux vrátil. "Tohle mi hodně pomohlo. Jsem moc ráda, že jsem se naučila číst, a jsem vděčná Reesu Hunterovi, že nelitoval času ani úsilí a tak dobře mě připravil na tuto dobu. Bude mi chybět."

"Mně také," řekl Lucas, kterému Hunter zachránil při minulé misi život. A teď jim prostřednictvím André pomohl znovu.

Finn zvedl omráčenou mylady. "Myslím, že bychom se raději měli ztratit, dokud jde všechno tak hladce."

"Souhlasím," přikývl Lucas. "Vrátíme se na ulici Servadoni. Můžeme si na to vzít kočár."

Jak procházeli chodbami a Finn nesl Taylora v náručí, náhle se tiše zasmál. "Právě jsem si na něco vzpomněl," řekl. "Kobru jsem nechal v tajné chodbě - šmíroval tam krále, který se producoval s nahým zadkem před zrcadlem."

"Dostat ho odtamtud bude asi problém," usoudil Lucas.

"Jo, jeho problém," řekl Delaney. "Myslím, že ho necháme, ať předvede, jak si s tím dokáže poradit."

EPILOG

Byl to dobrý pocit, být zpátky v pohodlí zelené zóny tranzitu a odpočívat ve společenské místnosti první divize na velitelství KTA. Objednával major Forrester, ale netrval na tom, aby pili Rudé oko, a tak si Finn s Lucasem dali irskou whiskey a André poprvé v životě ochutnala nemíchanou skotskou. Pořád ještě byla trochu omámená šokem z budoucnosti a nemohla odtrhnout oči od velkého okna a výjezdové stanice za ním. Všechno kolem ní o tolik předčilo její nejdivočejší očekávání! Cítila se maličká a bezvýznamná.

"Kobra se odtamtud dostal až v noci," řekl Finn. "Naštěstí měl pořád komset, takže se s ním mohli spojit a oznámit mu, že už je po všem; kdo ví, jak dlouho by tam jinak trčel." Delaney se zachechtal. "Počkal,

až Anna usne. Po tom, co viděla, co se stalo Germainovi, neměla ta ubohá žena na spánek ani pomyšlení. Když jsme odešli, nastal v paláci pořádný cirkus. Takže Kobra si počkal, až královna usne, pak jí ukradl nějaké šaty, zabalil se do jejího cestovního pláště a vykradl se z paláce jako jedna z jejích dvorních dam." Finn se zasmál. "Je nápaditý, to mu musím nechat."

"Co se stalo s Taylorem?" zeptal se Forrester.

"Smutný případ," řekl Lucas. "Když přišel k sobě, nebo přesněji řečeno, když k sobě přišla ona, odmítla, že by

cokoliv věděla o někom, kdo se jmenuje Adrian Taylor. Zpočátku jsme tomu nevěřili, ale pak se ukázalo, že Taylor už úplně zešilel... nebo zešilela? Zkrátka, skutečně věřil, že je hraběnka de Winter."

"Což Kobrovi poskytlo příležitost uplatnit jistou vyšší spravedlnost," pokračoval Finn. "Když se d'Artagnan vrátil právě včas, aby královně doručil její diamantové závěšky a ona mohla jít bez obav na ples, Richelieu byl nucen udělat gesto a darovat jí dva Taylorovy syntetické šperky k těm dvanácti, které už měla. Bez vysílačky, kterou se odpalovaly, byly nálože neškodné, ale Kobra přesto poslal agentku, aby se vloudila do královniých komnat a ukradla je. Nejspíš dobře udělal, protože kdyby nějakou náhodou vybuchly, nadělaly by hroznou spoušť."

Vrabčák byla mrtvá, a tak musela TIS bohužel zabít i skutečnou Constance Bonacieuxovou, která by stejně byla zavražděna skutečnou mylady. Kobra tvrdil, že zahynula bezbolestně a ve spánku, ale stejně to byla špinavá záležitost." Finn si povzdechl a pořádně se napil. "V jistých ohledech se Kobra držel původního scénáře. Mylady předal třem mušketýrům."

"Ti ji odvezli do Lilie," řekl Lucas, "kde Athos býval hrabětem de La Fere, než se dal k mušketýrům, a skutečná mylady, Charlotte Backsonová, kdysi bývala jeho hraběnkou. Účastnili jsme se jejího soudu jako svědkové ve věci vraždy Constance Bonacieuxové a byla shledána vinnou. Athos ji předal katovi z Lilie a ten jí setnul hlavu. Až do konce věřila, že je mylady."

"Potom jsme už museli jen zavázat některé volné konce," ujal se slova opět Finn. "Například odčiasovat o několik let kupředu a upravit paměti pana d'Artagnana, zvláště z nich vymazat veškeré zmínky o dvou vojácích štěstěny, Fran9oisi d'Lainovi a Alexandru Dumasovi. Svým způsobem je mi to líto. Zajímalo by mě, co by si

skutečný Alexandre Dumas pomyslel, kdyby v d'Artagnanových pamětech našel svoje jméno."

Forrester přikývl. "No, bylo to o chlup," řekl, "ale zvládli jste to. Nějaký čas ještě bude třeba celou záležitost monitorovat a možná budeme muset provést nějaké dodatečné úpravy, ale odvedli jste dobrou práci. Myslím, že můžete očekávat další povýšení, Prieste, a pokud jde o vás, Delaney, jsem si jist, že vás potěší, že odvolací komise přihlédla k vašim zásluhám a obvinění anulovala. Důstojník, který je má na svědomí, sice podal formální protest a ten se nejspíš ve vašich záznamech objeví, ale vzhledem k tomu, co všechno už v nich máte, vám to nejspíš příliš neuškodí. Gratuluji."

"Děkuji vám, pane."

"A co bude se mnou?" zeptala se André nesměle.

Forrester se na ni podíval a usmál se. "Naprosto chápu vaši touhu dostat implantát. Za daných okolností je to nejspíš nejlepší řešení. Až doposud jste se držela skvěle, ale jestli s tím něco rychle neuděláme, zhrouťte se pod návalem nových informací. Ale implantát je velice drahá záležitost."

André si olízla rty a přelétla pohledem z Forrestera na Lucase, pak na Finna a zpátky na Forrestera. "Já žádné peníze nemám," řekla tiše.

Forrester se zašklebil. "To je v pořádku. Vojáci je dostávají zdarma. Vítejte v Temporálním sboru."

SIMON HAWKE SPIKNUTÍ SPRÁVCŮ ČASU

ČASOVÁLKY, kniha II.

Z anglického vydání amerického originálu The Timekeeper Conspiracy vydaného nakladatelstvím

HEADLINE BOOK PUBLISHING PLC

přeložil Josef Hořejší.

Obálku namaloval Mark Harrison,

grafickou úpravu obálky provedlo 2D Studio.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčů 464, Frenštát p. R.
v roce 2002 jako svou 122. publikaci.
Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.
Cena: 169 Kč
ISBN 80-7332-011-8